

கரும்பலகை

மு.தயாளன்

கருவ்வகை

மு. தயாளன்

சுவாமிநாதர்

சுவாமிநாதர்

கருவகை

நாவல்

மு. தயாநிதி

எண்ணம் போல் வாழ்க்கை
கலை இலக்கிய மற்றும்
திருகோணமலை

ஏலியீசு

மகாடம்

இல.90, பார்வீதி,
மட்டக்களப்பு 30000
இலங்கை.

கருமபலகை

நிழலாழகு 10

மருபம் பதிப்பக வெளியீடு - 82

ISBN : 978-624-5849-51-2

● நூல் - கரும்பலகை - நாவல் ● ஆசிரியர் - மு.தயாளன் ● உரிமை - ஆசிரியருக்கு ● முதல் பதிப்பு - ஜூன் - 2024 ● பக்கங்கள் - 236 ● வெளியீடு - மருடம் பதிப்பகம் 90, பார்வீதி, மட்டக்களப்பு. 30000 ● தொ.பே. இல. 0774338878 ● வடிவமைப்பு - அச்சு - வணசிங்க அச்சகம், மட்டக்களப்பு. ● விலை - 1000/=

● Book - Karumpalakai ● Author - M. Thayalan ● © Author ● First Edition - June - 2024 ● Size - 1/8 ● Pages - 236 ● Published by - Magudam Publication. 90, Bar Road, Batticaloa. ● Ph.No. 0774338878 ● email - magudammichael@gmail.com ● Printing - Wanasinghe Printers, Batticaloa ● Price - 1000/=

சமர்வ்ணம்

ஆசிரியர்களாக வாழ்ந்து
தம்மை தம்
மாணாக்கர்களுக்காக
அர்ப்பணித்து வாழும்
சகல ஆசிரியர்களுக்கும்
இந்நூல்
சமர்ப்பணம்

ஆசிரியரின் இதர எவ்விதங்கள்

தமிழ்

கடல் கடந்து போனவர்கள்	(நாவல்)	
மண்ணில் தெரியுதொரு வானம்	(கட்டுரை)	
எனது பேனாவிலிருந்து	(தொகுப்பு)	
சில மனிதர்களும் சில நியாயங்களும்	(நாவல்)	
மடிவேனென்று நினைத்தாயோ?	(கவிதை)	- மகுடம்
புளியமரம்	(சிறுகதை)	- மகுடம்
ஒரு லண்டன் பொடியன்	(சிறுகதை)	- மகுடம்
அப்பாக்களும் அம்மாக்களும்	(சிறுகதை)	- மகுடம்
இது புதிய ஆரம்பம்	(நாவல்)	- மகுடம்
வாழ்வு சுமந்த வலி	(நாவல்)	- மகுடம்
இதிகா 1	(நாவல்)	- மகுடம்
இதிகா 2	(நாவல்)	- மகுடம்
தயாளனின் குறும்பாக்கள்	(கவிதை)	- மகுடம்
எதிரொலி	(சிறுகதை)	- மகுடம்
கரும்பலகை	(நாவல்)	- மகுடம்
வின்னி மன்டேலாவின் வாக்குமூலம்	(வரலாறு)	- மகுடம்
நெடும் பயணம்	(நாவல்)	- மகுடம்
வருவாரா மாதொருபாகன்	(கவிதை)	- மகுடம்

English

Hurdles	(Short story)
The New Beginning	(Novel)
Echo	(Short story)
Invisible pain	(Novel)
Scientific Short stories	(Short story)
Detective Eye	(Novel)

மகுடம் பதிப்பகத்தின் 82வது வெளியீடாக நாடறிந்த எழுத்தாளரும், சிறுகதைமஞ்சரியின் முதன்மை ஆசிரியருமான திரு. மு. தயாளன் (லண்டன்) அவர்களின் கரும்பலகை என்ற இந் நாவலை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்வடைகின்றேன்.

கடந்த ஐந்து வருடங்களுக்கு மேலாக வருடத்திற்கு இரண்டு நூல்கள் என்று வெளியிட்டு வரும் மு.தயாளன் அவர்களின் இவ் வருடத்திற்கான முதல் வெளியீடாக 'கரும்பலகை' வெளிவருகிறது. விரைவில் அவரது 'நெடும்பயணம்' என்ற நீண்ட நாவல் வெளிவர விருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்பார்கள். அந்த வகையில் எமது பெற்றோருக்கு அடுத்த இடம் குருவுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆவான் என்பார்கள். அந்த வகையில் இறைவனாகவும் நிற்பவர் குருதான்.

ஒருமனிதனை நல்வழிப்படுத்துவதும் நற்பிரஜையாக்குவதும் கல்வி என்றால் அந்த கல்வியை வழங்கும் ஆசிரியர் எவ்வளவு உயர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும்.

கரும்பலகை ஒரு ஆசிரியரை பற்றிய கதை. அந்த வகையில் எழுத்தாளர் மு.தயாளன் அவர்கள் நீண்ட காலமாக புலம்பெயர் தேசத்தில் ஆசிரியராக கடமைபுரிவதன் காரணமாக ஆசிரிய சேவையின் விழுமியங்களை மிக நன்றாக உணர்ந்தவர் ஆவார்.

அதன்பயனாகவே அவரால் இந்நாவலை படைக்க முடிந்திருக்கிறது. ஆசிரியர்களையும் அவர்தம் சேவைகளையும் கொண்டாடும் இந் நாவல் நிச்சயம் பேசப்படும்.

தயாளன் தொடர்ந்து தனது படைப்புக்களை எமக்கு தரவேண்டும் என கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

வாழ்த்துகளுடன்,

மகுடம் வி. மைக்கல் கொலின்

ஆசிரியத்தின் தூய்மையையும் அதன் வழிமுறைகளையும் தெளிவுபடுத்துகின்ற ஒரு நாவலே இந் நூலாகும். ஒரு ஆசிரியர் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணக் கருவை என் வாழ்வில் ஏற்பட்ட படிப்பினைகளினூடாகப் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவப் படிப்பினை ஒரு புனைகதை மூலமாக உங்களுக்குத் தந்துள்ளேன். ஒரு இளம் வாலிபன் அல்லது ஒரு பெண் ஆசிரியராகப் பணி புரிகின்றபோது அவர்களுக்கு ஏற்படும் தடங்கல்களையும் அதிலிருந்து அவர்கள் எப்படி மீள்கின்றார்கள் என்பதையும் இந்நூல் உணர்த்தி நிற்கிறது.

என்னோடு பழகிய நண்பர்களின் அனுபவங்களையும் நான் ஆசிரியனாக இருந்தபோது சந்தித்த அனுபவங்களையும் ஒன்று சேர்த்து உருவாக்கிய ஒரு புனைவே இந் நூல் ஆகும்.

**உடையார்முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றுங் கற்றார்
கடையரே கல்லா தவர்**

செல்வர் முன்னே ஏழைகள் நிற்பது போல் ஆசிரியர் முன்னே, விரும்பிப் பணிந்து கற்றவரே உயர்ந்தவர்; அப்படி நின்று கற்க வெட்கப்பட்டுக் கல்லாதவர் இழிந்தவரே. (சாலமன் பாப்பையா உரை)

**தாமின் புறுவது உலகின் புறக் கண்டு
காழுறுவர் கற்றறிந் தார்**

தம் மனத்தை மகிழ்விக்கும் கல்வியினால் உலகம் மகிழ்வதைக் கண்டு கற்று அறிந்தவர்கள் மேலும் கற்கவே விரும்புவார்கள். (சாலமன் பாப்பையா உரை)

ஆகிய குறள்கள் ஆசிரியர் புகழைக் கூறி நிற்கின்றன.

கற்றல், கற்பித்தல் இரண்டினுடைய முக்கியத்துவத்தையும் இந்த நாவலில் தெளிவுபடுத்த முயன்றிருக்கிறேன்.

கல்வியானது காலத்திற்குக் காலம் வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். புதியவற்றை உள்வாங்கி ஒரு தேசத்தின் எதிர்கால நற்பிரசைகளை உருவாக்கும் சக்தி வாய்ந்ததாக இருக்கவேண்டும் என்பதனை வற்புறுத்தியிருக்கிறேன்.

ஆசிரியர் எனப்படுபவர் தன் சக்தியை முழுமையாகப் பிள்ளைகளுக்கு வழங்கவேண்டும். அவர்களோடு நண்பர்களாகப் பழகும் தன்மை கொண்டவர்களாக இருத்தல் அவசியமாகும். அவர்களின் ஏற்ற இறக்கங்களை அவதானித்து அவற்றுக்கேற்ற விடைகளை வழங்கி ஆதரிப்பவர்களாக இருக்கவேண்டும்.

ஒரு நல்ல ஆசிரியர் தன் மாணாக்கர்களுக்கு இரண்டாவது அப்பா அம்மாவாக இருக்க வேண்டும்.

ஆர்வத்தோடு இதனைப் படியுங்கள். படித்தபின் இது சம்பந்தமான அபிப்பிராயங்களை sirukathai@gmail.com என்ற முகவரிக்கு எழுதுங்கள். காத்திருக்கிறேன்!

வழமை போன்று இந் நாவலை அழகுற வெளியிடும் மகுடம் பதிப்பகத்திற்கும் என்றும் எனக்கு துணையாக இந்நாவலையும் செம்மை பார்த்து கருத்துக்களை பகிர்ந்த எனது துணைவி திருமதி. சாருகேசி நற்குணதயாளன் மற்றும் அழகிய அட்டைப்படம் வரைந்து தந்த எனது மகன் ரமணன் நற்குணதயாளனுக்கும் இந்நூலை அச்சிடும் வணசிங்க அச்சகத்தினருக்கும் எனது இதய நன்றிகள்.

உங்கள்

மு. தயாளன்

அக்டியாயம் 1

நெல்லியடிச் சந்தி, வதிரிச் சந்தி, மாலி சந்தி என்று மூன்று பிரபலமான சந்திகள் வடமராட்சியில் உண்டு. அவை மூன்றையும் இணைத்தால் முக்கோணமாகவிருக்கும்.

சந்தி என்பது ஒரு மையம். இந்த மையத்திலிருந்து மூன்று நான்கு வீதிகள் பாம்பு ஊர்வதுபோல் வளைந்து வளைந்து செல்லும். இந்த மூன்று சந்திகளும் வடமராட்சியில் மிகப் பிரபலமானவை. இவை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பானவை. வதிரிச் சந்தி மூன்றாகப் பிரிகிறது. ஒன்று பருத்தித்துறையை நோக்கி மாலி சந்தியூடாகச் செல்கிறது. இந்த வீதியில் பிரபலமான பாடசாலையொன்றும் உள்ளது. அது வட இந்து மகளிர் கல்லூரி. மற்றையது வதிரியை நோக்கிச் செல்கிறது. இவ் வீதியில் பிரபலமான அம்மன் கோவிலும் வாசகசாலையும் உண்டு. வதிரிச் சந்தியிலிருந்து மூன்றாவது வீதி நெல்லியடிச் சந்தியை இணைக்கிறது. இந்த வீதியிலும் பிரபலமான நெல்லியடி மத்திய மகாவித்தியாலயம் உள்ளது.

நெல்லியடிச் சந்தி இரண்டு வீதிகளால் மாலிசந்தியையும் வதிரிச் சந்தியையும் இணைத்து நிற்கிறது. மாலி சந்தியும் நெல்லியடிச் சந்தியும்

நான்கு கிளை வீதிகளைக் கொண்டவை. நெல்லியடிச் சந்தியில் ஒரு வீதி கொடிகாமத்திற்கும் ஒரு வீதி யாழ்ப்பாணத்திற்கும் மற்றையது பருத்தித்துறைக்கும் செல்கிறது. இந்தச் சந்திகளில் எதில் நின்றாலும் கொடிகாமத்திற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் பஸ் வண்டி எடுக்கலாம். இதனாலேயே இச்சந்திகள் பிரசித்தி பெற்றவையாக உள்ளன.

இந்த வீதிகளில் உள்ள நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில்தான் கபிலன் படித்து வந்தான்.

கபிலன் ஒன்றும் பெரிய அழகனல்ல. அவனது நிறம் கறுப்பும் வெள்ளையுமில்லாத நிறம். நீண்ட பப்பாசிப்பழம் போன்ற முகம். மெல்லிய உயர்ந்த உடம்பு.

எண்ணெய் வைத்துத் தலையை நன்றாக வாரிக் கரையுச்சி வைத்து இழுத்திருப்பான். நன்றாகப் படிப்பான். நன்றாக விளையாடுவான். நல்ல நண்பர்களையும் சம்பாதித்துள்ளான். கபிலன் கட்டைக் காற்சட்டை போடுவதில்லை. எப்போதும் லோங்ஸ் தான் போடுவான். லோங்ஸ் என்பது நீட்டுக் காற்சட்டை. இதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அவற்றைப் பிறகு பார்க்கலாம்.

கபிலனது அப்பாவின் பெயர் சந்திரகாந்தன். இவர் ஒரு ஆசிரியர். வடமராட்சியிலுள்ள ஒரு கிராமத்துப் பாடசாலையில் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தார்.

கபிலனது அம்மா பெயர் மரகதம். வழமைபோல்வீட்டு வேலைகளைச் செய்து கொண்டு அமைதியாக இருக்கும் ஒரு அம்மா. எந்தச் சோலி சுரட்டுக்கும் போக மாட்டாள். ஏதாவது சோலி அவளை நோக்கி வந்தால் அதனை சும்மா விடவும் மாட்டாள். கணவன் சொல்வதை மந்திரமாக ஏற்று வாழ்பவள். இவளுக்கு ஊரில் நல்ல பெயர் உண்டு.

நெல்லியடியில் இந்தக் கதை நிகழும் காலத்தில் யாழ்ப்பாணவீதியில் மகாத்மா தியேட்டரும் கொடிகாம வீதியில் லட்சுமி தியேட்டரும் இருந்தன. லட்சுமித் தியேட்டரோடு பிரபலமான சங்குன்னி கடையும் இருந்தது. இந்தச் சங்குன்னி கடையும் பல விடயங்களுக்குப் பெயர் போனது.

மகாத்மா தியேட்டரை அண்டியதாகக் கரவெட்டிக்குள் செல்லும் வீதியில்தான் கபிலனின் வீடு. கபிலனுடைய வீட்டிலிருந்து பத்து நிமிடத்தில் நடந்து பாடசாலைக்குச் சென்று விடலாம். இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் பெரும்பான்மையான மாணவர்கள் 9 ஆம் வகுப்பிற்குப் பருத்தித்துறையில் உள்ள ஹாட்லிக் கல்லூரிக்குச் சென்று விடுவார்கள். அந்தக் காலத்தில் ஹாட்லிக் கல்லூரிக்கு அடுத்ததாக நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயத்தையே கருதுவார்கள். ஹாட்லிக் கல்லூரியில் சேர்வதற்குப் பரீட்சை வைப்பார்கள். கபிலனும் முயற்சித்தான். அவனால் முடியவில்லை. நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயத்திலேயே படிப்பைத் தொடர்ந்தான். பாடசாலையில் ஆசிரியர்கள் மத்தியில் கபிலனுக்கு நல்ல பெயர்.

கபிலன் குடும்பத்தில் மூத்த பையன். அவனுக்கு அடுத்ததாகத் துமிலன் என்றொரு பையன் உள்ளான். கபிலனுக்கு இப்போ பதின்மூன்று வயது. மற்றவனுக்கு பத்து வயது. கபிலன் இப்போ எட்டாம் ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த எட்டாம் ஆண்டு மிக முக்கியமானது. இந்த ஆண்டில்தான் விஞ்ஞானப் பிரிவு கலைப்பிரிவு வர்த்தகப் பிரிவு என்று மாணவர்களைப் பிரித்து விடுவார்கள். பெரும்பான்மையான பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளை விஞ்ஞானப் பிரிவுக்குச் செல்வதையே விரும்புவார்கள். கணித பாடத்திலும் விஞ்ஞான பாடத்திலும் நல்ல மார்க் வாங்கும் மாணவர்களை விஞ்ஞானப் பிரிவாக வகைப்படுத்துவார்கள்.

கபிலனுடைய அப்பாவின் ஆசையும் இதுதான். தன்மகன் விஞ்ஞானப் பிரிவிற்குச் சென்று பட்டதாரியாகித் தன்னைப்போல் ஆசிரியராக வேண்டுமென்பதுதான் விருப்பம். மற்றைய பெற்றார்களைப்போல் வைத்தியராகவோ என்ஜினியராகவோ வரவேண்டுமென்று அவர் விரும்பியதில்லை. மகன் நல்லதொரு ஆசிரியராக வர வேண்டுமென்பதே அவரது ஆசை. ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் காலையில் கபிலனைக் கூட்டிச் சென்று வாசகசாலையில் விட்டு விடுவார் சந்திரகாந்தன். முழு நாளும் அங்கிருந்து பல புத்தகங்களை வாசித்து முடிப்பான். கபிலனைப் பொறுத்தவரையில் யார் எழுதினார்கள் என்பது பிரச்சினையே இல்லை. எல்லாவற்றையும் வாசிப்பான். இந்த வாசிக்கும் தன்மை அவனுடைய பாடசாலைப் படிப்புக்கு நன்கு உதவியாக இருந்தது.

வாசகசாலையில் பல புத்தகங்களைப் படித்ததாலோ என்னவோ கலைப்பிரிவுக்குச் செல்வதையே கபிலன் விரும்பினான். இதனால் எப்படியாவது கலைப் பிரிவுக்குச் சென்றுவிட வேண்டுமென்று விடாப் பிடியாக இருந்தான்.

அவனுடைய இந்த எண்ணம் சந்திரகாந்தருக்குத் தெரியாது. தன்னுடைய இந்த விருப்பத்தை அவன் சந்திரகாந்தருக்குச் சொல்லவுமில்லை. கபிலன் விஞ்ஞான பாடங்களிலும் கணிதத்திலும் சிறந்து விளங்குவதால் விஞ்ஞானப் பிரிவுக்குச் செல்லல் கடினமாக இருக்காதென்பது சந்திரகாந்தரின் எண்ணம். ஆனால் கபிலனின் எண்ணமோ வேறாக இருந்தது.

கணித பாடத்தில் நன்றாகச் செய்தால் விஞ்ஞானப் பிரிவில் விட்டு விடுவார்கள் என்பது கபிலனுக்கு நன்றாகவே தெரியும். இதனால் அந்த வருடம் திட்டமிட்டுப் பாடங்களில் குறைந்த புள்ளிகளை வாங்கினான்.

அவன் நினைத்தபடி அவனைக்கலைப்பிரிவு படிக்க விட்டுவிட்டார்கள். கபிலனுக்கோ அளவு கடந்த சந்தோசம். சந்திரகாந்தருக்கோ அளவு கடந்த துன்பம். கபிலன் கணக்கிலும் விஞ்ஞான பாடங்களிலும் கெட்டிக்காரனாகவிருந்தும் வேண்டுமென்றே குறைந்த புள்ளி வாங்கி யிருக்கிறானென்பதைப் புரிந்து கொண்டார். அவனோடு இதனைப்பற்றிக் கதைக்கவுமில்லை. எப்படியாவது இதனை முறியடிக்கவேண்டுமென்று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டார்.

அன்று மாலை அவர் உணவு உண்ணவுமில்லை. ஒரே யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். சந்திரகாந்தர் ஒன்றை மனதில் நினைத்துவிட்டால் அது முடியும்வரைக்கும் வேறெதைப்பற்றியும் சிந்திக்கமாட்டார். அடுத்த நாள் பாடசாலை அதிபரோடு சென்று கதைத்துப் பார்த்தார். காரியம் கை கூடவில்லை. இவருடைய தோல்வி கபிலனுக்குச் சந்தோசத்தைக் கொடுத்தது. கபிலனின் அம்மா எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தும் அவர் சாப்பிடவேயில்லை. மாலைநேரம் சைக்கிளையும் எடுத்துக் கொண்டு வெளியே போனார். வரும் போது மிகச் சந்தோசமாக வந்தார். கபிலனுக்கும் அவன் அம்மாவுக்கும் எதுவும் புரியவில்லை.

நடந்தது இதுதான்.

வெளியில்போன சந்திரகாந்தர் தன் நண்பனான நடராசாவைப் போய் சந்தித்தார். நடராசாவும் சந்திரகாந்தரும் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். நடராசா விஞ்ஞானப் பிரிவில் படித்ததால் இன்று அதிபர் நிலைக்கு உயர்ந்து விட்டார். சந்திரகாந்தர் இன்றும் ஆசிரியராகவே உள்ளார். இது சந்திரகாந்தரின் அனுமானமேயொழிய நடைமுறை அப்படி இல்லை. எத்தனையோ கலைப்பிரிவில் பட்டதாரி ஆனவர்கள் திறமை வாய்ந்த அதிபர்களாக இருக்கின்றனர்.

நடராசா கரவெட்டியில் இன்னொரு பாடசாலையின் அதிபர். வட்டமான முகமும் கண்ணாடிபோட்டபடி அவர் சுற்றவரப் பார்க்கும்போது அவரைத் தெரியாதவர்கள் இவர் பாடசாலை அதிபரா என்று கேட்பார்கள். அந்தளவுக்கு ஆளுமை நிறைந்தவர். கரவெட்டியில் உள்ள திருஇருதயக் கல்லூரியின் அதிபர் இவர்.

அந்தப் பிராந்தியத்தில் திருஇருதயக் கல்லூரியும் நல்ல பாடசாலைதான். பிரிட்டிசார் நாட்டை ஆண்டபோது உருவாக்கிய பாடசாலை இது. இது ஒரு கத்தோலிக்க பாடசாலை ஆனாலும் மற்றைய மதப் பிள்ளைகளையும் அவர்கள் உள்வாங்குவார்கள்.

கபிலனுடைய பிரச்சினையை நடராசாவுக்கு விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னார் சந்திரகாந்தர். கபிலன் வேண்டுமென்றே விஞ்ஞானப் பாடங்களில் குறையப் புள்ளி எடுத்ததையும் கூறினார்.

“அந்தளவுக்குக் கலைப் பிரிவை விரும்பிற பிள்ளையை, வில்லங்கமாய் ஏன் விஞ்ஞானப் பிரிவிலை விட வேணும்?” என்று நடராசா கேட்டார்.

கொஞ்ச நேரம் பேசாமல் இருந்த சந்திரகாந்தர் தன்னைத் தயார்ப் படுத்திக் கொண்டு “கடைசியிலை நான் இருக்கிறமாதிரி வாத்தியாராகவே இருப்பான்.” என்று கூறினார்.

“சரி..சரி நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாமல் நாளைக்கு அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு வா” என்றார்.

நடராசரின் சம்மதம் சந்திரகாந்தருக்குத் திருப்தியாக இருந்தது.

தன்னுடைய மகன் விஞ்ஞானம் படிக்கவேண்டுமென்ற அவரின் ஆசை இன்று நிறைவேறிவிட்ட மகிழ்ச்சியில் வேகமாகத் துவிச்சக்கர வண்டியை ஓட்டினார். விசில் அடிக்காததுதான் குறை.

இவ்வளவு நேரமும் சந்தோசமாக இருப்பதற்கு இதுதான் காரணம்.

கபிலனும் தாயும் அவரையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். சந்திரகாந்தர் கபிலனை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“கபிலன் நாளையிலிருந்து நீ வேறை பள்ளிக்கூடம் போறாய்” என்றார். கபிலன் அவரை வியப்போடும் தனது முயற்சியெல்லாம் வீணாகிவிட்டதே என்ற வேதனையோடும் அவரைப்பார்த்தான்.

“திரு இருதயக் கல்லூரிக்கு அனுமதி எடுத்திட்டன். அவை உன்னை விஞ்ஞான வகுப்பிலை விடுவினம்” என்று தொடர்ந்து சொன்னார்.

கபிலன் இதை எதிர் பார்க்கவேயில்லை.

தாயைப் பார்த்தான். பேசாமல் இரு என்பதுபோல் சைகை காட்டினாள். சந்திரகாந்தர் ஒரு தீர்மானம் எடுத்தால் யாரும் அதை மாற்ற முடியாதென்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். இருவரும் அமைதியாகி விட்டனர்.

கபிலனுக்கு அன்று இரவு முழுவதும் நித்திரை வரவில்லை. அவனைப் பொறுத்தவரை கலைப் பிரிவில் படித்துக் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்று பேராசிரியராக வேண்டும் என்பதே கனவாக இருந்தது.

அதற்கு இப்போ முற்றுப்புள்ளி வைத்தாகிவிட்டது. சந்திரகாந்தரின் முடிவுக்கெதிராக நடப்பது சாத்தியமில்லை. அவர் சொல்வதைக் கேட்டேயாக வேண்டும்.

அடுத்த நாள் கபிலன் அந்தப் பாடசாலையில் விஞ்ஞானப் பிரிவில் ஒன்பதாம் வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டான். விருப்பமில்லாமலே அதனை ஏற்றுக் கொண்டு விஞ்ஞானப் பிரிவில்தான் திறமையைக் காட்டுவதென்று தீர்மானித்தான். கணிதம் அவனது விருப்பமான பாடம்.

ஒன்பதாம் வகுப்பில் கணிதம் படிப்பிப்பவர் பெயர் இராசையா.

நல்ல ஆசிரியர். பிள்ளைகளோடு மிகவும் ஆதரவாகப் பழகிக்

கற்பிப்பவர்.ஒவ்வொரு மாணவரோடும் நட்போடுதான் பழகுவார். ஆனால் மிக ஆறுதலாகத்தான் படிப்பிப்பார். கபிலனால் அவருடைய படிப்பித்தலோடு ஒன்ற முடியவில்லை. அவர் கணக்கு வாசித்து முடிக்க அவன் விடை கூறிவிடுவான்.

இது ராசையா மாஸ்டருக்குப் பிடிக்கவில்லை. மற்றப் பிள்ளைகளை அவன் திசை திருப்புகிறான் என்று குற்றஞ்சாட்டினார். அவனைப் பலதடவைகள், விடை தெரிந்தால் எதுவும் சொல்லாமல் இருக்கும்படி கூறிவிட்டார். ஆனால் கபிலனால் அப்படி இருக்க முடியவில்லை. அவனை அறியாமலே எழுந்து விடையைச் சொல்லிவிடுவான்.

இதனால் ஏதோ ஒரு காரணம் சொல்லப்பட்டு அவனுக்குத் தண்டனை இராசையா ஆசிரியரால் கொடுக்கப்படும்.

அந்த வகுப்பில் இருபத்தெட்டு மாணவர்கள்.

அவர்களில் கபிலனுக்கு நண்பரானவர்கள் இருவர்தான்

ஒருவனின் பெயர் கலைச்செல்வம். மற்றவரின் பெயர் காந்தரூபன். இவர்கள் இருவரும் கபிலனைப்போல் கெட்டிக்காரர்கள்.

இவர்களுக்கும் ராசையா மாஸ்டரின் படிப்பித்தல் பிடிப்பதேயில்லை. ராசையா மாஸ்டர் இவர்கள்மேல் கோபமாக இருந்தாலும் அன்பும் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவரின் தண்டனைகள் கபிலனுக்கு அவர்மேல் ஒருவித வெறுப்பைத் தோற்றுவித்தது. தகப்பனிடம் வந்து கூறினான்.

சந்திரகாந்தர்,

“வாத்தியார் எண்டால் அப்பிடித்தான். நீ குழப்படி செய்யாமல் அவர் தண்டிக்கமாட்டார்.” என்று ஆசிரியருக்குச் சார்பாகப் பேசி அவனை அடக்கிவிடுவார்.

“ஒரு காலத்திலை நீயும் ஆசிரியராய்த்தான் வரவேணும். அப்ப தெரியும் உனக்கு” என்று புன்னகையோடு கூறுவார். தகப்பனின் இந்த ஆசை மட்டும்தான் அவனுடைய விருப்பங்களோடு ஒன்றிப்போனது. தகப்பன் தன்னுடைய பிள்ளை விஞ்ஞானம் படிக்கவேண்டும் என்ற தனது எண்ணத்தைத் தன்மேல் திணிப்பது கபிலனுக்குப் பிடிக்க வேயில்லை.

சந்திரகாந்தரின் கருத்துப்படி அவர் அனுபவம் அவனுக்கு வழி காட்டவேண்டும் என்பதே. சந்திரகாந்தன் மட்டுமல்ல அவர் வயதையொட்டிய எல்லாத் தகப்பன்மாரும் இதைத்தான் செய்கின்றனர்.

ஒன்பதாம் வகுப்பில் உயிரியல் பாடம் படிப்பிப்பவர் செல்வி நடராசா அவர்கள். கபிலன் கெட்டிக்காரனாக இருந்தும் விஞ்ஞானப் பாடங்களில் கவனம் செலுத்தாதமை அவருக்குக் கவலையைக் கொடுத்தது. கபிலனைக் கூப்பிட்டு அறிவுரை சொல்லுவார். கபிலனால் அவரது அறிவுரையை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. தன்பக்க நியாயத்தையும் கூற அவன் தவறுவதில்லை. அவனுக்கு உயிரியல் பாடம் பிடிக்கவே பிடிக்காது. உயிரியல் பாடமென்றால் வகுப்புக்குச் செல்லாமல் வாசிகசாலைக்குச் சென்று விடுவான். இந்த விடயம் உயிரியல் ஆசிரியர் செல்வி நடராசாவுக்குத் தெரியவர அது அதிபர் வரை சென்றுவிட்டது. அதிகூடிய தண்டனை கிடைத்தது. சந்திரகாந்தனாரும் எதுவும் கூறவில்லை. இதனால் கபிலனுக்குப் படிப்பிலேயே வெறுப்பு வந்து விட்டது. அடுத்த நாள் பாடசாலைக்குச் செல்லாமல் வீட்டில் இருந்துவிட்டான். சந்திரகாந்தர் அவனைக் கண்டித்து நடந்தவைகளைக் கேட்டார். கபிலனும் தனக்கு உயிரியல் பாடம் பிடிக்கவில்லை என்று அடம் பிடித்தான்.

“சரி உனக்குப் பிடிக்காவிட்டால் நேரே போய் அதிபரோடை கதை.

அவர் நல்லவர் ஏதும் செய்வார்” என்று சந்திரகாந்தர் கூறினார். தகப்பன் கூறியபடி அடுத்தநாள் அதிபரைச் சந்திப்பதென்று அவன் தனக்குள் முடிவு செய்து கொண்டான். அடுத்த நாள் பாடசாலைக்குப் போய் காலைக் கூட்டம் முடிந்ததும் நேராக அதிபர் அறைக்குச் சென்றான்.

அதிபர் கண்ணாடி போட்டு அழகாக இருப்பார். பார்த்தவர்கள் மதிக்கும் தோற்றம். அவரின் சிரிப்பே ஒரு அழகு. சத்தமாகக் கதைக்கமாட்டார். படிக்கும் பிள்ளைகளைத் தன் பிள்ளைகள் போலவே பார்ப்பார். தவறுக்குத் தண்டனை கொடுக்கும்போதும் தயவு தாட்சண்யம் பாராது தண்டிப்பார்.

கபிலன் அதிபரின் அறைக் கதவைத் தட்டினான். வரச்சொல்லி உள்ளிருந்து அதிபர் அழைத்தார்.

உள்ளே சென்ற கபிலன்,

“நான் உங்களோடை கொஞ்சம் கதைக்க வேணும் சேர்” என்றான். அவர் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இதுவரை எந்தப் பிள்ளையும் அவர் அறைக்கு வந்து இப்படிச் கூறியதில்லை.

“ம்.. சொல்லு..” என்றார் அவர்.

“எனக்கு உயிரியல் பாடம் படிக்க விருப்பமில்லை சேர்” என்றான்.

“உனக்குப் படிப்பிக்கிற ரீச்சரிலை விருப்பமில்லையோ.. அல்லது பாடம் விருப்பமில்லையோ”

“சேர்.. எனக்குப் பாடம்தான் பிடிக்கேல்லை. ரீச்சர் நல்லவ.”

“அப்ப உனக்கு என்ன பாடம் பிடிக்கும்?”

“கணிதம் சேர்”

“தனியக் கணிதம் படித்தால் போதுமே”

“.....” கபிலன் எதுவும் கூறாது அவரையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

“சரி நான் பார்க்கிறன் நீ போ”

அதிபரின் பதிலில் திருப்தி அடைந்த கபிலன் வகுப்பறைக்குச் சென்றான். அங்கே கணிதபாடம் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆசிரியரிடம் கூறிவிட்டுத் தன் இருப்பிடத்தில் சென்றமர்ந்தான். கணித ஆசிரியர் பயிற்சி செய்வித்துக் கொண்டிருந்தார். கபிலனுக்கும் ஒரு பேப்பர் கொடுக்கப்பட்டது. அதை வாங்கிச் செய்யத் தொடங்கினான். அவர் கொடுத்த பேப்பரை விரைவாக முடித்துவிட்டான். அவனுடைய மனதில் அதிபர் என்ன முடிவு எடுக்கப் போகிறார் என்ற சிந்தனையே இருந்தது.

அவர் தனக்குச் சாதகமாக முடிவு எடுப்பாரா என்று மனம் குழம்பிக் கொண்டிருந்தது. தான் இப்படிப்போய் அதிபரைக் கேட்டதைத் தன் நண்பர்களுக்கும் கூறினான்

அவர்கள் அவனைப் பார்த்துக் கேலியாகச் சிரித்தனர்.

“சரி.. நீ உயிரியல் எடுக்காட்டால் அதுக்குப் பதிலாக என்ன பாடம் எடுப்பாய்?” இதற்கான பதில் கபிலனிடம் இருக்கவில்லை.

“ பார்ப்பமே அவர் என்ன சொல்லிறார் எண்டு. அதுக்குப் பிறகு என்ன செய்யலாம் என்று யோசிப்பம்.” என்று கபிலன் கூறினான்.

பாடசாலை முடிவடைவதற்கு அரை மணித்தியாலத்திற்கு முன் அதிபரிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. யோசனையோடு அங்கு சென்றான். அவனது இதயம் படபடவென அடித்துக் கொண்டது.

அத்தியாயம் 2

III டசாலை முடிந்ததும் தன்னைவந்து காணும்படி அதிபர் அனுப்பிய செய்தியால் குழப்பமடைந்து அவரின் அறைக்கு முன் வந்து நின்றான் கபிலன். அவனுடைய மனத்துள் அவர் என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்ற எதிர்பார்ப்பு படபடப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அதிபரின் அறை திறந்து உள்ளே அழைக்கப்பட்டான். உள்ளே அவனது கணித ஆசிரியர், உயிரியல் ஆசிரியர் இருவரும் அமர்ந்திருந்தனர். கபிலன் அவர்களுக்கு முன்னால் அமைதியாக நின்றிருந்தான்.

அதிபர் அவனை நோக்கி “கபிலன் இவர்கள் இருவரும் நீ இரண்டு பாடத்திலையும் நல்ல கெட்டிக்காரன் எண்டுதானே சொல்லுகினம். அப்ப ஏன் நீ உயிரியல் வேண்டாமென்கிறாய்.? ஏன் உனக்கு உயிரியல் பிடிக்கவில்லை?”

கபிலனுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. பதில் சொல்லத்தானே வேண்டும். “அப்பிடி இல்லை சேர்.. எனக்கு இரண்டு ரீச்சரையும் நல்லாய்ப் பிடிக்கும்... ஆனால் என்னவோ உயிரியல் பாடத்திலை அவ்வளவு விருப்பமில்லாமல் இருக்கு.” இப்படி கபிலன்

கூறியதும் உயிரியல் ஆசிரியை “கபிலன் ஒரு பாடத்தைப் பிடிக்கும் பிடிக்காது என்று சொல்லுறதுக்கு ஒன்பதாம் வகுப்புக் காணாது” என்று கூறினார்.

“அதுதானே.. கபிலன் இப்ப அவசரப்படாமல் இந்த ஒன்பதாம் வகுப்பிலை உனக்குப் பிடிச்சதோ பிடிக்கயில்லையோ எல்லாப் பாடமும் படிச்சத்தான் ஆகவேண்டும். நீ பத்தாம் வகுப்புக்கு வந்தாப்போலையோசிப்பம்” என்று கூறி அதிபர் முற்றுப் புள்ளி வைத்தார். கபிலனும் தலையாட்டிவிட்டு வெளியே வந்துவிட்டான். அவர்களுடைய முடிவில் திருப்திப்படாவிட்டாலும் ஏற்றுக் கொண்டு நகர்வதென மனதுள் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

தன்னை வலுக்கட்டாயமாக விஞ்ஞானப் பாடங்கள் படிக்க வைத்ததால்தன் எண்ணத்தில் தகப்பன் வேட்டு வைத்துவிட்டார் என்று கவலைப்பட்டான். இப்போ விருப்பமில்லாமலே இந்த விஞ்ஞான பாடங்களைக் கற்க வேண்டியுள்ளது. அவனுடைய விருப்பத்தைப் பற்றி அவர் கொஞ்சமும் நினைத்ததில்லை. அவரைப் பொறுத்தவரை சில முடிவுகளை எடுப்பதற்கு அவனுக்கு வயது போதாதென்பதே.

சந்திரகாந்தரைப் பொறுத்தமட்டில் அவன் விஞ்ஞானப்பட்ட தாரியாகி விஞ்ஞான ஆசிரியராக வேண்டும். ஆசிரியராக அவனுக்கும் விருப்பம்தான். இந்த விடயத்தில் அவன் முரண்பட்டதில்லை.

தகப்பன் விருப்பத்தை விரும்பியோ விரும்பாமலே ஏற்றுக்கொண்டு கடுமையாகப் படிக்க ஆரம்பித்தான். தன் முழுச் சிந்தனையையும் படிப்பிலே செலவழித்தான். காலம் எண்ணங்களோடு தரித்து நிற்பதில்லையே.

ஒன்பாதாம் வகுப்பு முடிந்து பத்தாம் வகுப்பிற்குக் காலத்தோடு

நகர்ந்து வந்துவிட்டான். பாடசாலையில் அவனுக்கு நல்ல பெயர். அவன் விருப்பத்திற்கு ஏற்றாற்போல் உயிரியல் பாடத்திற்குப் பதிலாக உயர்கணிதமும் , பிரயோக கணிதமும் பாடசாலையில் தொடங்கப் பட்டது. அவற்றில் சேர்ந்து கொண்டான். உயர் கணித ஆசிரியராக தொமஸ் ஈப்பன் என்கின்ற ஆசிரியர் படிப்பித்தார். அவரைக் கபிலனுக்கு நன்கு பிடிக்கும்.

இதனால் மனம் விரும்பிப் படிக்கத் தொடங்கினான். அவன் படிப்பில் காட்டிய சிரத்தை சந்திரகாந்தரை மகிழ்வுறச் செய்தது. காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

இப்போ அவன் பதினோராம் வகுப்பிற்கு வந்து விட்டான். இன்னும் ஐந்து மாதங்களில் க.பொ.த பரீட்சை நடைபெறவுள்ளது. க.பொ.த என்பது கனிஸ்ட் பொதுத் தராதரப் பரீட்சையாகும். அதனில் சரியான பெறுபேறுகள் எடுத்தால்தான் உயர்தர வகுப்புக்குச் செல்லலாம். இதனால் கபிலனைச் சந்திரகாந்தர் தனியார் கல்விச் சாலைக்கும் அனுப்பி வைத்தார்.

அந்த நேரம் கரவெட்டியில் இருந்த சயன்ஸ் சென்ரர் தான் பிரசித்தி பெற்றது. இங்கு வடமராட்சியில் படிப்பிக்கும் சிறந்த ஆசிரியர்கள் பலர் கல்வி கற்பிக்கிறார்கள். இவர்களில் கணிதத்திற்கு நல்லையா என்கின்ற ஆசிரியர் பிரபலமாக இருந்தார். இவர் எந்தப் பாடசாலையிலும் ஆசிரியராக இல்லை. மிகவும் திறமையான ஒரு ஆசிரியர். இவர் படிப்பித்து விளங்காத மாணவர் எவருமே இல்லை. கபிலனும் இவரிடம் படித்தான்.

பௌதிக பாடத்திற்கு பொன்னம்பலம் என்ற ஆசிரியரும் இரசாயனத்திற்கு சண்முகரத்தினம் என்ற ஆசிரியரும் பிரபலமாக இருந்தனர். இவர்களிடமும் கபிலன் படித்தான்.

கபிலன் மிகக் கடுமையாக இரவும் பகலும் படித்தான்.

பரீட்சைக்குரிய காலமும் வந்தது .

பரீட்சையிலன்று சந்திரகாந்தர் அவனைச் சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு அந்திரான் முருகன் ஆலயத்திற்குக் கொண்டு வந்து முருகனைக் கும்பிடும்படி சொன்னார். அவனும் முருகனைக் கும்பிட்டு அவரின் அருளைக் கேட்டு பரீட்சைக்குச் சென்றான்.

அந்திரான் என்பது கரவெட்டியில் ஒரு சிறுகிராமம். இங்கு முருகன் ஆலயம் ஒன்று உண்டு. மிகவும் சக்தி வாய்ந்த முருகன் என்று சொல்லுவார்கள். சிறியதொரு கோயில்தான். எந்தக் காரியம் தொடங்குவதாக இருந்தாலும் முருகனுக்குச் சொல்லாமல் யாரும் செய்யமாட்டார்கள். அதேபோல் பரீட்சைக்குச் செல்லும் மாணவர்களும் முருகனிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்றுத்தான் பரீட்சைக்குச் செல்வார்கள். அதைப்போல் கபிலனும் சந்திரகாந்தரோடு முருகனிடம் வந்திருந்தான். முருகனை இரண்டு கரங்களையும் மேலே தூக்கி வழிபட்டான். அவன் நின்ற அந்த நிலை அவனின் பூரண சரணாகதியை உணர்த்தியது. சந்திரகாந்தர் கோயிலின் முன்னால் சென்று தேங்காயை ஓங்கி அடித்தார். அது சிதறுண்டு தெறித்தது.

அதன் பின்பு பரீட்சை நிலையத்திற்குச் சரியான நேரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். பரீட்சை தொடங்குவதற்கு இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களே இருந்தன.

பரீட்சையில் அவன் படித்தவைகளும் அவனுக்கு நன்கு புரிந்தவைகளும் வினாக்களாக வந்திருந்தன. அழகாகவும் சரியாகவும் எழுதினான். பரீட்சை நிலையத்தைவிட்டு வெளியில் வந்தபோது அவனுக்குத் திருப்தியாக இருந்தது. வெளியில் அவனை ஏற்றிச் செல்வதற்காகச்

சந்திரகாந்தர் நின்றிருந்தார். நண்பர்களோடு சிறிது பரீட்சைபற்றிக் கதைத்துவிட்டுத் தகப்பனோடு வீட்டுக்குச் சென்றான். இப்படியாக ஐந்து நாட்கள் பரீட்சை நடந்தது. பரீட்சையில் தன்னால் முடிந்தளவுக்குச் செய்திருந்தான். அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்து சந்திரகாந்தர், அதனை ஊகித்துக் கொண்டார்.

பரீட்சைக்கும் முடிவு வருவதற்கும் இடையில் உள்ள காலம் நிரம்ப இன்பமான காலம். இந்தக் காலத்தில் நீங்கள் எதையும் செய்யலாம். பெற்றார் ஒன்றும் கூறமாட்டார்கள். கபிலன் இந்தக் காலத்தை வாசிக சாலை சென்று புத்தகங்கள் வாசிப்பதையே வழக்கமாக்கிக் கொண்டான். அவனுடைய இந்தச் செய்கை சந்திரகாந்தரை மகிழ்வுறச் செய்தது.

காலம் மீண்டும் நகரத் தொடங்கியது.

க. பொ.த பரீட்சையின் முடிவு நாளை வருகிறது என்ற செய்தி பரவிக் கொண்டிருந்தது. சந்திரகாந்தருக்குப் பதட்டமாக இருந்தது. கபிலனுக்கும் பதட்டமாக இருந்தது. சந்திரகாந்தரின் மனம் கபிலன் எப்படியும் சித்தியெய்துவிடுவான் என்று திரும்பத் திரும்பக் கூறிக் கொண்டிருந்தது.

அடுத்தநாள் கபிலன் பாடசாலைக்கு வெள்ளெனவே போய்விட்டான். இதயம் டிக்டிக் என வேகமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அவனுடைய நண்பர்கள் அவனைப் பார்த்து

“நீ ஏன் மச்சான் கவலைப் படிறாய். நிச்சயமாய் நீ நல்ல றிசல்ட் எடுப்பாய்” என்று வேறு சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்.

அதிபர் புன்முறுவலோடு பாடசாலைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தார். அவரின் கையில் பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் அடங்கிய பேப்பர்கள் இருந்தன.

சரியாகப் பதினொருமணிக்கு ஆசிரியர் தன் அறையிலிருந்து

வெளியில்வந்து 11ஆம் வகுப்பு மாணவர்களை வரச் சொல்லி அழைத்து பெறுபேறுகளை வாசிக்கத் தொடங்கினார். பெயர்களைக் கூறாமல் சுட்டிலக்கங்களை மட்டுமே வாசித்தார். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சுட்டிலக்கம் வாசித்ததும் அங்கிருந்து நகர்ந்தனர்.

கபிலனின் சுட்டிலக்கம் வாசிக்கும்போது அவரின் வாயில் புன்முறுவல் இருந்தது. கபிலன் எல்லாப் பாடங்களிலும் அதிதிறமைச் சித்தி பெற்றிருந்தான். கபிலனுக்குச் சந்தோசம் வானத்தைத் தொட்டது.

எல்லோருடையதும் வாசித்து முடிந்ததும் கபிலனைப் பார்த்து தன் அறைக்கு வரும்படி கூறிவிட்டுச் சென்றார். கபிலனும் அவர் கூறியபடி சென்றான். அவன் சென்றதும்

“வா கபிலா வாழ்த்துக்கள்: நீ பாடசாலைக்கும் உன் அப்பாவுக்கும் பெருமைதேடித் தந்திருக்கிறாய்: இதேபோல உயர்தர வகுப்பிலையும் நீ நன்றாகச் சித்தியடைந்து எல்லோருக்கும் பெருமை தேடித்தரவேண்டும்” என்று கூறினார்.

பாடசாலையிலிருந்து புறப்பட்டு நேராக வீட்டுக்குச் சென்றான். தகப்பனைக் காணவில்லை. தாயைப் பார்த்துத் தன் பெறுபேறுகளைக் கூறினான். அப்போதான் சந்திரகாந்தர் உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கும் தன் பெறுபேறுகளைக் கூறினான். அவரும் அகமகிழ்ந்து அவனைக் கட்டிப்பிடித்துச் சந்தோசமடைந்தார்.

அடுத்தது கபிலன் உயர்தரம் படிக்கவேண்டும். அதற்கான பாடசாலையைத் தேர்வு செய்யவேண்டும். கபிலன் உடுப்பிட்டி அமெரிக்க மிஷன் பாடசாலையில் படிக்க விரும்புவதாகக் கூறினான். அங்கு கணிதம் படிப்பிக்கும் ஏபிரகாம் என்ற ஆசிரியர் நன்றாகப் படிப்பிப்பதாகவும் அங்கு செல்ல விரும்புவதாகவும் கூறினான். அந்தப்

பள்ளிக்கூடத்தைப்பற்றி பலர் நல்லவிதமாகக் கூறுவதைப் பலதடவை சந்திரகாந்தர் கேள்விப்பட்டிருக்கிறார். பாடசாலையையிட்டுக் கவலையில்லை. போக்குவரத்து சம்பந்தமாகவே யோசித்தார்.

“சரிதம்பி பார்ப்பம் நாளிருக்குத்தானே பிறகு முடிவு செய்வம்” என்று கூறி முடித்துவிட்டார்.

இந்தக் காலகட்டம்தான் மாணவர் மத்தியில் சில மாற்றங்கள் நிகழ்கின்ற நேரம். சில மாணவர்கள் தவறான பழக்கவழக்கங்களுக்கு அடிமையாகி வாழ்க்கையைத் தொலைப்பார்கள். சில மாணவர்கள் பலவிதமான அரசியல் தொடர்புகளில் ஈடுபட்டு சுயநல அரசியல் வாதிகளால் வாழ்க்கையைத் தொலைத்து நிற்பார்கள்.

கபிலனின் வாழ்க்கையிலும் எதிர்பாராதவிதமாக மாற்றம் நிகழ்ந்தது.

அவனோடு நெல்லியடி மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் ஒன்றாகப் படித்த நண்பன் ஒருவனின் தொடர்பு மீண்டும் ஆரம்பமானது. அவனின் பெயர் சிவகுமார். சிவம் என்று எல்லோரும் அழைப்பார்கள்.

சிவகுமார் இடதுசாரிச் சிந்தனையில் நம்பிக்கையும் ஈடுபாடும் கொண்டவன். எந்தவிதமான தவறான பழக்கவழக்கங்களும் இல்லாத ஒரு நல்ல நண்பன். அவனோடான பழக்கத்தினால் கபிலனின் சிந்தனைகளிலும் மாற்றம் உருவாக ஆரம்பித்தது. அந்த மாற்றம் ஒன்றும் கெடுதலான மாற்றம் இல்லை. எதையும் கூர்மையாகவும் தெளிவாகவும் சிந்திக்கும் ஆற்றல் கொண்ட தத்துவங்களின் அறிமுகம் அவனுக்குள் ஒருவித மாற்றத்தை உண்டுபண்ணியமை தவிர்க்க முடியாததாகவே இருந்தது. இதனால் சிவகுமாருடன் சேர்ந்து அரசியல் வகுப்புகளுக்குச் செல்லத் தொடங்கினான். ஒவ்வொரு அரசியல் வகுப்பும் அவனது மூளையைத் திருப்பிப்போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இந்த விடயங்கள் ஒன்றும் சந்திரகாந்தருக்குத் தெரிவதற்கான வாய்ப்புகள் இருக்கவில்லை.

ஒரு நாள் சந்திரகாந்தரின் நண்பர் ஒருவர் கபிலனின் இந்த அரசியல் பிரவேசம்பற்றி பட்டும் படாமலும் சொல்லிவிட்டார். சந்திரகாந்தர் அவருக்கு முன்னால் நாகரிகமாக நடந்து கொண்டு அமைதியாக வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார்.

வீட்டில் கபிலன் இல்லை.

மனைவியிடம் கபிலனை விசாரித்தார். வெளியில் போய்வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றதாக அவள் கூறினாள்.

சந்திரகாந்தர் அவனின் படிக்கின்ற மேசையருகில் சென்று அங்குள்ள புத்தகங்களை ஆராய்ந்தார். வழக்கத்திற்குமாறாக அங்கே சிவப்பு நிறத்தில் மாக்கியச் சிந்தனைகள் என்ற புத்தகம் இருப்பதைக் கண்டார்.

அவருக்கு இரத்தம் கொதிக்க ஆரம்பித்தது. இதை எப்படியாவது முனையிலேயே கிள்ளிவிட வேண்டுமென்று மனதிற்குள் முடிவு செய்து கொண்டார்.

கபிலனின் வரவுக்காக இரைக்காகக் காத்திருக்கும் சிங்கம்போல் காத்திருந்தார். கபிலனின் அம்மாவுக்குப் புரிந்து விட்டது.

மாலை 7.30 மணியளவில் கபிலன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். முகம் கைகால் கழுவிவிட்டு முற்றத்திற்கு வந்தான். முற்றத்தில் உள்ள கதிரையில் சந்திரகாந்தர் ஒன்றும் நடவாதவர்போல் இருந்தார்.

“கபிலன் இஞ்சை வா தம்பி, உன்ரை மேசையிலை ஒரு புத்தகம் கிடந்துது. உதையெல்லாம் ஏன் வாசிக்கிறாய்? ஆர் தந்தது?” என்று மிக அமைதியாகத்தான் கேட்டார்.

கபிலனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. சமாளித்தாகவேண்டும்.

“அது ஒண்டுமில்லையப்பா.. நான் உயர்தரத்திலை பொருளாதாரம் ஒரு பாடமாய் எடுக்கலாமென்று நினைச்சன். அதை நண்பன் ஒருவனிட்டைச் சொல்ல இந்தப் புத்தகத்தை வாசி உதவியாயிருக்கும் எண்டு தந்தவன்” என்றான்.

“அது ஏன் பொருளாதாரம். நீ சையன்ஸ் தானே படிச்சனீ?”

“இல்லையப்பா. யூனிவர்சிறி முடிஞ்சாப்போலை ஆசிரியத் தொழில் செய்யிறதுதானே உங்கடை விருப்பம். இப்ப ஆசிரியத் தொழிலிலை கணிதத்துக்கும் பொருளாதாரத்திற்கும் ஆசிரியர் பற்றாக்குறையாம். அப்ப கணிதத்தோடை இதையும் கலந்து எடுத்தா பிரயோசனமாயிருக்கும் எண்டு நினைச்சன்” என்று அவன் கூறியபோது அதற்குமேல் அவரால் பேச முடியவில்லை. பேசாமலிருந்து விட்டார்.

கபிலனுக்கு தகப்பனை மடக்கி விட்ட சந்தோசம். கபிலனின் அம்மாவுக்கு ஒரு பெரிய யுத்தம் தவிர்க்கப்பட்டுவிட்ட தென்ற சந்தோசம்.

கபிலனும் அதற்குப்பிறகு தகப்பனுக்கு முன்னாலேயே பல சிவப்புப் புத்தகங்களைத் தாராளமாக வாசித்தான்.

காலம் மீண்டும் நகர்கிறது.

கபிலனுக்கு உடுப்பிட்டி அமெரிக்கமிஷன் கல்லூரியில் அனுமதி கிடைத்துவிடுகிறது. அவன் விரும்பிய ஆசிரியர்களே அவனுக்குப் படிப்பித்தார்கள். தகப்பனுக்குக் கூறியதுபோல் கணிதத்தோடு பொருளாதாரத்தைக் கலந்து படிக்கமுடியவில்லை. இதனைத் தகப்பனிடம் வந்து சொல்லிக் கவலைப்பட்டான். சந்திரகாந்தர் அவனைப் பூரணமாக நம்ப ஆரம்பித்துவிட்டார்.

“அப்ப என்ன தம்பி செய்யிறதாய் உத்தேசம்?” என்று கேட்டார் கபிலனும் எவ்வித தயக்கமுமின்றி

“ பொருளாதாரத்தை மட்டும் தனிய வெளிவாரியாய் எடுக்கப் போகிறன்” என்று சொன்னான். அவரும் அதனை நம்பிவிட்டார்.

பாடசாலையில் கணிதமும் பௌதிகமும் அவனுக்குத் தண்ணி பட்டபாடாகவிருந்தது. படிப்பில் மட்டும் அவன் கவனம் செலுத்த வில்லை. சிவத்தின் மூலமாக அந்தப் பாடசாலையில் படிப்பிக்கும் தங்கவடிவேல் மாஸ்டரின் அறிமுகமும் கிடைத்தது. தங்கவடிவேல் மாஸ்டர் ஒரு இடதுசாரி. உண்மையைச் சொன்னால் அவர் ஒரு செயல் வீரர்.

கபிலன், பாடசாலை இலக்கியக் கழகத்தின் பத்திராதிபராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டான். அவனது இலக்கிய உலகப் பிரவேசத்தின் ஆரம்பமே அதுதான். இலக்கிய கழகத்தின் சார்பாக ஒரு சஞ்சிகை வெளியிட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை முன்வைத்தான். அதனை சபை ஏற்றுக் கொண்டது. அதற்கான வேலைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கியதால் படிப்பின் மீதான கவனம் குறையத் தொடங்கியது. இந்த விடயம் சந்திரகாந்தர் காதுகளையும் வந்தடைந்தது. அவர் விழித்துக் கொண்டார். மகன் வேறு திசையொன்றில் பயணிப்பதுபோன்ற பயம் ஒன்று வரத் தொடங்கியது.

கபிலன் சஞ்சிகையின் பெயரை இடிமுழக்கம் என வைத்தான். இதற்கு தங்கவடிவேல் ஆசிரியரின் ஒத்தாசையும் உதவியும் பெருமளவில் கிடைத்தது. அதிபருக்குச் சஞ்சிகையின் பெயரும் பிடிக்கவில்லை. கபிலனின் போக்கும் பிடிக்கவில்லை. அவரால் அதைத் தடுக்கவும் முடியவில்லை.

அந்தச் சஞ்சிகை வெளியீடு கோலாகலமாக நடந்தேறியது. இதற்குப் பின் அந்தப் பாடசாலையில் கற்றுக் கொண்டிருந்த விசு என்கின்ற நண்பனின் தோழமை கபிலனுக்குக் கிடைத்தது. விசுவும் இடதுசாரியே.

அவன் கபிலனைவிட அதிதீவிர வாதியாக இருந்தான். அவனுடைய சட்டைப்பையினுள் இடதுசாரித் தலைவரின் தத்துவமுத்துக்கள் என்ற புத்தகம் எப்போதும் இருக்கும். இதைப் பார்த்த கபிலனுக்குத் தானும் அப்படி வைத்திருக்கவேண்டுமென்ற ஆசை வரும். இதனை அவன் சிவகுமாரிடம் சொல்லிக்கேட்டபோது சிவகுமார் மறுத்து அவை இப்போ தேவையில்லை. படிப்பிலே கவனத்தைச் செலுத்து. பிறகு பார்க்கலாம் என்று கூறிவிட்டான்.

கபிலனுக்கு அது ஏமாற்றமாகிவிட்டது.

இதற்கிடையில் கபிலனின் நடவடிக்கைகளை சந்திரகாந்தரின் நண்பரான இன்னொரு ஆசிரியர் அப்படியே வந்து கூறிவிட்டார்.

சந்திரகாந்தருக்கும் கபிலனுக்கும் தினம்தினம் உள்நாட்டு யுத்தம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. சில வேளைகளில் அடியும் விழுத் தவறவில்லை. இதனால் சில நாட்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு நல்ல பிள்ளைபோல் இருக்கத் தொடங்கினான். அவனது இந்த மாற்றம் சந்திரகாந்தருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தாலும் வேதாளம் முருங்கை மரத்தில் திரும்பவும் ஏறிவிடாமல் இருக்கக் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார்.

பாடசாலையில் தவணைப் பரீட்சை ஆரம்பமாகியிருந்தது. எல்லாப்பாடங்களிலும் முதல் மாணவனாகத் திகழும் கபிலனால் இந்தப் பரீட்சையில் எந்தப் பாடத்திலுமே முதல் மாணவனாகத் திகழ முடியவில்லை. முதல் மாணவனாக மட்டுமில்லை முதல் பத்து மாணவர்களுக்குள்ளும் அவனால் வரமுடியவில்லை. இது அவனுக்கும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. ஆசிரியர்களாலும் இதனை நம்ப முடிய வில்லை. சந்திரகாந்தருக்கு இப்போ பெரிய பயம் வரத் தொடங்கி விட்டது. எவ்வளவோ பொத்தி பொத்தி வளர்த்த பிள்ளை தன்னைவிட்டுக் கை நழுவிச் செல்வதுபோல் இருந்தது. அவருக்கு என்ன செய்வதென்றே

புரியவில்லை. பாடசாலையின் அதிபர் கபிலனைக் கூப்பிட்டு அறிவுரை சொன்னார். அவனின் நிலைக்கு என்ன காரணம் என்பதையும் தெளிவாக விளக்கி அடுத்த திங்கட்கிழமை காலை உனது அப்பாவை வந்து என்னைக் காணச் சொல்லு என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தார்.

அத்தியாயம் 3

கபிலன் வீட்டிற்குச் சென்று தகப்பனிடம் நாளைக்கு அவரை அதிபர் கூட்டி வரச் சொன்ன செய்தியைக் கூறிவிட்டுப் போய் படுத்துவிட்டான். சந்திரகாந்தருக்கு ஒரே குழப்பமாகவிருந்தது. கபிலன் அரசியலில் ஈடுபடத் தொடங்கிவிட்டான் என்ற செய்தி அவரைப் பதட்டப்பட வைத்தது. அடுத்த நாள் சந்திரகாந்தரும் கபிலனும் பாடசாலைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தார்கள். எல்லாப்பிள்ளைகளும் இவர்களையே உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அதிபர் வேறு யாருடனோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

பாடசாலை மணியடித்தது. வெளியே வந்த அதிபர் கபிலனைப் பார்த்து வகுப்புக்குப் போகும்படி கூறிவிட்டுச் சந்திரகாந்தரை உள்ளே கூட்டிச் சென்றார். உள்ளே கூட்டிச் சென்ற அதிபர் சந்திரகாந்தரைப் பார்த்து

“நீங்களும் ஒரு ஆசிரியர் உங்களுக்கு எல்லாம் விளங்கும். கபிலன் நல்ல கெட்டிக்காரப் பையன். எல்லாப்பாடங்களிலையும் சரியான கெட்டிக்காரன். இவ்வளவு காலமும் நல்லாய்த்தான் செய்து வந்தவன். திடீரென்று திசைமாறியிட்டான். கொஞ்ச நாளாய் அவனை நான்

அவதானித்ததைக் கொண்டு இது எதிர்பார்த்ததுதான். தேவையில்லாத அரசியலுக்கை உள்ளட்டிட்டான். இப்பிடி அவனைத் திசைதிருப்பக் கூடிய பெடியள்களபேர் இங்கை இருக்கினம். வாத்திமாரும் இருக்கினம் கபிலன் நல்லாய் வரவேண்டுமென்று நீங்கள் நினைத்தால் அவனை இந்தப் பள்ளியிலையிருந்து எடுத்து வேறை சூழலுக்கை கொண்டு செல்லவேணும். இல்லை இஞ்சைதான் படிக்கவேணும் என்று நீங்கள் நினைச்சால் அவரை நீங்கள் திருத்தவேணும். ஏலாத கட்டத்திலை அவரை நாங்களாய் வெளியேற்றினால் அவன்ரை எதிர்காலம் கேள்விக்குறியாகிவிடும். இனி உங்களைப் பொறுத்தது” என்று கூறி நிறுத்தினார்.

அவர் சொல்வதை அவதானமாகக் கேட்ட சந்திரகாந்தர் கொஞ்சமும் யோசியாமல் “அவன் இஞ்சை படிக்கட்டும் நான் கவனிச்சக் கொள் றிறன். அவன் இந்தப் பள்ளிக் கூடத்திற்கு விரும்பி வந்தவன். இஞ்சை படிப்பிக்கிற கணித ஆசிரியரிலை சரியான விருப்பம். அப்பிடியும் சொல்லுக்கேளாமல் நடந்தால் நானே வந்து கூட்டிப்போறன்”

இப்படி அவர் சொன்னதும் அதிபர் அமைதியாக

“அது உங்கடை விருப்பம்” என்று கூறி அவருக்கு விடை கொடுத்தார்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு வீடு சென்ற சந்திரகாந்தர் கபிலனின் வரவுக்காகக் காத்திருந்தார். பிள்ளைகளோடு கோபமாகக் கதைத்து எதையும் சாதிக்க முடியாது என்பதனை பல சந்தர்ப்பங்களில் புரிந்திருந்தார். கபிலன் பாடசாலையால் வந்ததும் அவன் சாப்பிட்டு வரும்வரை பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருப்பது போல் பாசாங்கு பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

அவன் வந்ததும் அமைதியாக “தம்பி இஞ்சைவா” என்று கூப்பிட்டார்.

கபிலனும் அமைதியாக அவர்முன் வந்து நின்றான்.

“ ஏன் தம்பி இந்தத் தவணை எல்லாப் பாடத்திலையும் குறைவான மார்க் வாங்கியிருக்கிறாய் அதுவும் உனக்கு நல்லாய்ப் பிடிச்ச கணித பாடத்திலையும் எல்லே குறைவு என்னப்பு நடந்தது.” என்று அவர் அமைதியாகக் கேட்டதும் கபிலன் உண்மையிலேயே குழம்பிவிட்டான். எப்படிப் பதிலளிப்பதென அவனுக்குப் புரிய வேயில்லை. ஆனாலும் உண்மையை ஒத்துக் கொள்வதே இப்போதுள்ள குழந்தைக்கு உகந்தது என அவன் மனம் நினைத்தது.

“ அப்பா என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ எனக்கு நான் ஏன் குறைஞ்சன் என்பதற்கான காரியம் புரிஞ்சிட்டுது. இனிமல் நீங்கள் கவலைப்படிற மாதிரி நடக்கமாட்டன். அடுத்த தவணையிலை எல்லாப் பாடத்திலையும் கூடப் புள்ளியெடுத்து உங்களுக்குக் காட்டுவன்” என்று அவன் கூறியதும் அந்தப் பதிலை சந்திரகாந்தரும் எதிர் பார்க்கவில்லை. அதற்குப் பின் அவரும் எதுவும் கதைக்கவுமில்லை. ஒரு பாரிய யுத்தம் மௌனிக்கப்பட்டதையிட்டு சந்தோசப்பட்டவள் கபிலனின் அம்மாவே.

காலம் கடுகதியில் போய்க் கொண்டிருந்தது.

இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் கபிலன் கடுமையாகப் படித்தான். எந்தக் காரணத்துக்காகவும் அம்மாவையும் அப்பாவையும் ஏமாற்று வதில்லை என்பதில் உறுதியாக இருந்தான். அவனுடைய இலட்சியம் எப்படியும் ஆசிரியராக வேண்டுமென்பதே.

அவன் பள்ளிக்கூடத்தில் வகுப்பறையில் யாரும் இல்லாத நேரங்களில் கதிரைகளையும் மேசைகளையும் மாணவர்களாகக் கருதித் தன்னை ஆசிரியராகக் கருதிப் படிப்பித்துப் பார்ப்பான்.

அவனுக்குப் படிப்பித்த ஆசிரியர்களில் கணித ஆசிரியரும் பௌதிக ஆசிரியருமே அவனைக் கவர்ந்தவர்கள். அவர்கள் படிப்பிக்கும் போதெல்லாம் தான் ஆசிரியராக வரும்போது அவர்களைப் போலவே தானும் படிப்பிக்க வேண்டுமென்று நினைப்பான்.

வகுப்பில் கணிதத்தில் அவனே முதல் மாணவனாக இருந்தான். கணித ஆசிரியர் ஏப்பிரகாம் அவனைப் பார்த்து அடிக்கடி சொல்வது “நீ கணிதத்தில் இன்னும் கெட்டிக்காரனாக வேண்டுமெண்டால் உன்னை வகுப்பிலை குறைஞ்ச நிலையிலை இருக்கிற நாலு பேருக்கு நீ ஆசிரியராக வேண்டும்.” என்று கூறுவார்.

அந்த நிகழ்வுக்காகக் காத்திருந்தான். காலாண்டுப் பரீட்சை நடந்தது. கணிதத்தில் வழக்கம்போல் அவனே கூடுதலான புள்ளிகளைப் பெற்றிருந்தான். வகுப்பில் பலர் ஒழுங்காகச் செய்திருக்கவில்லை. கணித ஆசிரியர் ஆகக் குறைவாக எடுத்த நான்கு பேரைத் தெரிவு செய்து அவர்களுக்கு அவனைப் படிப்பிக்கும்படி கூறினார்.

கபிலனுக்கு மிகுந்த சந்தோசம். அந்த நால்வரில் ஒருவர் அவனது நெருங்கிய நண்பன். அவர்களுக்கும் மிகுந்த சந்தோசம்.

கபிலனை எல்லோருக்கும் பிடிக்கும். கபிலன் எந்த சச்சரவுக்கும் போவதில்லை. எப்போதும் தானும் தன் படிப்பும் என்றிருப்பான். கபிலனுக்கு நண்பர்கள் மத்தியில் நல்ல பெயர். ஆசிரியர் கூறிய அந்தக் கணத்திலிருந்து எப்படி அவர்களுக்குப் படிப்பிப்பதென்று சிந்திக்க ஆரம்பித்துவிட்டான்.

வீட்டிற்கு வந்ததும் தந்தைக்கு நடந்தவற்றைக் கூறினான். தன்னுடைய மகன் ஆசிரியராக வரவேண்டுமென்பது அவரது நெடு நாளைய ஆசை. மகன் பள்ளிக்கூடத்தில் நடந்தவற்றை வந்து சொன்னதும் அவருக்கு

மிகுந்த சந்தோசம். கபிலனைப் பெருமிதத்தோடு பார்த்தார்.

சரி தம்பி நீ போய்ச் சாப்பிடு நான் ஒருக்கா வெளியிலை போயிட்டு வாறன் என்று கூறி விட்டுச் சைக்கிளையும் எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் போய்விட்டார். கபிலன் மனதில் கற்பனைகள் கொடிகட்டிப் பறந்து கொண்டிருந்தன. ஆசிரியராகத் தான் மாறப்போகிறேன் என்ற சந்தோசத்தில் நின்றவன் வெளியேபோன அப்பா அதற்குள் திரும்பிவந்து யாருடனோ கதைக்கும் சத்தம் கேட்டது. மெதுவாக அந்தப் பக்கம் சென்றான்.

வீட்டு விராந்தையில் மூலையில் உள்ள சுவரைக்காட்டி ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். கபிலன் படிப்பிக்க சுவரில் ஒரு கரும்பலகை செய்வதற்கான தயாரிப்புகளே நடந்து கொண்டிருந்தது.

கபிலன் பறக்கத் தொடங்கிவிட்டான்.

“கரும்பலகையில் படிப்பிக்கப் போகிறேன்” எனத் தனக்குள் தானே சொல்லிக் கொண்டான். சோக்கட்டியால் தான் கரும்பலகையில் எழுதுவதை பெருமையாக எண்ணிக் கொண்டான்.

அவன் பாடசாலைக்கு நடந்துதான் செல்வான். பள்ளிக்கூடம் பக்கத்தில் இல்லை. தூரம் தான். ஆனாலும் நடந்தே செல்வான். பனை வடலிக் காணிகளுக்கூடாகவே நடந்து செல்வான். அவன் செல்லுகின்ற நடைபாதையில் உள்ள பனை மரங்களெல்லாவற்றிலும் சோக்கட்டியால் இரசாயனச் சமன்பாடுகளை எழுதிக் கொண்டே செல்வான். அப்போதெல்லாம் சோக்கட்டியால் எழுதுவது அவனுக்குப் பெரிதாகத் தெரிவதில்லை. ஆனால் இப்போ சோக்கட்டியால் கரும்பலகையில் எழுதுவது பெரிதாகத்தெரிகிறது.

மறுநாள் பாடசாலைக்கு உற்சாகமாகச் சென்ற கபிலன் தன்னை ஒரு

ஆசிரியராகவே கற்பனை செய்யத் தொடங்கி இருந்தான். கணிதபாடம் மூன்றாவது பாடமாக இருந்தது. ஆசிரியர் ஏப்பிரகாம் வகுப்பறைக்குள் நுழைந்தார். வழக்கம்போல் பாடம் ஆரம்பமானது.

கபிலன் வழக்கம்போல் படிப்பில் கவனத்தைச் செலுத்தினான். ஏப்பிரகாம் திறமையான ஆசிரியர். அவர் படிப்பித்தால் விளங்கவில்லை என்று சொல்பவர்கள் யாரும் இருக்கமாட்டார்கள்.

ஏப்பிரகாம் இந்தியாவைச் சேர்ந்தவர். மிகத் திறமையான ஆசிரியர். கணிதத்தை அவர் படிப்பிக்கும்போது படம் பார்ப்பதுபோல் இருக்கும்.

அதுவும் கணிதத்தில் கடுமையான பகுதி அட்சர கணிதம். அட்சரகணிதத்தில் சினைகாணல் பகுதி அவர் விளங்கப்படுத்தும் விதம் மிக அழகாக இருக்கும்.

இப்படித் திறமையாகப் படிப்பிக்கும் ஆசிரியரிடம் கூட விளங்காமல் சில மாணவர்கள் அந்த வகுப்பில் இருந்தார்கள். அவர்கள்தான் கபிலனின் மாணவர்கள் ஆகப் போகிறார்கள்.

ஏப்பிரகாம் கபிலனைப் பார்த்து

“எப்ப தொடங்கப் போறாய்?” என்று கேட்டார்.

“நாளைக்கே தொடங்கலாம் சேர்” என்றான் கபிலன். தன்னுடைய தகப்பன் தனக்காகக் கரும்பலகை வீட்டில் செய்ததையும் பெருமையாகச் சொன்னான்.

நாளைக்கு, கபிலனின் ஆசிரியத் தொழில் ஆரம்பம்.

அவனுக்கு மனசு முழுவதும் சந்தோசம்.

அந்த நாளும் விரைந்து வந்தது.

அவன் படிப்பிக்கும் போது மிக அவதானமாகப் பொறுமையாக

விளங்கப்படுத்தினான். ஆரம்பம் என்ற படியால் கரும்பலகையில் எழுதும்போது சிறிது நடுக்கம் இருந்தது. சமாளித்துக் கொண்டான்.

மகன் படிப்பிப்பதை பெருமையோடு மறைவாக நின்று அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார் சந்திரகாந்தர். எவ்வித தயக்கமும் இன்றி நண்பனிடம் கேள்வி கேட்டு ஐயங்களைத் தெளிவு படுத்திக் கொண்டார்கள்.

கபிலனும் மறுப்பின்றி திருப்பித் திருப்பி விளங்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

அன்றைய வகுப்பு முடிவுக்கு வந்தது. அவனது நண்பர்களுக்கு மிகுந்த சந்தோசம். அவன் படிப்பிப்பதைப் பார்த்துத் தகப்பனுக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

வாரத்தில் ஒரு நாள்தான் இந்த வகுப்பு. மற்ற நாட்கள் எல்லாம் பகலும் இரவும் படிப்பிலே கவனம் செலுத்தினான். இப்போதெல்லாம் அரசியல் கூட்டங்களுக்கு அவன் செல்வதேயில்லை. பரீட்சை வந்தது.

வழக்கம்போல் கபிலனை முருகன் ஆலயம் கூட்டிச் சென்று அர்ச்சனை செய்வித்து, பரீட்சைக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

பரீட்சையை நன்றாக எழுதினான் கபிலன். மூன்று மாதங்கள் கழித்துப் பரீட்சையின் பெறுபேறுகள் வந்தன. கபிலன் நன்றாகச் செய்திருந்தான். எல்லோருக்கும் நல்ல சந்தோசம். கபிலன் படிப்பித்த நண்பர்களும் நல்ல பெறுபேறுகள் பெற்றிருந்தார்கள். இது அவனது ஆசிரியத் தொழிலுக்குக் கிடைத்த முதல் அங்கீகாரம்.

அடுத்து என்ன?

பல்கலைக் கழகம் செல்ல வேண்டும். பட்டதாரியாக வேண்டும். பட்டதாரியாகி எல்லாரும் மெச்சக்கூடிய ஆசிரியராகவேண்டும்.

காலம் நினைவுகளோடு நிற்பதில்லையே.

கபிலன் பட்டதாரியாகி வெளியில் வந்து நிமிர்ந்தபோது அவன் இலட்சியம் அவன் முன்னால் முழித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தது.

பட்டதாரி ஆசிரியருக்கு விண்ணப்பித்தான்.

என்னதான் படித்திருந்தாலும் சிபாரிசு ஒன்று கட்டாயம் வேண்டும். இதனை அவன் தகப்பனுக்குத் தெரிவித்தான்.

சந்திரகாந்தருக்கு அந்தத் தொகுதிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரைத் தெரியும். அன்று மாலையே அங்கு சென்றார். அவருடைய நேரம் அவரும் அங்கிருந்தார். தேர்தல் காலங்களில் சந்திரகாந்தரின் பங்களிப்பு அதிகம். அதனால் சந்திரகாந்தரை அவருக்கு நல்ல பழக்கம்.

சந்திரகாந்தரைக் கண்டவுடன் “வாங்கோ வாங்கோ” என்று வரவேற்றார்.

சந்திரகாந்தர் போன காரியத்தை உடனே கதைக்காமல் ஊர் விடயங்களைக் கதைத்துவிட்டு மெதுவாகத் தான் வந்த விடயத்தைக் கூறினார். எதுவித தயக்கமுமின்றி “நான் நாளைக்குக் கொழும்புக்குப் போறேன். கட்டாயமாகதைக்கிறேன். நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசிக்கவேண்டாம்” என்று கூறினார்.

சந்திரகாந்தருக்கும் நிரம்பின சந்தோசம்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு வருகிற வழியில் முருகன் ஆலயத்துக்குச் சென்று வழிபட்டுவிட்டு வீட்டுக்குச் சென்றார். வீட்டிற்கு வந்ததும் விடயத்தைக் கூறிவிட்டு சாப்பிடுவதற்காக அமர்ந்தார். கபிலனுக்கும் நிம்மதியாக இருந்தது. சந்திரகாந்தருக்கும் நிரம்பின சந்தோசம்.

ஆசிரிய வேலைக்கான காத்திருப்பு ஆரம்பமாகி விட்டது. அப்பா எப்படியும் வேலை எடுத்துத் தந்துவிடுவார் என்கின்ற நம்பிக்கை அவனுள் ஆலமரமாக வளர்ந்திருந்தது. ஆசிரியராக வந்து மிகச் சிறந்த

ஆசிரியர் என்ற பெயர் எடுக்கவேண்டு மென்று மனதுள் நினைத்துக் கொண்டான். வெளியில் போய் வந்தாலென்ன என எண்ணிப் புறப்பட்டான்.

“தம்பி இருட்டமுன்னம் வந்துவிடு” என்று தகப்பன் சொல்வது அவன் காதில் விழுந்தது. நேரே அவன் நண்பன் சுந்தரேசன் வீட்டுக்கே சென்றான்.

சுந்தரேசனும் அவனும் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். ஒன்றாகவே பல்கலைக் கழகத்துக்கும் சென்றவர்கள். சுந்தரேசனுக்கு ஆசிரியத் தொழிலில் அவ்வளவாகவே விருப்பமில்லை. சுந்தரேசனுக்கு வைத்தியராக வரவேண்டுமென்பதே ஆசை. நல்லாகப்படிப்பான், நல்ல பெறுபேறுகளும் எடுத்தான். அவனுடைய நேரம் தரப்படுத்தல் ஆரம்பமாகியது அந்த நேரந்தான். அவனுக்கு வைத்தியப்படிப்புக்கான அனுமதி கிடைக்கவில்லை. இது அவனை நிரம்பவும் கவலைப்படுத்தியதுமல்லாமல் அரசாங்கம் மீது ஆத்திரத்தையும் உண்டுபண்ணியிருந்தது. ஆனாலும் கிடைத்த பட்டதாரிப் படிப்பை உதாசீனம் செய்யாமல் கபிலனோடு சென்று படித்து முடித்துவிட்டு இப்போ வீட்டில் இருக்கிறான்.

கபிலன் அவன் வீட்டுக்குச் சென்றபோது அவனை வரவேற்றது அவன் தங்கை அபிராமி. அபிராமி நல்ல அழகான பெண். துடுக்குத்தனம் நிறைந்தவள். இப்போ க.பொ. த உயர்தரம் படித்துக்கொண்டிருக்கிறான். நல்லாகப்படிப்பான் என்று சுந்தரேசன் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். அவளுக்கு ஆசிரியத் தொழிலில் நாட்டம் உண்டு எனச் சுந்தரேசன் கூறுவான். இதனால் அவள்மீது கபிலனுக்கு ஒரு மரியாதை உண்டு.

“அண்ணா இல்லையோ?” என்று கபிலன் கேட்டான்.

“இப்பதான் கடைக்குப் போனவர். வந்திடுவார். இருங்கோ” என்றாள்.

கபிலன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். தாயையும் காணவில்லை. தகப்பனில்லை. அவர் இவர்கள் சிறுவயதாக இருக்கும்போதே இறந்துவிட்டார்.

“அம்மா எங்கை போயிட்டா?”

“அம்மா மாவரைக்கப் போயிட்டா. வந்திடுவா. என்ன குடிப்பியள். கோப்பி போட்டுத் தரவா?” மென்மையாகக் கேட்டாள். அவளின் அந்த மென்மையான வரவேற்பு அவனுள் ஒருவித கிளுகிளுப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

“சரி கோப்பி போடுங்கோ” என்றான்.

அவளும் கோப்பி போடுவதற்காக சமையறைக்குள் சென்றுவிட்டாள். வெளியே சத்தம் கேட்டது. கபிலன் எட்டிப் பார்த்தான். சுந்தரேசன்தான் வந்து கொண்டிருந்தான். சுந்தரேசன் உள்ளே வரவும் அபிராமி தேநீர்க் கோப்பையோடு கபிலனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“அபி எனக்கும் ஒரு கோப்பி போடம்மா” என்று கூறிவிட்டு கபிலனுக்கு முன்னால் கதிரையைப் போட்டுவிட்டு அமர்ந்தான் சுந்தரேசன்.

“என்ன மச்சான் திடீரென்று வந்திருக்கிறாய்.?” என்று கபிலனைக் கேட்க

“சும்மாதான் மச்சான் பொழுது போகயில்லை கதைப்பம் எண்டு வந்தன். ஏன் வரக் கூடாதே?” என்றான் கபிலன். இவர்களுடைய உரையாடலில் கலந்து கொள்ளாமல் சற்று ஒதுங்கி நின்று கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள் அபிராமி.

“அபிராமிக்கும் உன்னை மாதிரி ஆசிரியராய் வர ஆசை.” என்று அவன் சொல்ல கபிலன் திரும்பி அபிராமியைப் பார்த்தான். அபிராமி மெல்லமாய்ச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தேனீரைக் குடித்துக் கொண்டு முற்றத்தில் இருந்தவாறே சுந்தரேசனும் கபிலனும் உரையாடினர்.

கபிலனது ஆசிரியத் தொழில் முயற்சியைப் பற்றி விசாரித்த சுந்தரேசன் தனக்கு அடுத்த கிழமை கொழும்பிலை ஒரு நேர்முகத் தேர்வு என்பதையும் கூறினான்.

“இந்தக் கிழமை நேர்முகத் தேர்வுக்கு வரும் என்று அப்பா சொன்னவர் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறன்.” என்று கூறிக்கொண்டே தான் குடித்த குவளையை நிலத்தில் வைக்கப்போக அபிராமி அவசரமாக வந்து

“இஞ்சை தாங்கோ” என்று வாங்கிக் கொண்டு சென்றாள்.

அபிராமி தமையனைப் பார்த்து ஏதோ கண்காட்டினாள். அதைப் புரிந்து கொண்ட சுந்தரேசன்

“மறந்து போனன் மச்சான். அபிக்குக் கணிதத்திலை சில பகுதி விளங்கவில்லையாம், உன்னை வந்து சொல்லித் தரேலுமோவென்று கேட்டவன்” என்றான் சுந்தரேசன்.

“அதுக்கென்ன. நாளைக்கு வந்து சொல்லிக் குடுக்கிறன்.” என்று கூறிவிட்டு அபிராமியைப் பார்த்தான். அபிராமி நன்றியோடு அவனைப் பார்த்தாள்.

“சரி மச்சான் நான் வெளிக்கிடுறன். நாளைக்கு வாறன்” என்று கூறிவிட்டு எழுந்தான் கபிலன்.

“நானும் வாறன் மச்சான்” என்று கூறியவண்ணம் தங்கையைப் பார்த்து

“அபி அம்மா வந்து கேட்டால்.. நான் கபிலனோடை போனன் என்று சொல்லு” என்று கூறிவிட்டு இருவரும் நடக்கத் தொடங்கினர்

இருவரும் விஞ்ஞானக் கல்வியில் மட்டுமல்ல இலக்கியத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். நடந்துகொண்டே இலக்கியத்தைப் பற்றிக் கதைத்தபடி அந்த முருகன் கோயில் மட்டும் வந்துவிட்டார்கள்.

இந்த முருகன் ஆலயம் அவர்களது சந்திக்கும் இடம். வழக்கத்தில் கபிலன், சுந்தரேசன் , சிவம் , தங்கன் ஆகியோர் அங்கு வருவார்கள். இலக்கியம் அரசியல் என்று பல திசைகளிலும் அவர்கள் கதை செல்லும்.

தங்கள் சிறிது தீவிரமான தன்மை கொண்டவன். குமார்எதையும் மென்மையாக அணுகுபவன். நான்கு வகையான குணாம்சங்களைக் கொண் டிருந்தாலும் நால்வரும் நல்ல நண்பர்களாகவே இருந்தனர்.

குமாரும் தங்கனும் படிப்பை இடையில் நிறுத்தி விட்டார்கள். க.பொ.த உயர்தரம் மட்டுமே படித்திருந்தார்கள். கோயில் வரைக்கும் வந்த கபிலனும் சுந்தரேசனும் கோவிலுக்கருகில் உள்ள மரத்தின் கீழ் அமர்ந்து கொண்டார்கள். அப்போது குமாரும் வந்து இருவருடனும் கலந்து கொண்டான்.

கபிலன்தான் ஆசிரியனானதும் எப்படியெல்லாம் அந்தத் தொழிலுக்குத் தன்னை அர்ப்பணிக்கவேண்டும் என்று சுந்தரேசனுக்குச் சொன்னான்.

புதிய புதிய அணுகு முறைகளைக் கல்வியில் கொண்டு வரவேண்டு மென்று உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூறினான். இவன் இப்படிக் கூறிக்கொண் டிருக்கும்போது சுந்தரேசன் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?” என்று கபிலன் கேட்டான்.

“இல்லை மச்சான் நீ சொல்லிற தெல்லாம் கேட்கிறதுக்கு நல்லாய்த் தான் இருக்குது. நடைமுறையிலை செய்ய வேண்டுமே” என்றான்.

“ இல்லை மச்சான். நான் செய்வன். என்னாலை முடியும்” என்று கபிலன் அடித்துக் கூறினான்.

கபிலன் கூறுவதைக் கேட்டுச் சிரித்த சுந்தரேசன்

“நீ கூறுகிற விடயங்கள் ஒரு சமூக மாற்றம் நடந்தால் தான் சாத்தியமாகும். நீ முயற்சித்துப் பார்ப்பது பிறகு கதைப்பம்” என்றான்.

“அது சரியாக இருந்தாலும் கபிலன் மனதில் எண்ணம் இருக்கிறது. அவன் அதை முயற்சித்துப் பார்க்கட்டுமே” என்று குமார் கபிலனுக்கு ஆதரவாகப் பேசினான்.

இப்படி இவர்கள் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது தங்கன் வந்து சேர்ந்தான். தங்கன் அரசியல் ஈடுபாடு கொண்டவன். அதுவும் அரசியலில் தீவிரத்தன்மை கொண்டவன். களைத்துப் போய் வந்திருந்தான்.

“என்ன தங்கன் களைச்சுப்போய் வந்திருக்கிறாய்” என்று சுந்தரேசன் கேட்டான். நண்பனாக இருந்தாலும் தங்கனின் போக்கு கபிலனுக்குப் பிடிப்பதேயில்லை. ஏற்கனவே தங்கனோடு கதைக்கவோ பழகவோ வேண்டாமென்று தகப்பனார் எச்சரித்திருந்தார். அதை மனதில் கொண்டு கபிலன் தங்கனோடு கதை கொடுக்காமல் பேசாமல் இருந்தான்.

“இல்லை மச்சான் இன்னும் ஒரு மாதத்திலை மேதினம் வரப்போகுது அதுக்கான வேலையள்” என்று தங்கன் கூறினான்.

“நீங்கள் சீனாவிலையும் ரஸ்யாவிலையும் மழை பெய்ய இஞ்சை குடைபிடிக்கிறெண்டு நிக்கிறியள்.” என்று நக்கலாக சுந்தரேசன் கூறினான்.

“சில விசயங்களுக்கு நக்கல் பேச்சு நல்லதல்ல.” என்று சிவம் கூறினான். ஏடினன்றால் சிவமும் இடதுசாரிகளை ஆதரிப்பவன்.

இதைக் கேட்டுக் கபிலன் மெதுவாகச் சிரித்தான். தங்கனுக்கு இந்த உரையாடல் எரிச்சலைக் கொடுத்தது.

“உங்களைத் திருத்தவே ஏலாது மச்சான். எனக்குக் கன வேலை

கிடக்குது. நான் வாறன்” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்படத் தயாரானான்.

“என்ன மச்சான் இப்பதானே வந்தனீ.. அதுக் கிடையிலை போறாய்” என்று சுந்தரேசன் சொன்னதையும் பொருட்படுத்தாமல் புறப்பட்டான் தங்கள். தண்ணைப்பற்றித் தன் நண்பர்கள் வைத்திருக்கும் அபிப்பிராயம் தங்கனுக்குப் பிடிப்பதேயில்லை. அதனால் கூடுதலான நேரங்களில் அவர்களைத் தவிர்த்தே வந்தான். இன்று அவன் வந்தது தன் நண்பர்களையும் மே தினத்திற்கு வரும்படி கேட்கவே. அவர்களின் நையாண்டிக்குப் பின் எரிச்சலடைந்து கேட்காமலே புறப்பட்டுவிட்டான்.

“அவனுக்கு நீ சொன்னது நல்லாய் ஏறியிட்டுது” என்று கபிலன் சொன்னான். மூவரும் இருந்து இலக்கியம் பற்றியும் தற்கால அரசியல் பற்றியும் நிரம்பக் கதைத்தார்கள்

கபிலன் நன்றாக வாசிப்பான். அவனுக்குத் தானும் நல்ல எழுத்தாளனாக வேண்டுமென்ற கனவுலகில் வாழ்பவன். அவன் கூடுதலாக முற்போக்கு அம்சங்கள் பொருந்திய நூல்களைத் தேடி வாசிப்பான். ஆனால் இந்த ஊர்வலம் கோசமெழுப்புதல் அவனுக்குப் பிடிப்பதில்லை.

“மச்சான் மாக்கிம் கோர்க்கியின் தாய் நாவலை வாசித்துப்பார். அதை நீ வாசிக்கும்போது ரஸ்சியாவில் நிற்பதுபோல் உணர்வாய்.” என்று சுந்தரேசன் சொன்னான். சுந்தரேசன் புத்தகம்பற்றிக் கூறியமை கபிலனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“ஓம்.. தாய் நல்லதொரு நாவல்” என்று சிவமும் சொன்னான்.

“நீ எப்ப மச்சான் வாசிக்கத் தொடங்கினனீ?” கபிலன் சுந்தரேசனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“நல்ல கதை. ஏன் நீ மட்டும்தான் வாசிக்கலாமோ?” என்றான் சுந்தரேசன்.

“ சிவப்புப் புத்தகங்களை வாசிக்கச் சொல்லிற நீ ஏன் தங்களை வெறுக்கிறாய்?” என்று சுந்தரேசன் கேட்டான்.

“ என்னவோ தெரியாது மச்சான். சிலவேளை தங்கன் கொஞ்சம் தீவிரமாய் இருக்கிறதாலோ என்னவோ” என்று கபிலன் பதிலிறுத்தான்.

“ சரி அதை விடு. தாய் நல்ல நாவல் மச்சான். வாசி” என்றான் சுந்தரேசன்.

“ ஓம் இண்டைக்கு வாசிகசாலைக்குப் போய் அதையெடுத்து வாசிக்கவேணும்” என்று கூறிக் கொண்டே எழும்பினான் கபிலன்.

“ சரி மச்சான் வெளிக்கிடுவம்.. நாளைக்கு அபிக்குக் கணிதம் சொல்லிக்குடுக்க வந்திடு”

மூவரும் எழுந்து வீடுகளை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

அத்தியாயம் 4

மறு நாள் காலை எழுந்ததும் அவன் நினைவில் அபிராமிக்குக் கணிதம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமே இருந்தது. காலை எழுந்து சாப்பிட்டுவிட்டுக் கணிதப் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு சுந்தரேசன் வீட்டை நோக்கிச் சென்றான்.

சுந்தரேசன் முன் விறாந்தையிலிருந்து பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தான். கபிலனின் திடீர் வருகை அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. என்ன என்பதுபோல் அவனைப் பார்த்தான்.

கபிலன் அவனைப் பார்த்து,

“அபிராமிக்கு கணிதம் சொல்லிக் கொடுக்க வந்தனான்” என்றான்.

“ஓ” என்ற சுந்தரேசன் அபிராமியைக் கூப்பிட்டு விடயத்தைச் சொன்னான்.

இருவரும் வரவேற்பறையில் உள்ள மேசையில் இருந்து படிக்கச் சென்றனர்.

“நான் ஒருக்கா கடைக்குப் போயிட்டு வாறன். நீங்கள் படியுங்கோ” என்று கூறிவிட்டுச் சுந்தரேசன் புறப்பட்டான்.

கபிலன் அபிராமியிடம் அவளின் சந்தேகங்களைக் கேட்டு நன்றாக

விளங்கப்படுத்தினான். அவனின் விளங்கப்படுத்தும் லாவகத்தைப் பார்த்து அபிராமிக்கு வியப்பாக இருந்தது.

அபிராமியின் அம்மா தேநீர் கொண்டுவந்து வைத்தா. கபிலன் தான் கொண்டு வந்திருந்த புத்தகத்தில் சில கணக்குகளை எடுத்து அபிராமியைச் செய்யும்படி கூறிவிட்டு தேநீரை எடுத்துப் பருகினான்.

அபிராமியும் ஆர்வமாக அவற்றைச் செய்தான். சிறிது நேரத்தில் வெளியே சென்றிருந்த சுந்தரேசன் வந்திருந்தான். கபிலனும் வகுப்பை முடித்துவிட்டுப் போவதற்குத் தயாரானான்.

சுந்தரேசன் கொஞ்சம் பதட்டமாக இருந்தான்.

“என்ன மச்சான் பதட்டமாய் இருக்கிறாய்”

“யாழ்ப்பாணத்திலை லைபிரறியை எரிச்சப் போட்டாங்களாம்”

கபிலனுக்கு நெஞ்சு அதிர்ந்தது. ஆசியாவிலேயே மிகச் சிறந்த வாசிக சாலை. கபிலன் பல தடவை அந்த வாசிகசாலைக்குச் சென்றிருக்கிறான்.

சுந்தரேசனின் பதட்டம் இன்னும் அடங்கவில்லை. பதறிக் கொண்டிருந்தான். சுந்தரேசன் அரசியலின் பக்கம் கூடத் தலை வைத்துப் படுக்க மாட்டான். அவனுக்கென்னவோ இந்த அரசியல் பிடிப்பதேயில்லை. கபிலன் ஏற்கனவே கம்யூனிஸ்ட் அரசியலுக்குள் புகுந்து தகப்பனால் வெளியே வந்தவன். அப்படியான இவர்களின் இதயமே அந்தச் செய்தியால் அதிர்ந்தது.

சிறிது நேரம் இருவரும் பேசவில்லை. கபிலனின் நெஞ்சம் குழப்பத்திலாழ்ந்திருந்தது.

சுந்தரேசன் மௌனத்தைக் கிழித்து

“மச்சான் இதை மண்டைக்குள்ளை போட்டுக் குழப்பாதை. உன்ரை அலுவலை நீ பார். என்ரை அலுவலை நான் பார்க்கிறன்”

என்று விடயத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தான்.

கபிலனும் அவனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

வீட்டுக்கு வந்த கபிலனைக் கண்டதும் தான் சந்திரகாந்தருக்கு நிம்மதி வந்தது. வாசிகசாலை எரிப்புச் சம்பவம் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பேசு பொருளாக மாறிவிட்டது. சந்திரகாந்தருக்குக் கபிலன் இது சம்பந்தமான பிரச்சினைகளால் எடுபட்டு விடுவானோ என்று பயம் இருந்தது. எப்பிடியும் கபிலனுக்கு ஆசிரியத் தொழிலை கொழும்பில் வாங்கிக் கொடுத்து விடவேண்டுமென்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டார்.

அதற்கு முன் கபிலனைக் கொழும்புக்குத் தன் நண்பனின் வீட்டுக்கு அனுப்புவதென்று முடிவும் செய்து விட்டார்.

சந்திரகாந்தர் நினைத்தால் அதை நிறைவேற்றுவதுதான் அவர்குணம். கபிலனைக் கூப்பிட்டு தன்னுடைய முடிவைக் கூறினார்.

“வேலை சரிவருமட்டும் நீ கொழும்புக்குப் போய் இருக்கிறதுதான் நல்லது தம்பி. நாட்டு நிலைமை மாறிக் கொண்டு வருகது.”

அவர் கூறிய விதத்தில் கபிலனின் அபிப்பிராயம் அவ்வளவு முக்கியமாகக் கருதப்படவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. கபிலன் எதுவும் கதைக்கவில்லை. அவனுக்கும் கொழும்புக்குச் செல்லும் ஆசை இருந்தது. பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போல் இருந்தது.

“எப்ப போகவேணும்?” என்று கேட்டான்.

“நாளைக்கே புறப்படு” என்றார்.

இந்த ஒழுங்கில் சந்திரகாந்தரின் மனைவிக்கு உடன் பாடில்லை. கணவனின் முடிவுக்கெதிராகக் கதைக்கும் தைரியமும் அவனிடம் இல்லை. இப்போ பேசாமலிருந்தால் மகன் போய் விடுவானே என்ற நிலையில்

“இப்ப ஏனப்பா அவசரப்படுவான்?” என்று கேட்டுவிட்டாள்.
சந்திரகாந்தர் வேகமாகத் திரும்பி அவளை ஒரு பார்வை பார்த்தார்.
அந்தப் பார்வையில் “நீ வாயை மூடிக் கொண்டிரு” என்ற சத்தம்
மெதுவாக அவளுக்குக் கேட்டது.

கபிலனும் உள்ளே சென்று போவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யத்
தொடங்கினான்.

அவனின் அம்மா மரகதத்திற்குக் கவலையாக இருந்தது. கபிலனுக்கும்
தகப்பன் தாயை ஒரு பொருட்டாக மதிப்பதில்லை என்பது கவலை
யாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் சந்திரகாந்தருக்கு எதிராக யாரும் கதைக்க
முடியாதே!

நண்பர்களுக்காயினும் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கபிலன் விரும்பும்
பிணான். அதற்கான நேரமும் கொடுக்காமல் நாளைக்கே புறப்
படவேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்தார் சந்திரகாந்தர். சந்திரகாந்தரைப்
பொறுத்தவரை யாழ்ப்பாண நூல்நிலையம் எரிக்கப்பட்டமை ஓர்
எச்சரிக்கையாகவே இருந்தது.

எதுவும் செய்யமுடியாமல் அம்மாவைத் தன் நண்பர்களிடம்
கூறும்படி கூறிவிட்டு மறுநாள் புறப்படத் தயாரானான் கபிலன்.
அடுத்தநாட் காலை கபிலனைக் கொண்டுபோய்க் கொடிகாமம்
புகையிரத நிலையத்தில் புகையிரதத்தில் ஏற்றிய பின்பு தான் அவர்
மனம் அமைதியடைந்தது.

கொழும்புக்கு அவர் நண்பனுக்கும் தந்தி அடித்தார்.

கபிலன் புகையிரதத்தில் யன்னலோரம் அமர்ந்து வேடிக்கை பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான். மரங்களெல்லாம் புகையிரதத்திற்கு எதிராக
ஓடிக்கொண்டிருந்தன. சிறுசிறு கிராமங்களையெல்லாம் தாண்டி

அவசரமாக புகையிரதம் சென்று கொண்டிருந்தது. புகையிரதம் கொழும்பை அடைந்தபோது இருளைச் சூரியன் விரட்டிக் கொண்டிருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புறப்பட்ட மெயில் வண்டி கொழும்பு போட் புகையிரத நிலையத்தில் வந்து பெருமூச்சு விட்டபடி நின்றது. பலவிதமான எண்ணங்களுடைய மனிதர்களை ஏற்றிவந்த புகையிரதம் அமைதியாக நின்று பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

புகையிரதத்தை விட்டு இறங்கிய கபிலன் தன்னுடைய பெட்டியை இறக்கிவிட்டு சுற்றும்முற்றும் பார்த்தான். கொழும்புக்கு முதற்தடவையாக வந்திருக்கிறான். தன்னைக் கூட்டிச் செல்ல அப்பாவின் நண்பர் வருவதாகவே தகப்பனார் கூறியிருந்தார். அவரை எதிர்பார்த்து அங்குமிங்கும் பார்த்தான்.

“தம்பி” என்றொரு சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தான். அவனது அப்பாவின் நண்பர் நின்றிருந்தார். பெட்டியையும் தூக்கிக் கொண்டு அவர் பின்னால் நடந்தான்.

வாகனங்களின் நெரிசலையும் அவசர அவசரமாக நடந்து செல்லும் மனிதர்களையும் பார்த்து வியப்படைந்தான் கபிலன்.

“தம்பி கெதியாக வாங்கோ. உங்களைக் கொண்டுபோய் வீட்டிலை விட்டிட்டு நான் வேலைக்குப் போகவேணும்” என்று அப்பாவின் நண்பர் அவசரப்படுத்தினார்.

ஓட்டோக்கள் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. கார்களின் கோர்ண் சத்தம் காதுகளைக் கிழித்தன. நடைபாதை வியாபாரிகளின் கூவற் சத்தம் பெரிதாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. கபிலன் அவரைத் தொடர்ந்து எட்டி நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு அவரின் பெயர் இன்னும் தெரியாது. அப்பாவும் சொல்லவில்லை. நடுத்தர வயது மனிதராக இருந்தார். தலையில் வெள்ளை மயிர்கள் ஆங்காங்கு வெளிவந்து சூரிய வெளிச்சத்தில் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. தலையைத் தடவியவாறு பஸ் வரவேண்டிய திக்கில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கபிலனும் அவருக்கருகில் நின்றவாறு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

பஸ் ஒன்று வந்து தரிப்பிடத்தில் நின்றது. கபிலனை முதலில் ஏறச் சொல்லிவிட்டுத் தானும் ஏறிக் கொண்டார். பஸ்சில் இருப்பதற்கு இடம் இருக்கவில்லை. நெரிசலாக இருந்தது.

அரைமணித்தியாலம் அந்த பஸ் ஓடியிருக்கும். இறங்கும் இடம் வந்துவிட்டது. மணியை அடித்து பஸ் நின்ற பின் கபிலனை முதலில் இறங்கச் சொல்லிவிட்டுத் தானும் இறங்கினார். அங்கிருந்து சிறிது நடந்து ஒரு வீதியில் புருந்தார். கபிலனும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தான்.

வீதியின் பெயரைப் பார்த்தான். பஸ்ஸஸ் லேன் என்றிருந்தது.

அவனை 42 ஆம் இலக்கவீட்டில் கொண்டு சென்று விட்டுவிட்டு அவர் அவசர அவசரமாக வேலைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார்.

அடுத்து என்ன செய்வது? கபிலனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. அப்போது ஒரு அம்மா வந்தா.

அவ வந்தபோது கபிலன் எழும்பி மரியாதையாக நின்றான்.

“ இருங்கோ தம்பி. நீங்கள் தான் சந்திரகாந்தர் மாஸ்டரின்ரை மகனோ?”

கபிலன் மெதுவாகத் தலையசைத்து அதனை ஆமோதித்தான்.

“ பிரயாணக் களைப்பாக இருக்கும். அந்த அறையிலை போய்ப் படுங்கோ” என்று அந்த அம்மா கூறினாள்.

கபிலனுக்கும் சரியான அசதியாக இருந்தது. அறைக்குள் சென்று உடையை மாற்றிக் கொண்டு படுத்துவிட்டான்.

எவ்வளவு நேரம் படுத்தானோ தெரியவில்லை அவன் அறையின் கதவு தட்டப்படுவது நித்திரையிலும் மெதுவாகக் கேட்டது.

எழும்பிக் கதவைத் திறந்தான். அந்த வீட்டு அம்மா நின்றிருந்தா.

“தம்பி வாங்கோ சாப்பாடு தயார்” என்று கூற கபிலனும் எழுந்து சென்றான்.

அருமையான சாப்பாடு. நல்ல முத்துமுத்தான புழுங்கலரிசி. கத்தரிக்காயும் பிலாக்கொட்டையும் போட்டொரு வெள்ளைக் கறி.

பாரைமீனிலை குழம்பு. நெத்தலிப் பொரியல்- நெத்தலி அவியல்....

கபிலனுக்கு நல்ல சந்தோசம். தாராளமாகச் சாப்பிட்டான்.

சாப்பிட்டபிறகு வாழைப்பழம் கொடுத்தார்கள்.

அதையும் வாங்கிச் சாப்பிட்டான்.

இப்போது அவன் களைப்பெல்லாம் நீங்கி சாதாரண நிலைக்கு வந்திருந்தான்.

எதிர்ச் சுவரிலிருந்த மணிக்கூட்டைப் பார்த்தான்.

நேரம் நான்கு முப்பதைக் காட்டிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது.

இன்னும் அப்பாவின் நண்பர் வரவில்லை. தன் நண்பர்களுக்குக் கூட சொல்லாமல்வந்துவிட்டேனே என்று மனதுக்குள் கவலைப்பட்டான்.

கதவு திறந்து சத்தம் கேட்டது.

அப்பாவின் நண்பர்தான் வந்து கொண்டிருந்தார்.

உள்ளே வந்ததும் அவனைக் கண்ட அவர் தலையசைத்துவிட்டுத் தன் அறைக்குள் சென்றுவிட்டார்.

கபிலன் காத்திருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் வெளியே வந்த அவர் மனைவியை நோக்கி கோப்பி கொண்டு வரும்படி சொல்லிவிட்டு அவன் முன்னால் வந்து அமர்ந்தார்.

“என்ன தம்பி களைப்பெல்லாம் போச்சதோ” என்று கேட்டார்.

கபிலன் மெதுவாகத் தலையாட்டி ஆமோதித்தான்.

“அப்பா எனக்கெல்லாம் சொன்னவர். உம்மடை ஆசிரியர் தொழில் சம்பந்தமாய் எம்பி மாரோடை கதைச்சிருக்கிறார் போலை. அந்தப் பதில் வாறதுக்குள்ளை நாட்டிலை பிரச்சினை. அவருந்தான் என்ன செய்யிறது” என்று கூறிவிட்டுப் பெருமூச்சுவிட்டார்.

கபிலனும் அவர் சொல்வதை ஆமோதித்துத் தலையாட்டிக் கொண்டு இருந்தான்.

“இந்தவீட்டை உம்மடை வீடு மாதிரிப் பாவியும். எந்தச் சங்கோஜமும் வேண்டாம். சும்மாயிருக்கக் கஸ்டமாயிருந்தால் வெளியிலை போயிட்டு வாறும்” என்று கூறிவிட்டு அவர் பத்திரிகையில் மூழ்கிவிட்டார். கபிலனும் எழுந்து தன் அறைக்குச் சென்றுவிட்டான்.

அத்தியாயம் 5

யாழ்ப்பாண நிலைவரம் அவ்வளவு நல்லதாக இல்லை.

கபிலன் தன் வீட்டுக்கு வராததால் சுந்தரேசன் குழப்ப மடைந்திருந்தான். தங்கனும் கபிலனைப்பற்றி சுந்தரேசன் வீட்டுக்கு வந்து கேட்டிருந்தான்.

“ மச்சான் நீ போனால் வாத்தியார் ஒண்டும் சொல்ல மாட்டார். போய்க் கேட்டுவா “ என்றான் தங்கன்.

சுந்தரேசன் சம்மதித்துக் கபிலன் வீட்டுக்குச் சென்றான். மனதுக்குள் ஒரு பயம். கபிலனின் அப்பா கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் கொண்டவர்.

சுந்தரேசன் வெளியில் நின்றபடி கபிலன் என்று கூப்பிட்டான். பதில் வரவில்லை. கதவுக்கு மேலால் எட்டிப் பார்த்தான். யாரோ நிற்பதுபோல் இருந்தது.

“கதவைத் தட்டினான்”

“ ஆரது..” என்று கேட்டபடி கபிலனின் அம்மா வெளியில் வந்தா.

“அது நான்தானம்மா சுந்தரேசன்..கபிலனைக் கொஞ்ச நாளாய்க் காணேல்லை..அதுதான் கேட்பமென்று வந்தனான்” என்றான் சுந்தரேசன்.

“ அவர்தம்பி அவசர அலுவலாய் கொழும்புக்குப் போயிட்டார்.. உங்களுக்குச் சொல்லச் சொன்னவர் ..நான் மறந்து போனன்..” என்று கபிலனின் அம்மா கூறினாள்.

“ சரியம்மா எப்ப ஊருக்கு வருவார்”

“தெரியாது தம்பி.. அவரைத்தான் கேட்கவேணும்..” இதற்கு மிஞ்சிக் கேள்வி கேட்கக் கேள்விகள் சுந்தரேசனிடம் இருக்கவில்லை.

“ சரியம்மா போட்டுவாறன்” என்று கூறிவிட்டுச் சுந்தரேசன் புறப்பட்டான்.

சுந்தரேசனின் மனம் குழம்பியிருந்தது. கபிலன் சொல்லாமல் கொழும்பு சென்றது அவனது மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

சிந்தித்தபடியே வீட்டுக்கு வந்தான். அங்கே இவனுடைய பதிலுக்காகத் தங்கன் காத்திருந்தான். சுந்தரேசன் விடயத்தைத் தங்கனுக்குக் கூறினான். சிறிதுநேரம் இருவரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

“ சிலவேளை மச்சான் தகப்பன்ரை கட்டாயத்திலை போயிருக்கலாம் தானே” என்றான் தங்கன்.

“இருக்கலாம். எண்டாலும் ஒருக்கால் சொல்லிப் போட்டுப் போயிருக்கலாம்” என்று கவலைப்பட்டான் சுந்தரேசன்.

“ விடு மச்சான். அவன் எப்படியும் தொடர்பு கொள்வான். நான் வெளிக்கிடப்போறன்..” என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான் தங்கன்.

தங்கன் எதையும் சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்பவன். இன்று மாலை அவனுக்கு அரசியல் வகுப்பு இருக்கிறது. இவன் மாவோவாத கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஒரு அங்கத்துவன். மாதத்தில் ஒரு தடவை அரசியல் வகுப்புகள் நடக்கும். எதனைத் தவறவிட்டாலும் இந்த அரசியல்வகுப்புக்குச் செல்வதைத் தவறவிடமாட்டான். சிலவேளைகளில்

அரசியல்வகுப்புக்குச் சென்று வீட்டுக்குவர நேரமாகிவிடும். அவனுடைய தகப்பனார் கோபத்தில் வாசலில் சார்மனைக் கதிரையைப் போட்டு அமர்ந்திருப்பார். இது தங்கனுக்குத் தெரியும். வீட்டின் பின் பக்கத்தால் உள்ளே வந்துவிடுவான். இதற்கு அவன் தாயாரும் ஒத்துழைப்பு. பின்பக்கத்தால் வரும் அவனுக்கு ரகசியமாகச் சாப்பாடு கொடுத்துப் படுக்க வைத்துவிடுவாள். காவலிருக்கும் தகப்பனார் சலித்துப்போய் உள்ளேவரத் தங்கன் தூங்கிக் கொண்டிருப்பான்.

மனைவியை ஒரு அரக்கப் பார்வை பார்த்துவிட்டுக் கோபத்தோடு போய்ப் படுத்துவிடுவார். இன்றும் அப்படித்தான் அரசியல்வகுப்பு. இதனை நிகழ்த்துவதற்காகச் சீனச் சார்புக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பிரபலமான கதிரவேலு வரவிருந்தார்.

தங்கள் சுந்தரேசன் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு அவசர அவசரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

இவை யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கக் கொழும்பில், கபிலனது மனம் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. நண்பர்களுக்குச் சொல்லாமல் வந்திருக்கக் கூடாதென மனம் திரும்பத் திரும்பக் கூறிக் கொண்டிருந்தது.

கபிலன் முன்விறாந்தையில் அமர்ந்திருந்தான். அவனது அப்பாவின் நண்பர் தர்மகுலசிங்கமும் வந்து அமர்ந்தார்.

“என்ன தம்பி எப்படி நித்திரை கொண்டீரா?” என்று வினவினார். கபிலனும் தலையை ஆட்டித் தன் பதிலைக் கொடுத்தான்.

“என்ன தம்பி முகத்திலை சந்தோசத்தைக் காணவில்லை” இதற்கு என்ன பதிலைக் கூறுவதென அவனுக்குப் புரியவில்லை. அவன் மனமெல்லாம் நண்பர்களைப் பற்றியதாகவே இருந்தது. எப்படியும்

அவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டும்.

அப்போது அவர்கள் வீட்டுத் தொலைபேசி அடித்தது.

“தம்பி உங்களுக்குத்தான் போன்” என்று உள்ளிருந்து குரல் வந்தது.

ஓடிப்போய் தொலைபேசியை எடுத்தான். அம்மாதான் கடையொன்றி
லிருந்து எடுத்திருந்தான்.

“என்ன அம்மா எப்படியிருக்கிறாய்? சுந்தரேசன் வந்தானா?” என்று
கேட்டான்.

“ஓம் தம்பி சுந்தரேசன் வந்தவன். கொப்பருக்குத் தெரியாமல் நீ
கொழும்பு போன விடயத்தைச் சொல்லிப்போட்டன்” என்று தாய்
சொன்னபோதுதான் அவன் மனம் ஆறுதலடைந்தது.

“சரி..அம்மா ..கவனமாய் இருங்கோ”

“அது சரி தம்பி உங்கை எப்படி இருக்கிறாய்? ஒழுங்காய்ச் சாப்பிடு.
கொப்பரின்ரை நண்பர் தர்மர் நல்லவர்.”

“ஓம்மமா எல்லாம் நல்லம். நீ கவலைப்படாமல் இரு நான் பிறகு
எடுக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டுத் தொலைபேசியை வைத்தான்.

அவன் மனது இப்போ ஆறுதலடைந்திருந்தது.

வெளியில் சென்றுவர மனம் விரும்பியது. வீட்டுக்கார அங்கிளிடம்
சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

வெள்ளவத்தை தமிழ்ச் சத்தத்தால் நிரம்பி இருந்தது. நெற்றியில்
திருநீறும் கலகலவென்று தமிழில் கதைத்தலுமாக மக்கள் அங்குமிங்கும்
சென்று கொண்டிருந்தனர். விதம்விதமான சட்டைகள். நாகரிகமான
நடை உடை பாவனைகள் எல்லாம் கபிலனுக்கு வியப்பையும்,
சந்தோசத்தையும் கொடுத்தது.

தன்னிச்சை வாரத்திற்கு நடந்து கொண்டிருந்தான். கொஞ்ச நேரத்தில் அவன் சென்ற திசையில் வலது பக்கத்தில் சினிமாத் தியேட்டர் ஒன்று இருந்தது. பெயரைப் பார்த்தான் 'பிளாசா' என்றிருந்தது. பிளாசாத் தியேட்டருக்கு முன்னால் ஆட்கள் கூட்டமாக நிற்பதை அவதானித்த கபிலன் அருகில் சென்றான்.

அங்கே ஒரு மனிதன் வித்தை காட்டிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு கயிற்றினை எட்டாக மடித்து அதனுள் கையை வைக்கும்படியும் அதை நீட்டும்போது உங்கள் கை அதற்குள் அகப்படா விட்டால் நீங்கள் வைக்கும் பணத்தின் இரட்டிப்புப் பணம் தரப்படும் என்றான். கூட்டத்தில் நின்ற மூன்று பேர் உடனே ஐம்பது ரூபாயைப் போட்டார்கள். விளையாட்டு ஆரம்பமாகியது. அவன் கயிற்றினை மடிக்கின்றான் அதனுள் முதலாமவன் கையை வைக்கின்றான் அவன் கை தப்பி விடுகிறது. உடனே அவனுக்கு இரட்டிப்புப் பணத்தைக் கொடுக்கிறான். இப்படி மூவரும் இரட்டிப்புப் பணம் பெற அங்கு நின்ற பலருக்கு ஆசை வருகிறது. காசைப் போடுகிறார்கள். கபிலனுக்கும் ஆசை வருகிறது. ஆனாலும் மனம் பயப்படுகிறது. அந்த வித்தைக்காரனின் கதை கபிலனை மடக்கிவிடுகிறது. கபிலன் 5 ரூபாயை வைக்கிறான். ஆட்டம் ஆரம்பமாகிறது. கூடப் பணம் போட்டவர்கள் எல்லாரும் தோற்று விடுகிறார்கள். கபிலனுக்கு வெற்றி. 5 ரூபாய் பத்து ரூபாயாகிறது. கபிலனுக்கு உற்சாகம் வர தன் பையிலிருக்கும் 200 ரூபாயை வைக்கிறான். அவ்வளவுதான் 200 ரூபாயும் பறிபோகிறது. கபிலன் கலங்கிப் போகிறான். அது ஒரு ஏமாற்று வித்தை என்பது அப்போதுதான் அவனுக்குப் புரிகிறது. மெல்லமாக அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்கிறான். பட்டணத்தில் ஏற்பட்ட முதல் அனுபவம் இப்படியாகி விட்டதே என்று கபிலனுக்குக் கவலை.

கவலையில் பிளாசாத் தியேட்டருக்கு எதிர்த் திசையில் தான் வந்த பாதையில் திரும்பி நடந்து கொண்டிருந்தவன் கண்களில் விஜயலட்சுமி புத்தகசாலை அவனைக் கவர்ந்தது. உடனே வீதியைக் கடந்து அங்கே சென்றுவிட்டான்.

ஒவ்வொரு புத்தகமாக எடுத்துப் பார்த்தான். கல்வி சம்பந்தமான புத்தகங்களைத் தேடினான்.

“தம்பி என்ன புத்தகம் தேடினீர்?” என்று அங்கு புத்தகசாலைக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர் கேட்டார்.

“நான் கல்வி சம்பந்தமான புத்தகங்கள் தேடினேன்” என்றான் கபிலன்.

அவர் எழும்பி வந்து ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக் கொடுக்கச் சந்தோசமாக வாங்கிக் கொண்டு வெளியில் வந்தான். வாகனங்களின் இடைவிடாத ‘கோர்ண்’ சத்தம் காதைக் கிழித்தது. அப்படியே நடந்து நாலைஞ்சு கடைகள் தள்ளிவர காந்தி லொட்ஜ் இருக்கிறது. அதையும் பார்த்துக் கொண்டு வரும்போது யாரோ தன்னைக் கூப்பிடுவதுபோல் உணர்ந்தான்.

திரும்பிப் பார்க்க ஒரு பெண் நின்றிருந்தாள். அவள் இவனுக்கருகே வந்து

“நீங்கள் கபிலன் தானே. “ என்று கேட்டாள்.

கபிலன் அவளை அடையாளம் கண்டு கொண்டான். அவள் அவனோடு சர்வகலாசாலையில் ஒன்றாகப் படித்தவள். பெயர் வசந்தி.

“ஓ வசந்தியா. கொழும்பிலை என்ன செய்யிறீர்” என்றான் கபிலன்.

அவளை அவன் பார்த்து மூன்று வருடங்களாகிவிட்டன. படிக்கும் போது கபிலன் அவ்வளவு பெண்களோடு கதைக்க மாட்டான்.

“அது இருக்கட்டும் நீங்கள் இங்கை என்ன செய்யிறியள்?” என்று வசந்தி கேட்டாள்.

கபிலனும் தான் வந்த விடயத்தைக் கூறினான்.

“நீர் வேலை செய்யிறீரா?” என்று கபிலன் கேட்டான்.

“நான் இஞ்சை ஆசிரியராயிருக்கிறேன்” என்றான் வசந்தி.

கபிலன் தான் கொழும்புக்கு வந்த காரணத்தையும் ஆசிரியத் தொழிலுக்காகக் காத்திருப்பதையும் கூறினான்.

வசந்தி சிறிது நேரம் யோசித்தாள்.

“கபிலன் நான் படிப்பிக்கிற பள்ளிக்கூடத்திலை கணிதம் படிப்பிக்க ஆசிரியர் தேவையெண்டு தலைமை ஆசிரியை கதைச்சவ. கேட்டுப் பார்த்திட்டுச் சொல்லுறன். நாளைக்குப் பின்னேரம் இந்த இடத்துக்கு வாங்கோ.. சொல்லிறன்”

என்று கூறிவிட்டு வசந்தி புறப்பட்டுவிட்டாள்.

கபிலனுக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது.

இந்த விசயத்தை உடனே தகப்பனுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

அத்தோடு நண்பர்களுக்கும் கடிதம் எழுதவேண்டும் என்றும் நினைத்தபடி வீடு வந்து சேர்ந்துவிட்டான்.

அவன் வரும்போதும் அவர் வீட்டு வராந்தாவில்தான் இருந்தார்.

“என்ன அங்கிள் வேலைக்குப் போகவில்லையா?” என்று கேட்டபடி அவருக்கு முன் அமர்ந்தான்.

“நீர் என்ன அதுக்கிடையிலை வந்திட்டீர். நான் பகுதி நேரமாய்த்தானே வேலை செய்யிறேன். இரண்டு நாள்தான் போறனான்”

என்று அவர் சொல்ல கபிலன் “அங்கிள் நான் வழியிலை என்னோடை படிச்ச நண்பியைக் கண்டன்..” என்று கூறி சாந்தி சொன்ன விடயங்களைக்

கூறினான்.

“அட அந்தப் பெண்கள் பாடசாலையே.. நல்ல பள்ளிக் கூடம் தம்பி
..அந்தத் தலைமை ஆசிரியையும் நல்ல மனிசி”

“நானைக்குத்தான் தெரியும் அங்கிள்”

கபிலனுக்குச் சந்தோசம் பொங்கிவழிந்து கொண்டிருந்தது.

அவரிடம் சொல்லிவிட்டு அறைக்குள் போய் உடுப்பு மாற்றிவிட்டு
கடிதம் எழுத உட்கார கதவு தட்டப்பட்டது.

எழுந்து போய்ப் பார்த்தான் அந்த வீட்டு அங்கில்தான் நின்றிருந்தார்.

“தம்பி உனக்கொரு கடிதம் வந்திருக்குது..” என்று கூறிக் கடிதம்
ஒன்றைக் கொடுத்துவிட்டு அவர் போய்விட்டார்.

கடிதம் சுந்தரேசனிடமிருந்து வந்திருந்தது.

அன்பு நண்பன் கபிலனுக்கு

உன்னுடைய தங்குமிட விலாசத்தை உனது அம்மாவிடம் பெற்றுக்
கொண்டேன்.

இவ்விடம் பல பிரச்சினைகள் தொடங்கியுள்ளன. இன விடுதலைப்
போர் எனும் பெயரில் பிரச்சினைகள் தொடங்கியுள்ளன. வர்க்க ரீதியான
பார்வைகள் மறைந்து இனரீதியான பார்வைகள் முன்னுக்கு வந்துள்ளன.
உனக்கு அரசியலில் ஈடுபாடு இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும்.
ஆனாலும் நாட்டு நடப்பை சொல்லவேண்டியது என்கடமை என்பதால்
சொல்கிறேன். தங்கனைப்பற்றி உனக்குத் தெரியும் தானே. அவன் ஒரு
மாக்கீய சிந்தனையாளன் என்பதும் உனக்குத் தெரியும். அவன் இப்போ
ஒரு இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்டான்.

எமது நாட்டைப் பொறுத்தவரை முதலில் இனப் பிரச்சினை
தீர்க்கப்பட்ட பின்பே வர்க்கப் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட வேண்டும்

என்றும் கூறுகிறான்.

அவன் இப்போ நாட்டில் இல்லை. பயிற்சிக்காக வெளிநாடு சென்று விட்டதாகக் கூறுகிறார்கள். அவனோடு கதைப்பதே ஆபத்தாக உள்ளது. நானும் என் சகோதரியும் கொழும்பு வரவே எண்ணியுள்ளோம். எப்போ வருவோமென்று தெரியவில்லை. தங்கச்சிக்கு எந்தப் பல்கலை கிடைக்கிறது என்பதிலேயே எல்லாம் தங்கியுள்ளது.

இப்படிக்கு

சுந்தரேசன்

என்றிருந்தது.

கபிலன் கடிதத்தை ஒரு பக்கத்தில் வைத்துவிட்டுத் தகப்பனுக்குக் கடிதம் எழுத ஆரம்பித்தான்.

அந்தக்கடிதத்தில் தான் வசந்தியைச் சந்தித்ததையும் அவள்கூறியதையும் நாளைக்கு விபரம் தெரியும் என்று விபரமாக எழுதி உறையிலிட்டு ஒட்டினான்.

மீண்டும் வீட்டுக்காரர் கதவைத் தட்டினார். கதவைத் திறந்தபோது

“தம்பி குறை நினைக்காதையும். மகளுக்குக் கணிதத்திலை ஏதோ விளங்கவில்லையாம் உதவி செய்ய முடியுமா” என்று கேட்டார்.

“இதுக்கென்ன அங்கிள் குறை. வாறன் இப்ப” என்று கூறிவிட்டு வெளியில் வந்தான்.

அவருடைய மகள் பெயர் சுரதா. க.பொ. த உயர்தரம் படிக்கிறாள்.

சாப்பாட்டு மேசையில் அமர்ந்திருந்தாள். கபிலன் அங்குவந்து சுரதாவுக்கு விளங்காத பகுதிகளை விளக்கினான். அவன் படிப்பித்தவிதம் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

அப்போது அவர்கள் வீட்டுக்கு அவர்களின் நண்பர் குடும்பம்

வந்திருந்தது. சுரதா கபிலனிடம் படித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து கபிலனைப்பற்றி விசாரித்தார்கள். அந்த வீட்டு அங்கிலும் கபிலனைப்பற்றி நன்றாகக் கூற கபிலனைத் தங்கள் மகளுக்கும் ஒழுங்கு செய்து தரும்படி கேட்டார்கள்.

கபிலன் படிப்பித்தலை முடித்துவிட்டுத் தன் அறைக்குச் சென்றுவிட்டான். சுரதாவைக் கூப்பிட்ட அவர்கள் கபிலனைப்பற்றிக் கேட்டார்கள். அபிராமியும் மிக நன்றாக அவனைப்பற்றிச் சொல்லக் கபிலனைத் தங்கள் மகளிற்கும் ரியூட்டர் ஆக்குவதென்றே முடிவு செய்துவிட்டார்கள். அந்த வீட்டுக்காரர் தர்மலிங்கமும் “நான் அந்தத் தம்பியிட்டைக் கேட்டு ஒழுங்கு பண்ணித்தாறன். நீங்கள் கவலைப்படாமல் போங்கோ” என்று கூறவும் அவர்கள் புறப்பட்டுவிட்டார்கள்.

கொழும்பில் இவை நடந்து கொண்டிருக்கும் அதே வேளையில் அடுத்தநாட் காலை கபிலன் அனுப்பிய கடிதம் யாழ்ப்பாணத்தில் சந்திரகாந்தரைச் சென்றடைகிறது. சந்திரகாந்தர் சந்தோசமாகக் கடிதத்தைப் பிரித்தார். கடிதத்தில் வந்த செய்தி அவரைச் சந்தோசமடைய வைத்தது. நாடிருக்கிற நிலையில் கொழும்பிலேயே வேலை கிடைப்பது எவ்வளவு நல்லம் என்று மனதுள் நினைத்துக் கொண்டார். மனைவிக்கும் விடயத்தைக் கூறிவிட்டு

“வெளியிலை ஒருக்கா போயிட்டு வாறனப்பா” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

நெல்லியடிச் சந்தியில் சனசந்தடி கூடுதலாக இருந்தது. சனிக்கிழமை யாதலால் நெல்லியடிச் சந்தை சனக் கூட்டத்தால் நிரம்பிவழிந்து கொண்டிருந்தது.

சந்திரகாந்தர் நேரே சந்தியில் இருக்கும் அந்த மூலைக் கடைக்குச்

சென்று வீரகேசரி பத்திரிகையை வாங்கிக் கொண்டு சைக்கிளை கொடிகாமம் போறவீதியில் செலுத்தினார். அந்த வீதியிலை லட்சுமித் தியேட்டர் தாண்டிச் சக்கடத்தார் வீட்டு முடக்கால திரும்ப பெரிய புளியமரம் வருகிறது. அந்தப் புளியமரத்தைத் தாண்டி இடப் பக்கத்திலை ஒரு வடிவான கல்வீடு இருக்கிறது. அந்தக் கல்வீட்டிலை இருக்கிறவர்தான் சுதிர்காமநாதன். இவர் இலங்கைப் பொலிசிலை பெரிய பதவி வகிப்பவர்.

அத்தோடு பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கு வலது கையும் இவர்தான். அவரைக் காணத்தான் சந்திரகாந்தர் வந்து கொண்டிருந்தார். மகனின் விடயத்தைக் கூறி கொழும்பு வேலையை உறுதி செய்யவே வந்திருந்தார்.

ஆனால் அவர் வீட்டில் இருக்கவில்லை. பின்பு வருவம் என்று மனதிற்குள் கூறிக் கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பினார்.

“மாஸ்டர் சந்தியாலை போகாதையுங்கோ. ஆமிக்காரன்கள் நிற்கிறான்கள்” என்று கூறியவரைத் திரும்பிப் பார்த்தார். அது அவருடைய ஒரு மாணவன். சைக்கிளில் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அவரும் அப்பிடியே கன்பொல்லை வீதிக்குள் இறங்கி நேரே போய் வளைஞ்சு பழைய ஆஸ்பத்திரி வீதியாலை போய் வீட்டை அடைந்து விட்டார்.

“நல்ல வேளை தம்பியன் வீட்டிலை இல்லை” என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டார்.

இங்கே கொழும்பில் மறுநாள் வசந்தி சொன்ன இடத்தில் அவள் சொன்ன நேரத்திற்கு அரை மணி நேரம் முன்பாகவே வந்து காத்திருந்தான்.

வெள்ளவத்தை நகரம் வாகனங்களால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரே கோர்ண் சத்தமும் நடைபாதையில் கடை வைத்திருப்போரின் வியாபாரச் சத்தமும் நிறைந்திருந்தது. அவன் நின்று கொண்டிருந்த

இடம் சைவக்கடை ஒன்றுக்கு அருகாமையில் இருந்ததால் அவர்கள் போடும் சாமிப் பாட்டுகளின் சத்தம் காதைப் பிளந்து கொண்டிருந்தது.

இன்னும் வசந்தி வரவில்லை. அவள் எந்தப் பக்கத்தால் வரப் போகிறாள் என்பதும் இவனுக்குத் தெரியாது. அவள் விலாசத்தைக் கேட்காத தவறை நினைத்துத் தன்னைத்தானே திட்டினான்.

எப்படியும் வருவாள் என்று அவன் தன் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டிருந்தபோது அவள் வந்துவிட்டாள்.

“சொறி கபிலன் கொஞ்சம் லேட்டாய்ப் போச்சுது”

“அதனால் என்ன வந்திட்டியள் தானே”

“நேற்று அதிபரோடை கதைச்சனான். இது தனியப் பெண்கள் பாடசாலையென்பதாலை ஒரு இளைஞரை உள்ளுக்கெடுக்கத் தயங்கிறா. எதுக்கும் கொஞ்ச நாள் பொறுங்கோ நான் பிறகும் கதைச்சப் பார்க்கிறன்.” என்று அவள் சொன்னபோது கபிலனுக்கு ஏமாற்றமாகப் போய்விட்டது.

“அவ நல்லவ. அவவும் வடமராட்சிதான். நீங்கள் பொறுமையாய் இருங்கோ. அங்கை கணித ஆசிரியர் கட்டாயம் தேவை. எடுப்பா. கவலைப்படாதையும்.”

என்று வசந்தி கூறினாள்.

கபிலன் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

“கபிலன் என்றை வீட்டு விலாசம் இது. உங்கடையையும் தாங்கோ. ஏதும் நல்ல செய்தி வந்தால் வந்து சொல்லிறன்” என்று தனது விலாசத்தையும் கொடுத்து அவனது விலாசத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு

“சரி கபிலன். நான் போகவேணும். பிறகு சந்திப்பம்” என்று கூறிவிட்டு அவள் நடக்கத் தொடங்கினாள்.

அத்தியாயம் 6

வசந்தி போனபின்பு கால்போன போக்கில் நடக்கத் தொடங்கினான் கபிலன். அந்தப் பள்ளிக் கூடத்தில் படிப்பிக்கப்போகிறேன் என்று இருந்தவனுக்கு வசந்தி கூறிய செய்தி துன்பத்தைக் கொடுத்தது. ஆனால் மனம் என்னவோ எப்படியாவது அந்தப் பள்ளிக்கூடத்துள் நுழைந்துவிட வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

மனச் சஞ்சலத்தோடு தான் இருக்கும் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனுடைய முகச் சஞ்சலத்தை அவதானித்த வீட்டுக்காரர் “என்ன தம்பி ஒரு மாதிரி இருக்கிறியள்.. என்ன நடந்தது” என்று கேட்க நடந்தவிடயத்தை அவருக்குக் கூறினான்.

“நீர் கவலைப்படாதையும் எனக்கு அவவைத் தெரியும் நான் கதைக்கிறேன். அதோடை தம்பி இண்டைக்கு எங்கடை வீட்டை வந்த நண்பரவை தங்கடை பிள்ளைக்கு ரியூசன் சொல்லித் தரேலுமோ என்று கேட்டவை. கன தூரமில்லை. இஞ்சையிருந்து பத்து நிமிடத்திலை போயிடலாம்.”

அவரகூறியதும் அவனுக்கு அது பிடித்திருந்தது. வேலை கிடைக்கும் வரை நல்லது என்று மனதுள் நினைத்துக்கொண்டு,

“சரி அங்கிள் நாளைக்குத் தொடங்கலாம். விலாசத்தைத் தாங்கோ. அவைக்கும் போன் பண்ணிச் சொல்லுங்கோ” என்றான் கபிலன்.

அப்போது அந்த வீட்டுக்கார அன்ரி கடிதம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து அவனிடம் கொடுத்தார். கடிதத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு அறைக்குள் போனான் கபிலன்.

கடிதத்தை அவசர அவசரமாக உடைத்த கபிலன் உள்ளே நண்பனின் கடிதத்தைக் கண்டதும் சந்தோசப்பட்டான். அதை எழுதியிருந்தது சுந்தரேசன்.

அன்பு நண்பனுக்கு

நாம் நினைப்பதுபோல் நம் பிரதேசங்கள் இப்போது இல்லை. எந்த நேரமும் பயத்தோடுதான் வீதிகளில் நடக்க வேண்டியுள்ளது. எங்களது நண்பன் தங்கனைத் திடீரென்று காணவில்லை. இங்கு இதுதான் இப்போதய நிலைமை. அவனுடைய அம்மா இதனைச் சொல்லி அழுதா. அந்த அம்மா பாவம், தங்கள் ஒருவன்தானே பிள்ளை. அவவிற்குக் கணவரும் இல்லை. சாப்பாட்டிற்கே கஸ்டப்படுகிறா. இந்தத் தங்கள் ஏன் இப்படிப் போனானோ தெரியவில்லை. நாமென்ன செய்வது. தங்கச்சி உயர்தரப் பரீட்சையில் சித்தியெய்தி கொழும்பு பல்கலையில் படிக்கவுள்ளாள். தான் சித்தியெய்தியமைக்கு உன்னிடம் நன்றி கூறச் சொன்னாள். அதனால் நானும் அபியும் கொழும்புக்கு வரலாமென்றுள்ளோம். நானும் நிரந்தரமாக உங்கு வந்து வேலையொன்று தேடலாமென்றுள்ளேன். உன் பாடு எப்படி? அம்மா கூறினா உனக்கு ஏதோ பாடசாலையில் ஆசிரியத் தொழில் கிடைத்து விட்டதாக. வாழ்த்துகள். இக்கடிதம் எழுதும் திகதி பின்னேரம் புகையிரதத்துக்காக கொடிகாமம் செல்லவுள்ளோம். அநேகமாகக் கடிதம் கிடைக்கும் போது நாங்கள் கொழும்பை அடைந்துவிடுவோம். உவ்விடம்

வெள்ளவத்தையில் எனது அம்மாவழிச் சொந்தக்காரக் குடும்பம் உள்ளார்கள். அவர்களிடம்தான் வருகிறோம். தங்கச்சியை அவர்களோடு விட்டுவிட்டு நான் சில கிழமைகளில் தனி அறை எடுக்கலாமென்றும் உள்ளேன். உவ்விட நிலைமை எப்படியோ தெரியவில்லை. நான் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். இவ்விடம் பெண் பிள்ளைகளும் திடீர் திடீரென்று காணாமல் போகிறார்கள். அபிராமியின் நண்பிகள் அறுவரைக் காணவில்லை. இதுதான் இன்றைய நம் பிரதேச அரசியல். கொலையைப் பற்றித்தான் எப்போதும் கதைக்கிறார்கள். வேறு ஒன்றும் இல்லை. உவ்விடம் வந்தபின் கதைக்கிறேன்.

உனது நண்பன்

சுந்தரேசன்

கடிதத்தை மேசையில் வைத்துவிட்டு உடம்பை முறித்துக் கொண்டான் கபிலன். நாளைக்குப் படிப்பிக்கப் புத்தகம் ஏதும் வாங்கவேண்டும் என்று நினைத்து திரும்பவும் வெளியில் போக எண்ணிப் புறப்பட்டான்.

“அங்கிள் நான் ஒருக்கா வெளியில் போயிட்டு வாறன்” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

மாலை நேரம் ஆரம்பமாகி இருந்தது.

வெள்ளவத்தை களைகட்டிக் கொண்டிருந்தது. மாலை நேரமாகி விட்டால் வெள்ளவத்தை யாழ்ப்பாணமாக மாறிவிடும். வேலையால் வருபவர்களும் வேலையால் வந்து கோயிலுக்குப் போகின்றவர்களும் புத்தகக் கட்டுகளைச் சுமந்து கொண்டு பிரத்தியேக வகுப்புகளுக்குச் செல்லும் மாணவ மாணவிகளும் கண் கொள்ளாக் காட்சியாகவிருக்கும். ஒவ்வொருவர் நெற்றியிலும் திரு நீற்றுப் பூச்சுகளும் பார்க்க ரம்மியமாக விருக்கும். பசல்வீதியில் இருக்கும் சந்தையில் பொருட்களை அரைகுறைச்

சிங்களத்தில் விலை கூறி வாங்குபவர்களும் வியாபாரிகள் அரைகுறைத் தமிழில் பதில் சொல்வதும் பார்க்க மகிழ்ச்சியாகவிருக்கும்.

இந்த நிகழ்வுகளையெல்லாம் ரசித்தபடி விஜயலட்சுமி புத்தகசாலையை அடைந்தான் கபிலன். அங்கிருக்கும் புத்தகங்களில் தனக்குத் தேவையான கணித பௌதீகப் புத்தகங்களை வாங்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தவனுக்கு அந்தப் பெண்கள் பாடசாலையை மீண்டும் ஒருதரம் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை வந்தது. எட்டி நடந்து அந்த வீதிக்குச் சென்று பாடசாலைக்கு முன்னால் நின்று பார்க்கிறான். அப்படியே திரும்பி சென்ற லோறன்ஸ் வீதியால் நடந்து பாடசாலையின் பின் பக்கத்தையும் பார்த்துவிட்டு அப்படியே நடந்து வர அந்த வீதியின் முடக்கில் உள்ள வீடு ஒன்றில் அறை வாடகைக்கு விடப்படும் என்ற விளம்பரப் பலகை இருக்கிறது. சுந்தரேசன் அறையைப்பற்றிக் கதைத்தது ஞாபகம் வர அங்கு சென்று அறையைப்பற்றி விசாரித்தான்.

அந்த வீட்டின் உரிமையாளர் மக்கள் வங்கியில் வேலை பார்க்கிறார். கபிலனிடம் விவரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு நாளை வரும்படி கூறுகிறார். அறைக்கான முன்பணம் மாத வாடகை எவ்வளவு என்பதையும் கூறிவிடுகிறார்.

கபிலனுக்குச் சந்தோசமாக இருக்கிறது. சுந்தரேசனோடு தானும் இங்கு வந்துவிட்டால் எவ்வளவு நல்லது. இன்றிரவே அப்பாவுக்குக் கடிதம் எழுதி அனுமதி பெற்றுவிட வேண்டுமென்று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டு தான் தங்கியிருக்கும் வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

வீட்டுக்கு வந்தபோது இரவு ஏழு மணியாகியிருந்தது. என்ன ஆச்சரியம்! அங்கு சுந்தரேசன் காத்துக் கொண்டிருந்தான். எதிர்பார்க்க வேயில்லை. “எப்ப மச்சான் வந்தனீ” என்று அவனை ஆரத்தழுவிச்

சுகம் விசாரித்துவிட்டு வா

“வா அறைக்குள் செல்வோம்” என்று அவனை அறைக்குள் அழைத்துச் செல்லும் போது வீட்டுக்கார அங்கிளைப் பார்த்து,

“அங்கிள் இவர் பெயர் சுந்தரேசன். என்னோடை சின்ன வயதிலிருந்து ஒன்றாகப் படித்தவர். இவருடைய தங்கைக்கு கொழும்புப் பல்கலையில் இடம்கிடைத்துள்ளது. அதுதான் வந்துள்ளார். இங்கை வெள்ளவத்தையில் இவரின் சொந்தக்காரர் இருக்கினம். காலையில்தான் இவனின் கடிதம் கிடைத்தது. இப்போ இங்கே நிற்கிறான்.” என்று அறிமுகப்படுத்த அவரும் சுந்தரேசனின் சுகநலன் விசாரித்துவிட்டு முன்பக்கம் போய்விட்டார். இவர்கள் இருவரும் அறைக்குள் சென்று விட்டனர்.

“மச்சான் உனக்கு என்னோடை பல்கலையிலை படிச்ச வசந்தியைத் தெரியும்தானே”

“என்ன அந்த உயர்ந்த வெள்ளைப் பெட்டைதானே” என்றான் சுந்தரேசன்.

“ஓமோம் அவளை ஒருநாள் வெள்ளவத்தையிலை கண்டனான்” என்று கூறிவிட்டு அந்தப் பெண்கள் பாடசாலை விடயம் முழுவதையும் கூறிவைத்தான்.

“என்ன அந்த வேலை கிடைக்குமோ?”

“இந்த வீட்டுக்கார அங்கிளுக்கும் அந்தத் தலைமையாசிரியைத் தெரியுமாம். அவரும் கதைக்கிறன் எண்டவர். பார்ப்பம். இப்ப இரண்டொரு ரியூசன் வந்திருக்குது சமாளிக்கலாம். மற்றது மச்சான் இப்ப வரேக்கை சென்ற லோறன்ஸ் றோட்டிலை ஒரு வீட்டிலை அறை வாடகைக்கென்று போட்டிருந்தது. போய்க் கேட்டு ஓமெண்டிட்டாங்கள். நாளைக்குப் போய் முன் பணத்தைக் கட்டினமெண்டால் எடுத்திடலாம்.

இரண்டுபேரும் அங்கை இருக்கலாம்” என்றான் கபிலன். சுந்தரேசனுக்கும் சந்தோசமாக விருந்தது.

ஊர்ப் புதினங்களை இருவரும் மனம்விட்டுக் கதைத்தார்கள்.

“ மச்சான் செல்லையா மாஸ்டரின்ரை இரண்டு பெட்டையளும் திடீரென்று காணாமல் போட்டாளவை. இப்பிடிக்கன பெட்டையள் போறாளவை. எங்கடையாளும் சாதுவாய் எடுபடப்பார்த்தது. ஒருமாதிரிச் சமாளித்துக் கூட்டி வந்திட்டன்.”

“ ஆர் அபிராமியோ? சரி மச்சான் உந்தக் கதையளை விடு. உனக்கு அறை சரிதானே. நாளைக்குக் காலைமை போவம். உன்னட்டைக் காசிருக்குதே”.

“ஒன்னட்டை இருக்குது மச்சான். நேரமாயிட்டுது. நான் போயிட்டுக் காலைமை அபிராமியையும் கூட்டிக் கொண்டு வாறன்.” என்று கூறிவிட்டு சுந்தரேசன் புறப்பட்டுவிட்டான்.

கபிலனும் வெளியிலை வந்து அவனை அனுப்பிவிட்டு உள்ளே வர வீட்டுக்கார அங்கிள் “ தம்பி கபிலன்.. உதிலை இருங்கோ வாறன்” என்று கூறினார். கபிலனும் முன் விறாந்தையில் உள்ள கதிரையில் இருந்து அன்றைய பத்திரிகைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரத்தில் அவர் வந்தார்.

“தம்பி நான் இப்ப கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னம் அந்தப் பள்ளிக்கூடத் தலைமை ஆசிரியை வீட்டை போனனான். அவ உம்மை ஒருக்கால் பார்க்க வேணுமாம். நாளைக்கு ஒரு மணிபோல வரச் சொன்னவ. அவவுக்கு உம்மைப் பிடிச்சதுவெண்டால் கட்டாயம் வேலை தருவா. மறக்காமல் நாளைக்கு ஒருக்கா போட்டு வாரும்”

“சரி அங்கிள்” என்று கூறிவிட்டுத் தன் அறைக்குள் போய் தகப்பனுக்குக்

கடிதம் எழுதத் தொடங்கினான்.

அன்புள்ள அப்பா

நான் சுகமேயிருக்கிறேன். நீங்களும் அம்மாவும் சுகமேயிருக்க இறைவன் அருள் புரிவாராக.

வேலை விடயம் சிறிது சிக்கலாகிப்போய்விட்டது. அது பெண் பாடசாலையாதலால் இளைஞர்களை வேலைக்கு எடுக்க அதிபர் தயங்குகின்றா. உங்கள் நண்பர் இன்று அவவுடன் கதைத்ததாகச் சொன்னார். நாளைக்கு என்னைப் பாடசாலைக்குச் சென்று அவவைப் பார்க்கச் சொன்னார். நாளைக்குப் போகவுள்ளேன். இன்னுமொரு விடயம். எனது நண்பன் சுந்தரேசனும் இங்கு வந்துள்ளான். அவனும் வேலைக்கு முயற்சி செய்கின்றான். அவனுடைய தங்கை கொழும்புப் பல்கலைக்கு வந்து படிக்கவுள்ளா. அவர்கள் இருவரும் தற்சமயம் அவர்களின் உறவினர் வீட்டில் தங்கியுள்ளனர். சுந்தரேசன் நேற்று என்னிடம் வந்திருந்தான். தங்கை மாத்திரமே உறவினர் வீட்டில் தங்கப் போவதாகவும்தான் ஒரு அறை எடுத்துத் தங்கப்போவதாகவும் கூறினான். நேற்று இங்கு வெள்ளவத்தையில் இருவரும் சென்று ஒரு அறை பார்த்தோம். நல்ல அறை. வீட்டுக்காரரும் நல்லவர்களாக உள்ளனர். வீட்டுக்காரர் மக்கள் வங்கியில் வேலை செய்கிறார். அவர்களின் பிறப்பிடம் சாவகச்சேரியாகும். அவனோடு சேர்ந்து அந்த அறையில் இருக்கலாமென எண்ணுகிறேன். நான் வேலை செய்யப்போகும் பாடசாலையின் பின்பக்கத்து வீதியில்தான் அந்த வீடும் உள்ளது. உங்கள் நண்பர் மிக நல்லவர். அவர் எனக்கு சில ரியூசன்களையும் ஒழுங்கு செய்து தந்துள்ளார். அவர்கள் வீடு மிகச் சிறியது. உங்களுக்காக எனக்கொரு அறையை ஒதுக்கி அவர்கள் கஸ்டப்படுகிறார்கள். இப்படி எத்தனை நாளைக்கு இருக்க முடியும்? ஆதலால்தான் இந்த முடிவை

எடுத்தேன். உங்களுக்கு என்னைப்பற்றிப்புரியும். உங்கள் அபிப்பிராயத்தைத்
தொலை பேசி மூலமாக நாளைக்கே சொன்னால் நல்லது. அம்மாவையும்
கேட்டதாகச் சொல்லவும்.

இப்படிக்கு

கபிலன்

கடிதத்தை மடித்து உறையில் போட்டு வைத்துவிட்டு படுக்கத்
தயாரானான்.

அத்தியாயம் 7

இரவின் கொடுமையைத் தாங்காமல் சூரியன் தன் பரிவாரங்களோடு சண்டைக்கு ஆயத்தமாக வந்து கொண்டிருந்தது. சூரியனின் வெப்பம் தாங்காமல் காகங்கள் எல்லாம் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தன. வீட்டில் உள்ள பசுக்களும் பயத்தில் அபயக் குரல் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

வீட்டுக்கு முன்னால் உள்ள வீதியில் வாகனங்கள் இரைச்சலோடு போய்க் கொண்டிருந்தன. வேலைக்குச் செல்பவர்கள் அவசர அவசரமாக சைக்கிளில் செல்வதும் பஸ்கக்காக ஓடிச் செல்வதுமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டு நன்றாக அழுத்தி மடிக்கப்பட்ட உடுப்பை அணிந்து கொண்டு முன்னே வந்து சுந்தரேசன் வரவுக்காகக் காத்திருந்தான். வீட்டுக்கார அன்ரி தேனீர் போட்டுக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்.

வாங்கிக்குடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது சுந்தரேசன் வந்துவிட்டான். அதனை அவதானித்த அன்ரி,

“தம்பி உங்களுக்கும் ஒரு தேனீர் தரவா” என்று கேட்டா.

“இல்லை அன்றி இப்பதான் குடிச்சனான். நன்றி” என்று சுந்தரேசன் கூறினான். கபிலன் சுந்தரேசனுக்குப் பள்ளிக் கூட அலுவலையும் கூறினான். பின்பு இருவருமாகப் புறப்பட்டு அறையைப் பார்க்கப் போனார்கள். அந்த வீட்டுக்காரர் கபிலனைப் பார்த்து,

“தம்பி எங்கை வேலை செய்யிறீர்? என்று கேட்டார். கபிலனும் தயங்காமல் இந்த வீதியில் உள்ள பெண்கள் பாடசாலையில் ஆசிரிய வேலை கிடைத்துள்ளது. நாளை தொடங்கப் போகிறேன் என்று கூறினான். முன்பணம் கொடுக்கப்பட்டு அறை அவர்களுக்கானது. நாளை வருகிறோம் எனக் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

அங்கிருந்து வந்து இருவரும் காந்தி லொட்சுக்குச் சென்று காலை உணவு சாப்பிட்டார்கள். கபிலன் ஒரு மணிக்குச் செல்லவேண்டுமென்பதால் சாப்பாடு முடிந்ததும் இருவரும் கடற்கரைப் பக்கம் சென்று நிழல் ஒன்றின் கீழ் இருந்து எதிர்காலத்தைப்பற்றி நிரம்பக் கதைத்தார்கள்.

நேரம் விரைவாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் சுந்தரேசன் கபிலனுக்கு வாழ்த்துகள் கூறிவிட்டு புறப்பட்டுவிட்டான்.

அங்கிருந்து பாடசாலையை நோக்கி கபிலன் நடக்கத் தொடங்கினான். பாடசாலைக் கதவடிக்கு வந்து உள்ளே நுழையும்போது அவனை அவதானித்த வசந்தி ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தாள். கபிலன் அதிபரைப் பார்க்க வந்திருப்பதாகவும் நடந்த விடயங்களையும் கூறினான். வசந்தி அவனை அழைத்துச் சென்று அதிபரின் அறையின் முன்னால் இருத்திவிட்டு பின்பு சந்திப்பதாகக் கூறிவிட்டுப் போய்விட்டான். கபிலன் அதிபரின் அறைக்கு முன்னால் வசந்தி கூறிய இடத்தில் இருந்து காத்துக்கொண்டிருந்தான். முப்பது நிமிடங்கள் தாண்டிவிட்டன.

யாரும் அவனை அழைப்பதாக இல்லை. பாடசாலையில் படிக்கும் பிள்ளைகள் அவனைப் பார்ப்பதும் கொடுப்புக்குள் சிரிப்பதுமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். கபிலனுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

பாடம் முடிந்து வந்த வசந்தி இன்னும் கபிலன் இருப்பதைப் பார்த்து அவனருகில்வந்து “இன்னும் கூப்பிடவில்லையா?” என்று கேட்டாள். கபிலன் மௌனமாகத் தலையாட்டினான்.

“அவவுக்கு நான் சொல்லவா ?” என்று வசந்தி கேட்டாள். கபிலன் வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டான். அவளும் அடுத்த பாடத்திற்குப் போய்விட்டாள்.

அப்போது அவன் இருக்கும் வீட்டுப் பிள்ளை அவனைக் காட்டி தன் நண்பிகளுக்கு ஏதோ சொல்வதைக் கவனித்தான். அவனுக்குச் சங்கோஜமாகவிருந்தது. இப்போது ஒரு மணித்தியாலமாகிவிட்டது.

அதிபரின் கதவு திறந்தது. அதிபரின் காரியதரிசி எட்டிப்பார்த்து அவனை உள்ளே வரும்படி கூறினா. அவனும் மெதுவாக எழுந்து உள்ளே சென்று அதிபர் முன் நின்றான். அதிபர் அவனைப் மேலும் கீழும் பார்த்துவிட்டு அமரும் என்றார்.

அதிபர் கண்ணாடி போட்டிருந்தார். பருமனற்ற அளவான உடம்பு. முகத்தில் அதிபருக்குரிய கம்பீரம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. கூர்மையான பார்வை. இவ்வளவும் அதிபரைப்பற்றி கபிலன் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டவை.

முன்னால் உள்ள கதிரையில் அமர்ந்தான்.

அதிபர் செருமிக் கொண்டு

“கனநேரமாய் வெளியில் இருந்தனீரோ?” என்று கேட்டார்.

“இல்லையே. ஒரு மணி நேரந்தான்.” கபிலனுடைய இந்தப் பதில்

அதிபரைக் கவர்ந்தமை அவரின் புன் சிரிப்பில் தெரிந்தது.

“ உங்கடை வயது என்ன?”

“ இருபத்தெட்டு”

“ ம்.. இது பெண்களுக்கு மட்டுமான பாடசாலை என்று தெரியுமோ?”

“ஓம் தெரியும்.”

“நீர் இருபத்தெட்டு வயதுப் பையன். வயதுவந்த பெண்கள் படிக்கிற பாடசாலையிலை எப்படி அனுமதிப்பது”

“ நான் படிப்பிக்கத்தானே வாறன். அதற்கு ஏன் பயப்பிடுவான்? வயதுவந்த பிள்ளைகள் எல்லாம் என் மாணவிகளாக இருப்பார்கள்.

அவன் பதிலளித்தவிதம் அதிபருக்குப் பிடித்தது.

“ நீர் எந்த ஊர்?”

“ வடமராட்சி” கபிலன் வடமராட்சி என்று சொன்னதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அதிபர் வடமராட்சியைச் சேர்ந்தவரென்றும் அவருக்கு வடமராட்சியைச் சேர்ந்தவர்களை நன்கு பிடிக்கும் என்பதும் ஏற்கனவே அவனுக்குத் தெரியும்.

“ ம்.. இனி நான் கேட்கப்போற கேள்விகள் கொஞ்சம் வித்தியாசமாக இருக்கும்.”

அப்போது உதவி அதிபர் கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தார்.

“ மன்னிக்கவேணும் மிஸ்..வகுப்பிலை வேலைகளை ஒழுங்கு செய்ய நேரமாகியிட்டுது.”

“பரவாயில்லை வந்து இருங்கோ.”

அதிபர் அவனைப் பார்த்து “ இப்ப விளங்குதா அந்த ஒரு மணி நேரம் ஏனெண்டு” என்று கேட்டார்.

தன்னைக் கூப்பிட ஏன் தாமதம் என்பதைக் கபிலன் புரிந்து கொண்டான்.

“இவ திருமதி தவபாக்கியம். இந்தக் கல்லூரியின் உப அதிபர்.” என்று உபஅதிபரை அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்திவிட்டு

“உமக்கு என்றை பெயர் தெரியுமோ?”

“ஓம்.. செல்வி மங்களம்”

அதிபர் சிரித்துக் கொண்டே

“சரி தம்பி.. இந்தப் பாடசாலை பெண்கள் பாடசாலை நீர் வாலிப்பிள்ளை. ஒரு பேச்சிற்கு இங்கையுள்ள ஆராவது ஒரு பிள்ளை உமக்குக் காதல் கடிதம் தந்தால் என்ன செய்வீர்?” இந்தக் கேள்வியால் சற்றுச் சங்கோஜம் அடைந்தான் கபிலன். உப அதிபரும் மெதுவாக சிரித்துக் கொண்டார்.

கபிலன் சிறிதும் தயங்காமல் “அப்படி ஒரு நிலை வந்தால் முதலில் அந்தப் பிள்ளையிடம் எனக்கும் அந்தப் பிள்ளைக்கும் இடையிலுள்ள உயர்ந்த உறவான ஆசிரிய மாணவ உறவைப் புரிய வைப்பேன். அதை அந்தப் பிள்ளை புரிந்து கொள்ளாமல் தொடர்ந்தால், அந்த விடயத்தை உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்துவிட்டு நான் ஒதுங்கிக் கொள்வேன்.” இந்தப்பதில் அதிபரை நன்கு திருப்திப்படுத்தியது.

“சரி ஏன் அந்தக் கடிதம் கிடைத்ததும் எனக்கல்லவா கொண்டுவந்து தந்திருக்கவேண்டும்” என்றார் அதிபர்.

“இல்லை மிஸ் அது தவறான நடைமுறை. அறியாமல் அந்தப் பிள்ளை செய்த தவறை அவள் புரிந்து கொள்ளாமலே மேலிடத்திற்குக் கொண்டு வந்து அவளின் எதிர்கால வாழ்க்கையை சீரழிக்கக் கூடாது என்பதனால்தான் அப்படிச் சொன்னேன்.”

இந்தப் பதிலின் பின் அதிபர் தன்னுடைய தெரிவு நிரலில் ஒரு சரியைப் பதிந்தார்.

“உங்களது வகுப்பில் ஒரு பிள்ளை சரியான குழப்படியாக இருந்தால் என்ன செய்வீர்கள்?”

“உடனடியாகத் தண்டனை வழங்க மாட்டேன். முதலில் வாய் மூலமாக எச்சரிக்கை செய்வேன். அதற்கும் அடங்கா விட்டால் சிறிய தண்டனை வழங்க முயற்சிப்பேன். மேலும் தொடர்ந்தால் அந்தப் பிள்ளையின் பெற்றாருடன் தொடர்பு கொண்டு கதைப்பேன். அவர்களும் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால் மற்றப் பிள்ளைகளின் படிப்பைக் கருத்திற் கொண்டு விடயத்தை உங்களிடம் கொண்டு வருவேன்.” அதிபருக்கு அவனின் பதில் வியப்பைக் கொடுத்தது. இப்படியானவொரு அணுகுமுறை தங்கள் பள்ளிக் கூடத்தில் என்றைக்குமே இருந்ததில்லை என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டே உப அதிபரைப் பார்த்தார். அவரும் தலையை ஆட்டி ஆமோதித்தார்.

“நல்ல பதில். இப்படியான நடைமுறைகள் எங்கள் நாட்டில் எந்தப் பாடசாலையிலும் இருக்கவில்லை. உமக்கு எப்படி இவையெல்லாம் தெரியும்?” அதிபர் கேட்டார்.

“என்னுடைய ஆசை முழுமையாக ஆசிரியனாக வருவதே. நான் மாணவனாக இருக்கும்போது ஆசிரியர்கள் ஒரு பிள்ளை குழப்படி செய்தால் உடனேயே அதிபரிடம் கொண்டு சென்று அந்தப் பிள்ளையின் எதிர்காலத்தைக் கேள்விக் குறியாக்கிவிடுகிறார்கள். இதனால் ஆசிரியனுக்குரிய குணாம்சங்களைத் தெரிந்து கொள்ள பல மேல் நாட்டுக் கல்வியியலாளர்கள் எழுதிய புத்தகங்களைப் படித்திருக்கிறேன். நீங்கள் எனக்கு இங்கு படிப்பிக்க அனுமதித்தால் இப்படியான திட்டங்களை அமுல்படுத்தத் தங்களிடம் கோரிக்கை விடுப்பேன்.”

அவனை வியப்போடு பார்த்தார் அதிபர் மங்களம்.

“நீர் என்ன பாடங்கள் படிப்பிப்பீர்?”

“நான் கணிதம், பெளதிகம், கணக்கியல், தர்க்கவியல், விஞ்ஞானம் ஆகிய பாடங்களைப் படிப்பிப்பேன்.” என்றான் கபிலன்.

“படிப்பித்தல் தவிரந்து வேறு என்ன திறமைகளை எங்களுக்குத் தருவீர்கள்?”

“நான் ஒரு எழுத்தாளனும் கூட. பாடசாலையில் நடைபெறும் பேச்சுப் போட்டிகள் நாடகங்கள் போன்றவற்றுக்கு உதவி செய்வேன். அத்தோடு நிர்வாக சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களிலும் என் உதவி கிடைக்கும்”

“நிர்வாகத்தில் எப்படியான உதவிகளைச் செய்வீர்கள்?”

“பாடசாலைக்கான நேரகூசி போடுவதற்கான உதவிகள் புரிவேன்”

இப்படி அவன் கூறியதும் அதிபர் உதவி அதிபரைப் பார்த்தார். உதவி அதிபர்தான் அங்கு நேரகூசி அமைப்பது. ஒவ்வொரு வருட ஆரம்பத்திலும் அதனை அமைக்க அவர் படும்பாடு சொல்ல முடியாது.

“கபிலன், நீங்கள் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வந்தமையையிட்டு நன்றி. முடிவை நாளை தபால் மூலமாக அறிவிப்போம். சென்று வாருங்கள்.” என்று கூறி அவனை அனுப்பி வைத்தார். அவனும் நன்றி கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டான்.

கபிலன் போனபின்பு அதிபர் மங்களமும் உதவி அதிபர்தவபாக்கியமும் கபிலனைப்பற்றிக் கதைத்தனர்.

“தவம் பையனைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்?” அதிபர் கேட்டார்.

“பையன் புத்திசாலியாக இருக்கிறார். உலக அறிவும் நிரம்ப உண்டு. எல்லாவிடயங்களையும் துல்லியமாகச் சிந்திக்கிறார். எங்கள்

பாடசாலைக்குத் தேவையானவர்தான் ஆனால் அவருடைய வயதுதான் யோசிக்க வேண்டியிருக்குது. எடுத்துப்போட்டு பிறகு இசுக்குப் பிசகாக ஏதும் நடந்திட்டால் நிர்வாகத்திடம் வாயே திறக்கேலாமல் போய்விடும். எங்களுக்கும் ஒரு கணித ஆசிரியர் அவசரமாக வேணும். எதுக்கும் நீங்கள் ஒருக்கா நிர்வாகத்தாரோடை கதைச்சியளெண்டால் நல்லது. நாங்கள் பையனைக் கூப்பிட்டு ஒரு வகுப்புக்குப் படிப்பிக்கவிட்டுப் பார்ப்பம். அதற்கு செல்வநாயகம் மிஸ்சையும் நிர்வாகத்திலையுள்ள சிவதாரிணியையும் வந்து பார்க்கச் சொல்லுவம். அவையின்றை அபிப்பிராயத்தையும் கேட்டு முடிவு செய்வம். அப்ப எங்களுக்குப் பிரச்சினை இருக்காது.” இப்படி உதவி அதிபர் சொன்னதும் அதனை ஆமோதித்த அதிபர்

“சரி மிஸ் நீங்கள் வகுப்பிற்குப் போங்கோ. நான் மிச்ச அலுவல்களைப் பாரக்கிறேன்” என்றதும் உப அதிபர் தவபாக்கியம் தன் வகுப்புக்குப் போய்விட்டார். அவர் போனபின்பு அதிபர் தொலைபேசியை எடுத்துச் சிவதாரிணியைக் கூப்பிட்டார். சிவதாரிணி தொலைபேசியை எடுத்ததும்

“வணக்கம் நான் அதிபர் மங்களம் பாடசாலையிலிருந்து கதைக்கிறேன். உங்களோடை கொஞ்சம் கதைக்கவேணும் நேரமிருக்கோ?” என்று கேட்டார்.

“ஓமோம் சொல்லுங்கோ. நீங்கள் எடுத்தால் ஏதும் அவசர காரியமாத்தானே இருக்கும்.”

“பள்ளிக்கூடத்திற்கு உயர்தரவகுப்பிற்குப் படிப்பிக்க ஒரு ஆசிரியர் வேணும். நேற்று ஒரு ஆசிரியருக்கு நேர்முகப் பரீட்சை வைச்சனாங்கள். அவர் ஒரு ஆண் ஆசிரியர். வாலிபப்பருவம். இருபத்தெட்டு வயது. நல்ல கெட்டிக்காரன். வயதுதான் பிரச்சினை. நாங்கள் மீண்டும் ஒருக்கா அவரைக் கூப்பிட்டு படிப்பிக்கவிட்டுப் பார்க்கலாமென்று யோசிக்கிறம்.

அதை நீங்களும் செல்வநாயகம் மிஸ்சும் வந்து பாடத்தை அவதானித்து முடிவு செய்ய வேண்டும். உங்களுக்கு எப்ப வசதியாக இருக்கும்?”

“பொறுங்கோ என்றை நாட்காட்டியைப் பார்த்துச் சொல்லிறன்...ம்.. வெள்ளிக்கிழமை நான் வரலாம். எத்தனை மணிக்கு வரவேணுமென்பதைப் பிறகு சொல்லுங்கோ. நான் முழுநாளும் வீட்டைதான் இருப்பன்.”

“மிக்க நன்றி. அறிவிக்கிறன்”

சிவதாரிணியின் அனுமதியைப்பெற்றுக் கொண்ட அதிபர் மங்களம் தனது காரியதரிசியைக் கூப்பிட்டு உப அதிபர் தவபாக்கியத்தை அழைத்து வரும்படி கூறினார். உப அதிபர் வந்ததும், தான் சிவதாரிணியோடு கதைத்ததையும் அவர் சம்மதித்ததையும் கூறி எந்தப் பாடத்திற்குவிடலாம் என்பதுபற்றி இருவரும் சிந்தித்தனர். முடிவில் சாதாரணதர வகுப்பிற்கு நான்காம் பாடத்திற்கு வரச் சொல்லலாம் எனத் தீர்மானித்தனர்.

“நீர் போய் செல்வநாயகம் மிஸ்சோடை கதைச்சு அவவுக்கும் விசயத்தைச் சொல்லி அவவின்ரை பாடத்திற்கு அந்த நேரம் ஒழுங்கு செய்யும்” என்று கூறி அவவை அனுப்பிவிட்டு நேரதூசியில் நாலாம் பாடம் எத்தனை மணிக்கு எனப் பார்த்தார். பதினொன்று முப்பது என்று இருந்தது. காரியதரிசியைக் கூப்பிட்டு கபிலனின் விலாசத்தைக் கொடுத்து விடயத்தை விளங்கப்படுத்தி கடிதத்தை தட்டச்சு செய்து கொண்டு வாரும் என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார்.

பத்து நிமிடத்தில் கடிதம் அவர் மேசைக்கு வந்துவிட்டது. அதனைப் படித்துப் பார்த்து கபிலனுக்கு உடனே அனுப்புவதற்கான ஒழுங்கையும் செய்து நிமிர்ந்தபோது நேரம் பாடசாலை முடியும் நேரமாகிவிட்டது.

அத்தியாயம் 8

நேர்முகப் பரீட்சை முடிந்து வெளியில் வந்த கபிலன் நேரே விஜயலட்சுமி புத்தகசாலைக்குச் சென்று அங்கு புதிதாக வந்திருந்த சில புத்தகங்களை வாங்கிக்கொண்டு நேரே காந்தி லொட்சுக்குச் சென்று கைகளைக் கழுவிவிட்டுச் சாப்பிட உட்கார்ந்தான்.

மதியவேளை கபிலனுக்கு நல்ல பசியாகவிருந்தது. மதிய உணவு பரிமாறுவதற்குத் தயாராகவிருந்தார்கள்.

காந்தி லொட்ஜ் வெள்ளவத்தையில் உள்ள ஒரேயொரு சைவ உணவுக்கடை, மிகவும் சுவையான உணவு தருவார்கள். கபிலனும் தன் கைச் சேட்டினை மடித்துவிட்டுக் கொண்டு சாப்பிட ஆரம்பித்தான். வயிறு நிறையும்வரை சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்த போது வாசலைக் கவனித்தான். அவனது நண்பன் சுந்தரேசன் உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்தான். கபிலன் கவனித்தது போலவே சுந்தரேசனும் கவனித்திருந்தான். சுந்தரேசன் இவனிடத்திற்கு வந்து முன்னால் அமர்ந்தான். கபிலனும் அமர்ந்துவிட்டான்.

“மச்சான் பள்ளிக்கூட அலுவல் எப்பிடி?”

“ பலகேள்வியெல்லாம் கேட்டவை. நானும் பதில் கூறினனான்.

அனேகமாகக் கிடைக்கும். நாளைக்குக் கடிதமூலம் அறிவிப்பதாய்க் கூறியிருக்கினம்.”

“நானும் வேலைக்கு முயற்சி செய்யிறேன். எல்லாரும் அனுபவம் இருக்குதா என்று கேக்கிறார்கள். வேலையைத் தந்தால்தானே அனுபவம் பெறலாம்.” என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தான்.

அவனும் சாப்பிடத்தொடங்கினான்.

“வீட்டுச் சமையல்மாதிரி இருக்கு மச்சான்.” என்று கூறிவிட்டு ரசித்துச் சாப்பிட்டான்.

பிறகு இருவரும் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வெளியே வந்து,

“மச்சான் இண்டைக்கெல்லே நாங்கள் புது அறைக்குப் போகவேணும்” என்றான் சுந்தரேசன்.

“ஓம்.. மச்சான் இண்டைக்கு நீ மூவ் பண்ணு.. நான் நாளைக்கு வாரன்.” என்று கூறிவிட்டு கபிலன் தான் இருக்கும் வீட்டுப்பக்கம் நகர்ந்தான். சுந்தரேசன் தன்னுடைய உறவினர் வீட்டிலிருந்து பொருட்களை எடுப்பதற்காக அங்கு சென்றான்.

வீட்டுக்குச் சென்ற கபிலனுக்குக் கடிதம் ஒன்று காத்திருந்தது. கடிதம் சந்திரகாந்தரிடம் இருந்துதான் வந்திருந்தது. அறைக்குள் சென்று அமைதியாகப் படித்தான்.

அன்புள்ள தம்பிக்கு

இங்கு யாவரும் நலம். சுந்தரேசன் உவ்விடம் வந்தமை எமக்கும் சந்தோசம். உன் வேலைக்கு என்ன நடந்தது?. நீ சுந்தரேசனோடு புதிய அறைக்குச் செல்லப் போவதாகக் கூறியிருந்தாய். மிகவும் சந்தோசம். எப்போது போகப் போகிறாய்? என்னுடைய நண்பருக்குத் தெளிவாக விளக்கிவிட்டுச் செல். அவர் மனம் நோக்கக் கூடாது. அவரின் பெயருக்கு

சிறிதளவு பணம் அனுப்பியுள்ளேன். அவர் தருவார். அறை மாறும்போது பல செலவுகள் வரும். அவற்றைச் சமாளிப்பதற்காக அனுப்பியுள்ளேன். நன்றாக உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி உன் அம்மா சொல்கிறாள். யாவும் நல்லபடியே நடக்கக் கடவுள் அருள் புரிவாராக!

இப்படிக்கு

அப்பா

கடிதத்தை மடித்து வைத்துவிட்டு வெளியே வந்து வீட்டு அங்கிளைத் தேடினான். அவர் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் சாப்பிட்டு வருமட்டும் முன்விறாந்தையில் போயிருந்து அன்றைய பத்திரிகைகளை வாசிக்கத் தொடங்கினான். பத்திரிகை பெரும்பாலான செய்திகள் யாழ்ப்பாணம் பற்றியே இருந்தன. அவைகளைப் பார்க்கும்போது கபிலனுக்குப் பயமாகவிருந்தது.

சாப்பாடு முடிந்ததும் அவர் முன்னுக்கு வந்தார்.

“என்ன கபிலன் இண்டைக்குப் பாடசாலை அதிபரைப் பார்த்தீர்களா?”

“பார்த்தேன் அங்கிள். அதிபரும் உப அதிபரும் சேர்ந்து பல கேள்விகள் கேட்டனர். எல்லாவற்றிற்கும் பதிலளித்தேன். அவர்கள் திருப்தி அடைந்த மாதிரித்தான் இருந்தது. நாளை கடிதமூலம் அறிவிப்பதாகக் கூறினார்கள்.”

“கவலைப்படாதையும் கட்டாயம் கிடைக்கும்”.

“அங்கிள் உங்கள் உதவிக்கு நன்றி. இன்னுமொரு விடயம் கதைக்க வேணும். என்னுடைய நண்பன் வந்திருக்கிறார். அவர் இருக்க சென்ற லோறன்ஸ் வீதியிலை அறை கிடைச்சிருக்கு. நானும் அவரோடே போய் இருக்கலாமெண்டு பார்க்கிறேன்.”

“அப்பாவுக்குச் சொன்னீங்களோ?”

“ஓம் அங்கிள் அப்பாவிட்டைச் சொன்னான் உங்களிட்டைச் சொல்லியிட்டு மாறச் சொன்னவர்” என்றான் கபிலன்.

“எப்ப போகப் போறியள்?” தர்மகுலசிங்கம் கேட்டார்.

“நாளைக்குப் பின்னேரம்”

“எனக்கொன்றுமில்லை. கவனமாக இருக்கவேணும். போனாலும் இங்கை வந்து மகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கவேணும்.”

“கட்டாயம் அங்கிள். நான் வந்து சொல்லிக் குடுப்பன்.”

“சரி அங்கிள் நான் படுக்கப்போறன்.”

“சரி” கபிலன் எழுந்து அறைக்குச் சென்றுவிட்டான். அறைக்குச் சென்ற கபிலன் தகப்பனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினான்.

அன்புள்ள அப்பா அம்மாவுக்கு,

நான் இங்கு சுகமாக உள்ளேன். நாளை மாலை புது அறைக்குச் செல்ல உள்ளேன். அங்கு போனபின்பு புதிய முகவரியைத் தருகிறேன். இன்று பாடசாலைக்கு நேர்முகப் பரீட்சைக்குச் சென்றிருந்தேன். அது நன்றாக முடிந்தது என்றே நினைக்கிறேன். அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்கு தயக்கம் எதுவுமில்லாமல் பதிலளித்தேன். நாளை கடிதம் மூலம் அறிவிப்பதாகக் கூறியுள்ளார்கள். பதில் வந்ததும் அறியத் தருகிறேன். நீங்கள் இருவரும் எவ்வித கவலையுமில்லாமல் இருக்கவும். இரவு நேரங்களில் வெளியில் செல்ல வேண்டாம்.

இப்படிக்கு

உங்கள் மகன் கபிலன்.

என்று எழுதி உறையில் போட்டு ஒட்டிவிட்டுப் படுப்பதற்குத் தயாராகினான்.

அத்தியாயம் 9

அடுத்தநாள் காலை நித்திரையால் எழும்பியதும் காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டுக் கபிலன் தன்னுடைய பொருட்களை அடுக்கி புதிதாக எடுத்த அறைக்குச் செல்வதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தான். பத்து மணியளவில் சுந்தரேசன் அங்கு வந்தான். கபிலன் தன்னுடைய புதிய விலாசத்தை எழுதி வீட்டுக்கார அன்ரியிடம் கொடுத்துவிட்டு சுந்தரேசனோடு கிளம்பினான்.

வெளியில் அவர்கள் ஒழுங்கு பண்ணிய வாடகைக் கார் காத்துக் கொண்டு நின்றது. இருவருமாகச் சாமான்கள் எல்லாவற்றையும் உள்ளே வைத்துவிட்டு ஓட்டோவினுள் ஏறிக் கொண்டனர்.

ஐந்து நிமிடத்தில் புதியவீட்டுக்கு வந்து விட்டார்கள். சாமான்களை இறக்கி அறையினுள் வைத்துவிட்டு இருவரும் சாவகாசமாகக் கட்டிலில் அமர்ந்தனர்.

கதவுதட்டிக் கேட்டது. கதவைத் திறந்ததும் வீட்டுக்கார அன்ரி வெளியில் நின்றிருந்தா.

“வெளியிலை வந்து தேத்தண்ணி குடியுங்கோ” என்றதும் இருவரும் வெளியில் வந்து சோபாவில் அமர்ந்தனர்.

வீட்டுக்கார அன்ரி தேத்தண்ணியைக் கொண்டுவந்து மேசையில் வைத்துவிட்டு தானும் ஒரு கதிரையில் இருந்தார்.

“அன்ரி நீங்கள் ஊரிலை எவடம்” என்று கபிலன் கேட்டான்.

“சாவகச்சேரி” என்று அன்ரி கூற

“அன்ரியோடை கூடப் பிறந்தவை ஆரும் இல்லையே?” என்று சுந்தரேசன் கேட்டான். இப்படி அவன் கேட்டதும் அன்ரி பதில் ஏதும் கூறாமல் நிலத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவவின் முகத்தில் சோகம்படர்ந்திருந்தது. கண்களில் கண்ணீர் முட்டி நின்றது. கபிலனுக்கும் சுந்தரேசனுக்கும் சங்கடமாகப் போய் விட்டது.

“ஏன் அன்ரி.. நாங்கள் ஏதும் பிழையாகக் கேட்டிட்டமே. மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ” என்று சுந்தரேசன் கூற,

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. எனக்கொரு தம்பி இருந்தவர். மோசம் போயிட்டார். நீங்கள் கேட்டதும் அவற்றை நினைவு வந்தது. அவரும் உங்களைப்போலத்தான் இருப்பார்.”

“ஏன் அன்ரி ஏதும் வருத்தத்திலை...”

“இல்லையில்லை. அவன் நல்ல திடகாத்திரமானவன். ஒருநாள் அவனும் அவனின்ரை நண்பனும் மோட்டர் சைக்கிளிலை போனவங்கள். போற வழியிலை கார் ஒண்டோடை மோதுப்பட்டு அவனின்ரை நண்பன் தலையிலை அடிபட்டிட்டான். இவனுக்கு ஒரு காயமும் இருக் கேல்லை. இவன் நண்பனை ராக்கியிலை ஏத்தி வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்று சேர்த்துப்போட்டு வீட்டை வந்து சாப்பிட்டிட்டுப் படுத்தவன்தான் காலையிலை எழும்பவேயில்லை. என்ன இவ்வளவு நேரம் படுக்கிறான் எண்டு போய்த் தட்டினால் அசையவேயில்லை. அவரும் வந்து எழுப்பிப் பார்த்தார் எழும்பவேயில்லை. பிறகென்ன

கொஸ்பிற்றலுக்குக் கொண்டு போனம்.. அங்கை அவன் எங்களைவிட்டுப் போய் நாலுமணி நேரமாச்சதெண்டு சொன்னாங்கள் தம்பி....” என்று கூறிவிட்டு அழத்தொடங்கிவிட்டா.

அவ அழுது கொண்டிருக்க கபிலனுக்கும் சுந்தரேசனுக்கும் என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. அந்த நேரம் பார்த்து அன்றியின் கணவரும் வேலையால் உள்ளே வந்தார்.

நிலைமையைப் பார்த்து ஊகித்துக் கொண்ட அவர் “ம்.. உங்களுக்கும் சொன்னாச்சா.. நீங்கள் ஒண்டும் நினைக்காதையுங்கோ.. அவ தன்ரை கவலையை எல்லாரிட்டையும் சொல்லுவா பிறகு அழுவா.. இது வழக்கமாய்ப் போச்சது..”

“அதுசரி அங்கிள் ...”

“அவர் வந்து படுக்கேக்கை உள்ளுக்கை உடைவு இருந்திருக்குது. அவருக்குத் தெரியேல்லை. அந்த உடைவாலை இரத்தம் வெளியிலை வந்து....”

அத்தோடு அவர் நிறுத்திவிட்டு மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே போய்விட்டார்.

கதையைக் கேட்டு அதிர்ச்சியும் வேதனையும் அடைந்த கபிலனும் சுந்தரேசனும் அறைக்குள் வந்து ஒருவரோடொருவர் பேசாமல் சிறிது நேரம் இருந்தனர்.

மௌனத்தை கபிலனே உடைத்தான்.

“மச்சான் நான் ஒருக்கா நான் இருந்த வீட்டைபோய் கடிதம் ஏதும் வந்திருக்கா என்று பார்த்துவிட்டு வாறன்” என்று கூற

“நானும் வேலை அலுவலா வெளியிலை போகவேணும்” என்று கூறிக்கொண்டு சுந்தரேசனும் கபிலனோடு புறப்பட்டான்.

தான் முன்பு இருந்த வீட்டையடைந்த கபிலன் வீட்டுக் கதவைத் தட்டிவிட்டுக் காத்திருந்தான். கதவைத் திறந்த அந்த வீட்டு அன்றி

“ஓ கபிலனே.. இப்பதான் உமக்கொரு கடிதம் வந்தது.” என்று கடிதத்தை எடுத்துவந்து கொடுத்தார். கடிதத்தை வாங்கிக் கொண்ட கபிலன், “சரியன்றி.. நான் வாறன்” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான். வரும் வழியில் கடிதத்தைப் பிரித்த கபிலனுக்கு அதனுள் இருந்த விடயம் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

கடிதம் அவன் நேர்முகப் பரீட்சைக்குச் சென்ற பெண்கள் பாடசாலை யிலிருந்து வந்திருந்தது. கடிதத்தில் வெள்ளிக்கிழமை இரண்டாவது நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வரும்படி இருந்தது.

அதனில் வெள்ளிக்கிழமை கபிலன் ஒரு பாடம் படிப்பிக்கவேண்டு மென்றும் அதன்பின் முடிவு எடுக்கப்படும் என்றும் இருந்தது. அவன் படிப்பிக்கவேண்டிய வகுப்பு 10 ஆம் வகுப்பு. அட்சர கணிதம் படிப்பிக்க வேண்டும் என்று இருந்தது.

அதற்கான தயாரிப்புகள் செய்யும் வேகத்தில் அறையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான். அட்சர கணிதம் ஒன்றும் கபிலனுக்குக் கடினமல்ல. அறைக்குள் வந்ததும் தயாரிப்பில் இறங்கிவிட்டான்.

இதற்கிடையில் கபிலனோடு அறையைவிட்டுப் புறப்பட்ட சுந்தரேசன் பஸ்ஸெடுத்து “பெற்றா”வுக்கு வந்திருந்தான். பெற்றாவில் உள்ள பெரிய பதிப்பாளர்களும் புத்தகங்கள் விற்பவர்களுமான எச் டபிள்யூ கேவ் ஸ்தாபனத்திற்கு வந்திருந்தான். இங்கு போகும்படியே அவனது உறவினர் கூறியிருந்தார்.

அந்த ஸ்தாபனத்திற்கு முன் நின்று அதனை அண்ணாந்து பார்த்தான். பெரியதொரு ஸ்தாபனம். கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

வரவேற்பிடத்தில் போய் தான் வந்தநோக்கத்தைத் தெளிவாகக் கூறினான். அங்கு நின்ற அந்த அழகான யுவதி அழகாக ஆங்கிலத்தில் அங்கிருந்த கதிரையில் இருக்கும்படி கூறிவிட்டு யாருக்கோ தொலைபேசி எடுத்து சுந்தரேசனின் வரவைத் தெரிவித்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் சுந்தரேசன் உள்ளுக்கு அழைக்கப்பட்டான்.

அங்கு கண்ணாடி போட்ட உயர்ந்த மனிதர் ஒருவர் அவனை வரவேற்று தனக்கு முன்னால் இருந்த கதிரையில் அமரச் சொன்னார்.

அவருக்கு முன்னால் அமர்ந்த சுந்தரேசன் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“ உம்மைப்பற்றி உமது சித்தப்பா கதைத்தவர். இந்த வேலை அக தணிக்கையாளர் (Internal Auditor). இந்த ஸ்தாபனத்திற்கு ஒரு அச்சகம் இரண்டு புத்தகக் கடை, நான்கு ஹோட்டல்கள் உண்டு. இவற்றின் கணக்கு வழக்குகளைச் சரிபிழை பார்க்கிறதுதான் வேலை. ஆரம்பச் சம்பளமாக மாதத்திற்கு 200 ரூபா தருவம்” அவர் கூறுபவற்றை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் சுந்தரேசன். சுந்தரேசனைப் பொறுத்தவரை ஏதோ ஒரு வேலை கிடைத்தால்போதும் என்ற நிலை.

அவரே தொடர்ந்து கதைத்தார்.

“ இண்டைக்கு இந்த வேலையைத் தந்தால் எப்ப தொடங்குவீர்?” என்று கேட்டார்.

“ நான் நாளைக்கே வரலாம்” என்றான் சுந்தரேசன்.

“ சரி. நாளைக்கு வாரும். உமக்கான கடிதங்கள் எல்லாம் தயாராக இருக்கும்” என்றார் அவர்.

மன நிம்மதியோடும் சந்தோசத்தோடும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வெள்ளவத்தைக்கான பஸ் எடுக்குமிடத்தை நோக்கி நடந்தான்.

சுந்தரேசன் அறைக்கு வந்தபோது கபிலன் மும்முரமாக அடுத்த நாள் நடக்கப்போகும் நேர்முகப் பரீட்சைக்கான தயாரிப்புகளில் ஈடுபட்டிருந்தான்.

சுந்தரேசன் உடுப்பைக் கழற்றி மாற்றிவிட்டு

“மச்சான் எனக்கு வேலை கிடைச்சிட்டுது.” என்றான் சந்தோசமாக. கபிலன் தனது வேலையைவிட்டுவிட்டு துள்ளிக் குதித்து சுந்தரேசனைக் கட்டிப்பிடித்தான்.

“எனக்கு நாளைக்குப் பள்ளிக் கூடத்துக்கு வரச் சொல்லிக் கடிதம் வந்திருக்குது. நான் அவர்கள் முன்னிலையில் பத்தாம் வகுப்பிற்குக் கணிதம் படிப்பிக்க வேணும். அதுதான் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான் கபிலன்.

“பிறகென்ன மச்சான் இரண்டுபேருக்கும் வேலை வந்தாச்சு. இனிக் கவலையே இல்லை”

இப்படிச் சந்தோசத்தோடு இருவரும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தபோது கதவுதட்டிச் சத்தம் கேட்டது. கதவைத் திறந்தான் சுந்தரேசன். வீட்டுக்கார அன்ரி நின்றிருந்தா.

“உங்களைத் தேடி இரண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளையள் வந்திருக்கினம்” என்று அவ கூறினதும் சுந்தரேசன் எட்டிப் பார்த்தான். பார்த்ததும் வியப்படைந்து கபிலனை நோக்கி “மச்சான் வசந்தியடா” என்றான். கபிலனும் துள்ளிக் குதித்து எழும்பி வெளியே வந்தான். வெளியில் வசந்தியும் இன்னொரு பெண் பிள்ளையும் நின்றிருந்தார்கள்.

அவர்களைக் கூப்பிட்டு ஹோலில் இருந்த சோபாவில் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு சுந்தரேசனும் கபிலனும் அவர்களுக்கு முன்னாலிருந்தனர்.

“என்ன சுந்தர் நீரும் இஞ்சையா இருக்கிறீர். கபிலன் சொல்ல

வேயில்லை” என்று கபிலனைப் பார்த்தாள்.

“நீர் கபிலன் வரப்போற பெண்கள் பள்ளிக்கூடத்திலையே படிப்பிக்கிறீர்?” என்ற சுந்தரேசன் வசந்தியோடு வந்த மற்றப் பெண்ணைப் பார்த்து

“இவவும் அங்கையே படிப்பிக்கிறா?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை..இல்லை .. இவ என்ரை பிறண்ட் .. இவ்வளவு நேரம் அறிமுகப்படுத்த மறந்து போனன். இவ ஒரு பிரயாண முகவர் நிலையத்திலை வேலை செய்யிறா. பெயர் வனிதா.” என்று அறிமுகப்படுத்தினாள்.

அப்போ அங்கை வந்த வீட்டுக்கார அன்ரி

“தேத்தண்ணி போட்டு வரவே” என்று கேட்க யாரும் பதிலளிக்காமல் அவவையே பார்க்க,

“சரி.. சரி போட்டுக் கொண்டு வாறன்.” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றுவிட்டா.

அப்போ வசந்தி மெதுவாக

“வீட்டுக்கார அன்ரிக்கு வனிதாவைத் தெரியும். பிறகு சொல்லிறன்” என்றாள்.

தேத்தண்ணியைப் போட்டுக் கொண்டு வந்த வீட்டுக்கார அன்ரி தேத்தண்ணியைக் கொடுத்துவிட்டு

“தம்பி கபிலன் உதிலை இருக்கிற வனிதாதான் என்ரை தம்பியைக் கட்ட இருந்தவ. நல்ல பிள்ளை. நாங்கனும் ஒமெண்டுதான் இருந்தனாங்கள். அதுக்கிடையிலை எல்லாம் பிழையாய் நடந்திட்டுது”

இதனைக் கேட்ட வனிதாவும் வசந்தியும் திடுக்கிட்டு கபிலனையையும் சுந்தரேசனையும் பார்த்தார்கள். அன்ரி இப்பிடி பொதுவிலை போட்டு

டைப்பா என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

கபிலனும் சுந்தரேசனும் முழித்தார்கள். வனிதாவை அனுதாபத்துடனும் பார்த்தார்கள்.

வசந்தி புத்திசாலித்தனமாகக் கதையை மாற்றினாள்.

“அப்ப கபிலன் நேற்றென்ன இன்ரவியுவிலை நடந்தது” என்று கேட்டாள்.

வனிதா நன்றியோடு அவனைப் பார்த்தாள்.

“கனகேள்வி கேட்டிச்சினம். ஆரும் பிள்ளையள் காதல் கடிதம் தந்தால் என்ன செய்வீர் எண்டும் கேட்டிச்சினம்”

வனிதாவும் வசந்தியும் சிரித்தார்கள். தனக்கு இதைச் சொல்லவேயில்லை என்று சுந்தரேசன் கபிலனை முறாய்த்துப் பார்த்தான்.

“கபிலன் அங்க உந்த ரைப்பிலை கன வாலுக்ள் இருக்குது. நீ ஓராள் தானே ஆம்பினை. கட்டாயம் கனக்கக் காதல் கடிதங்கள் வரும்” என்றாள் வசந்தி. “எதுக்கும் நீ குடுக்காட்டில் சரி” என்று சுந்தரேசன் நக்கல் அடித்தான்.

அவனை முறாய்த்துப் பார்த்த வசந்தி

“ஏன் குடுத்தால் என்னவாம்?” என்று எதிர்க் கேள்வி கேட்டாள் வசந்தி. இப்படி ஒரே சந்தோசமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர் மூவரும்.

அப்போது அங்கே வந்த வீட்டுக்கார அன்றி

“இன்னு மொரு விசயம் சொல்லவேணும். வனிதாவுக்கு வாறமாதம் கல்யாணம். அது ஆரோடை தெரியுமே?...” இப்படி அவ சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது வனிதாவுக்கு நடுக்கமாக இருந்தது. அவர்களால்

அவ்வை நிற்பாட்ட முடியவில்லை. அந்த அப்பாவி அன்ரி தொடர்ந்து...

“ பின்னக் கேளுங்கோவன். என்ரை தம்பி அவற்றை நண்பரைக் காப்பாற்றி கொஸ்பிற்றல் அனுப்பிப் போட்டு வந்தவர் எண்டு சொன்னனே.. அந்தப் பையனைத்தான் வனிதா கட்டப்போறா..”

வனிதா தலையைக் குனிந்துவிட்டாள். அன்ரி கூறியபடி உள்ளே போய்விட்டா.

யாரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

கபிலன்தான் கூறினான்.

“ வனிதா நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ. வசந்தி மாதிரி நீங்களும் எங்களுக்கொரு நண்பிதான். அந்த அன்ரி ஒரு அப்பாவி. அவவுக்கு என்ன கதைக்கிற தெண்டே தெரியேல்லை.” என்று சொன்னதும் அவனை நன்றியோடு பார்த்தாள் வனிதா.

“ வசந்தி நாளைக்கு உங்கடை பள்ளிக் கூடத்திலை நான் 10ஆம் வகுப்புக்கு ஒரு பாடம் எடுக்கவேணும். அவை பார்க்கப்போகினம். எப்பிடி அந்த வகுப்பு?”

“ நல்ல வகுப்புதான் . அதுக்குள்ளையும் சில குழப்படியள் இருக்கு. நீங்கள் கொஞ்சம் கடுமையாக இருங்கோ” என்று கூறிவிட்டு

“ சரி நாங்கள் வெளிக்கிடப்போறம். நாளைக்கு வாங்கோ சந்திப்பம் என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

அத்தியாயம் 10

அன்று இரவு முழுவதும் கபிலனால் தூங்க முடியவில்லை. அடுத்தநாள் பாடசாலையில் நடக்கப்போகும் இரண்டாவது நேர்முகப் பரீட்சைபற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். படிப்பித்தல் கபிலனுக்குக் கடினமான வேலை இல்லை. அதற்கான சகல திட்டங்களும் போட்டு விட்டான். அட்சரகணிதம் கபிலனுக்குப் பிடித்த ஒன்று. ஆனாலும் என்னவோ அவனால் தூங்க முடியவில்லை. ஒரு பதட்டம் அவனுள் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

காலை வெள்ளெனவாகவே எழும்பிவிட்டான். காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டுத் தனக்கு மிக விருப்பமான மேற்சட்டையையும் காற்சட்டையையும் போட்டுக் கொண்டு தயாராகிவிட்டான். நண்பன் அருகில் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். கட்டிலில் அமர்ந்த வண்ணம் எப்படி வகுப்பை ஆரம்பிப்பது? எப்படி குழப்படி செய்யும் பிள்ளைகளை கட்டுப்படுத்துவது? என்று மனதிற்குள் ஒருதடவை மீட்டல் செய்து கொண்டான்.

“என்ன மச்சான் ரெடியா?” என்ற குரல்கேட்டு நிஜவுலகுக்கு வந்த கபிலன் நண்பன் எழுந்துவிட்டதை அவதானித்து அவனைப்

புன்னகையோடு பார்த்தான்.

“என்ன மச்சான் ரென்சன் போலை?”

“ஓமடாப்பா என்னவோ தெரியேல்லை சரியான பதட்டமாகக் கிடக்குது.” என்று கபிலன் சொன்னான்.

“பயப்பிடாதை மச்சான்.. நீ செய்வாய்..பதட்டப்படாமல் போயிட்டு வா என்றான்” நண்பன்.

கபிலனும் “சரி மச்சான் பின்னேரம் சந்திப்பம்” என்று கூறியபடியே புறப்பட்டான்.

பாடசாலைக்கு முன்னால் வந்து கடவுளை ஒருதரம் மனதில் நினைத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். பாடசாலைக்குள் நுழைந்த கபிலன் நேராக அதிபரின் அறையை நோக்கி நடந்தான்.

அவன் வருவதை தூரத்தில் இருந்தே அவதானித்த வசந்தி புன்னகைத்தபடி அவனருகில் வந்தாள்.

“என்ன கபிலன் வெள்ளனவே வந்திட்டிர்.படிப்பிக்கத் தயாரோ?” என்று கேட்டாள் வசந்தி.

கபிலன் புன்னகைத்தபடி “பார்ப்பம்” என்றான். இவர்கள் இருவரும் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துப் பிள்ளைகள் ஒருவித நமட்டுச் சிரிப்புடன் அவர்களைக் கடந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் சிரிப்பில் ஆயிரம் அர்த்தங்கள் இருந்தன. பிள்ளைகள் மட்டுமல்ல கடந்து செல்லும் ஆசிரியைகளும் அப்படி ஒரு சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டே சென்றார்கள்.

வசந்தி கபிலனைக் கூட்டிச் சென்று அதிபரின் அறைக்குமுன் இருக்கவிட்டுவிட்டு ஆசிரியர் அறைக்குச் சென்றுவிட்டாள்.

ஆசிரியர் அறைக்குச் சென்றவளை செல்வி ரீச்சர்

“என்ன வசந்தி, ஆள் பரவாயில்லை” என்றான்.

“அப்பிடி ஒண்டும் இல்லையப்பா. அவர் என்னோடை யூனியிலை படிச்சவர்”

வசந்தியின் பதிலில் அவர்கள் திருப்திப்பட்டதுபோல் இல்லை. வசந்தி அதைப் பொருட்படுத்தாவிட்டாலும் அவள் மனதில் ஒருவித கிளுகிளுப்பு ஏற்படத்தான் செய்தது.

அதிபரின் அறைக்கு முன்னால் அமர்ந்திருந்த கபிலன் கொஞ்சம் பதட்டமாக இருந்தான்.

பெண்பிள்ளைகள் வெள்ளை உடுப்புடன் அங்கும் இங்கும் நடந்து திரிந்தமை கண்கொள்ளாக் காட்சியாகவிருந்தது.

“புது மாஸ்டர் வாறார் போல” ஒரு பெண் கூற மற்றவள் “ஆள் பரவாயில்லை” என்று அடுத்தவள் கூறுவதும் கபிலனின் காதுகளில் விழுகிறது.

“சரியான வாலுகள் கனக்க இருக்குதுகள் போல” என்று தனக்குள் கூறிக்கொண்டான் கபிலன்.

சிறிது நேரத்தில் உதவி அதிபர் வந்து அவனை வகுப்பறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

பத்தாம் வகுப்பு. இருபத்தாறு பிள்ளைகள். கபிலனும் உதவி அதிபரும் உள்ளே நுழைந்ததும் எல்லோரும் எழுந்து நின்று “வணக்கம் ரீச்சர்” என்று கூற அவர் கைச்சைகை மூலம் அவர்களை அமரும்படி கூறிவிட்டு “பிள்ளைகள் இன்று உங்களுக்கு இவர்தான் கணித வகுப்பு எடுக்கப் போகிறார்” என்று அவர்களுக்குக் கூறினார்.

அப்படிக் கூறிவிட்டு அவர் வகுப்பின் பின்பக்கம் சென்று அமர்ந்து கொண்டார். அங்கு ஏற்கனவே பாடசால நிர்வாகக் குழுவைச் சேர்ந்த பெண்மணியும் அமர்ந்திருந்தார்.

கபிலனின் வகுப்பு ஆரம்பமானது.

வகுப்பைப் பார்த்து

“என் பெயர் கபிலன். இன்று உங்களுக்கு கணிதம் படிப்பிக்க வந்துள்ளேன். உங்கள் பெயர்கள் எனக்குத் தெரியாது. பரவாயில்லை. நான் இப்போ ஒரு கேள்வி கேட்கப்போகிறேன். இண்டைக்குப் படிக்கப் போகிற கணிதம் என்பதன் கருத்து என்ன? விடை தெரிந்தவர் கையை உயர்த்தலாம்.” என்று கூறிவிட்டு அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

யாருமே விடையளிக்கவில்லை.

“நான் இதை எதிர்பார்த்தேன். ஏனென்றால் என்னுடைய ஆசிரியர்களும் எனக்கு இதனைப் படிப்பிக்கவில்லை. எங்களுடைய கல்வித்திட்டம் வெறுமனே மூன்று மணித்தியாலத்தில் நடக்கும் பரீட்சைகளை நோக்காகக் கொண்டுள்ளதால் எது பரீட்சைக்கு வருமோ அதைமட்டுமே ஆசிரியர்களும் படிப்பித்தார்கள். நாங்களும் அதையே படித்தோம்.

ஒவ்வொரு பாடத்திற்குப் பின்னாலும் ஒவ்வொரு வரலாறு இருக்கிறதென்பதையும் அந்த வரலாறுகளின் வழியேதான் பாடங்கள் நகர்கின்றன என்பதையும் யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை.” இப்படிக் கூறிவிட்டு சிறிதுநேரம் வகுப்பறையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வகுப்பு ஊசிபோட்டால் கேட்குமளவுக்கு அமைதியாக இருந்தது. எல்லோரும் அவனையே கண்வெட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கெல்லாம் இவை புதிதாகவிருந்தது. அடுத்து அவன் என்ன

கூறப்போகின்றான் என்பதை ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கபிலனுக்கும் அந்தச் சூழ்நிலை உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது.

சோக்கட்டியை எடுத்து கரும்பலகையில் பெரியதொரு வட்டத்தைப் போட்டுவிட்டு அவர்களைப் பார்த்தான்.

“இது என்ன என்று கேட்டான்.”

“வட்டம்” என்று ஒரு பிள்ளை கூறியது. இன்னொரு பிள்ளை

“பூச்சியம்” என்று கூறியது.

“ஒரு படத்திற்கு உங்களிடமிருந்து இரு விடைகள் வந்தன ஏன்?”

“ஏனென்றால் உங்களுடைய பாடம் கணிதம் என்பதாலை வட்டம் என்று கூறினேன்.” என முதற்பிள்ளை கூறியது. மற்றைய பிள்ளையோ “கணிதத்திலும் நீங்கள் இன்று எண்கள் பற்றி விளக்குவதால் பூச்சியமாக இருக்குமோ என நினைத்து பூச்சியம் என்றேன்” என விளக்கினாள். கபிலனுக்கு மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தது.

“நீங்கள் இருவரும் ஒரே சிந்தனையில் இருந்தாலும் வெவ்வேறுபட்ட அணுகு முறைகளைக் கொண்டவர்களாக உள்ளீர்கள். இதைத்தான் கணிதம் என்பது” என்று கபிலன் கூறியபோது எல்லோருடைய முகங்களும் மலர்ந்திருந்தன.

“இந்தப் பூச்சியத்தை முதலில் யார் கண்டு பிடிச்சது?” கபிலன் கேட்டான். யாருமே விடை கூறவில்லை. ஆளையாள் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னே கபிலனை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த ஆசிரியையை திரும்பிப் பார்த்தார்கள். ஏனென்றால் அந்த ஆசிரியைதான் அவர்களது கணித ஆசிரியை.

அந்த ஆசிரியைக்குச் சிக்கலைக் கொடுக்காமல் கபிலன் தானே தொடர்ந்தான்.

“ பூச்சியத்தை முதலில் முதலில் உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது இந்தியாவைச் சேர்ந்த ஒரு கணிதவியலாளரே ” என்றான் கபிலன்.

தொடர்ந்து இன்று அவன் படிப்பிக்கவேண்டிய அட்சரகணிதத்தை மிக இலகுவாக அவர்கள் புரியும் வண்ணம் படிப்பித்தான். நேரம் போவதே தெரியாமல் எல்லோரும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

இப்படி அவன் படிப்பித்துக் கொண்டிருக்கும்போது பாடம் முடிந்ததற்கான மணியடித்தது. மணியடித்ததேயொழிய வகுப்பு முடிந்ததிற்கான சலசலப்பு அங்கே இருக்கவில்லை.

கபிலனே தொடர்ந்தான்.

“ மிக்க நன்றி பிள்ளைகளே ” என்று பாடத்தை முடித்து வைத்துவிட்டு வகுப்பறையைவிட்டு வெளியே வந்தான் கபிலன்.

வெளியே வந்த கபிலன், நேராக அதிபரின் அறைக்கு முன்னுள்ள கதிரையில் போய் அமர்ந்து கொண்டான்.

வகுப்பறையில் ஆசிரியர்கள் பிள்ளைகளிடம் கபிலன்பற்றிக் கேட்டார்கள். எல்லோரும் சந்தோசமாகவும் தெளிவாகவும் தங்களுக்கு கபிலன் மேலுள்ள பிடித்தத்தைக் கூறினார்கள்.

அவர்களும் சந்தோசமாக வெளியே வந்து நேராக அதிபரின் அறைக்குள் சென்றார்கள். அதிபரும் அவர்களும் கபிலனைப்பற்றிக் கதைத்தார்கள். உப அதிபர் தவபாக்கியம் முதலில் கதைத்தார். தவபாக்கியம்தான் அந்த வகுப்பின் கணித ஆசிரியர்.

“ அந்தத் தம்பி மிக அழகாகப் படிப்பித்தார். அவரிடம் ஒரு ஆளுமை இருக்கிறது மிஸ். வகுப்பில் யாருமே கதைக்கவில்லை. அதற்காகச் சும்மா இருந்தார்கள் என்றுமில்லை. அவர் கேட்ட வினாக்களுக்குப் புத்திசாலித் தனமாக விடையளித்தார்கள். அவரும் எந்த வகையிலும்

சலிப்புத் தட்டுகிறமாதிரிப் படிப்பிக்கவில்லை. எங்களுக்கே கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது ஆசையாக இருந்தது. அவரது குரல் விடயங்களைப் பிள்ளைகளை நோக்கி லாவகமாக எறிகின்ற பாங்கு மிகச் சிறப்பாக இருந்தது.” என்று கூறிவிட்டு அமைதியாக சிவதாரிணி தன் பங்கினை கூற ஆரம்பித்தார். “தவபாக்கியம் மிஸ் கூறியவிடயங்கள் நூற்றுக்கு நூறு உண்மை. மிகத் திறமைசாலி. படிப்பித்தலில் கெட்டிக்காரன். ஆனால்.. என் பார்வை அவரின் வயதுதான். இங்கை உயர்தர வகுப்புப் பிள்ளைகளும் இருக்கினம். அவையளுக்கும் இவர் படிப்பிக்கப் போகிறார். அந்தப் பிள்ளையளுக்கும் இவருக்கும் இடையில் பெரிய வயது வித்தியாசமும் இல்லை. அந்தப் பக்கத்தைத்தான் யோசிக்கிறன்.”

உப அதிபர் இடைமறித்து “என்றை பார்வையிலை அந்தப் பையன் அப்பிடி பிழையானவராய்த் தெரியேல்லை.” என்றார். சிறிது நேரம் மூவரும் எதுவும் பேசவில்லை.

திடீரென்று மௌனத்தைக் கலைத்த அதிபர் “சரி பையனை உள்ளே கூப்பிடுவம்” என்றார். உப அதிபர் எழுந்து சென்று அவரை உள்ளே கூப்பிட்டார்.

கபிலனும் உள்ளே சென்றான்.

“வாருங்கோ தம்பி இருங்கோ. “ என்று அதிபர் கூற முன்னால் அமர்ந்த கபிலன் அவர்களைப் பார்த்து ஒரு புன் முறுவலை வீசினான்.

“சரி தம்பி சொல்லுங்கோ வகுப்பு எப்படிப் போய்ச்சது”

“என்னைப் பொறுத்தவரை பிள்ளைகள் அறியவேண்டிய பல விடயங்கள் அறியாமலேயே இருக்குது.”

“பிள்ளைகளின் ஒழுக்கம் எப்பிடி இருந்தது?”

“ அது மிக நன்று.”

“தம்பி கணிதம் படிப்பிக்கச் சொன்னால் வரலாறு படிப்பிச்சமாதிரி யெல்லோ இருந்துது”

தவபாக்கியம் மிஸ் கேட்டா. கபிலன் அமைதியாக அவவைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு

“ கணிதம் ஒன்றுதான் எல்லாப்பாடங்களிலும் உண்மையைப் பேசுவது. கணிதத்தில் சமாளித்தல் என்பது சாத்தியப்படாது. ஒன்றை நிறுவினால் அதற்குமேல் வேறொன்றும் இல்லை. அப்படியான கணிதத்தில் ஒவ்வொரு விடயத்தையும் பொறுப்போடும் உண்மையோடும் ஐயமே இல்லாமல் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கணிதம் இன்னொரு சரித்திரமாகிப் போய்விடும். சரித்திரத்தை மாற்றிக்கூட எழுதலாம். ஆனால் கணிதத்தில் மாற்றுதலுக்கான இடைவெளியே இல்லை. உண்மையைத் தவிர வேறெதுவும் அங்கு இல்லை.” என ஒரு பிரசங்கமே நிகழ்த்திவிட்டு நிறுத்தினான். அதிபர் வியப்பில் வாயடைத்துப்போய் இருந்தார். ஏன் கேட்டோம் என நினைத்துத்தலை குனிந்தபடி தவபாக்கியம் மிஸ் இருந்தா. ஒரு கேள்விக்கு இவ்வளவு விடையா என திகைத்துப் போய் இருந்தா சிவதாரிணி.

அந்த அமைதியான சூழலை முறித்துக்கொண்ட அதிபர்,

“சரி கபிலன் உமக்கு இந்த வேலையை தருவதாக வைத்துக் கொண்டால் நீங்கள் எங்களது ஒரேயொரு ஐயத்தைத் தீர்க்கவேண்டும். இது ஏற்கனவே உங்களோடு கதைத்ததுதான் ஆனாலும் இறுதி முடிவு எடுக்கும்போது மீண்டும் கதைக்கவேண்டியுள்ளது. உங்களுடைய வயது இளவயது. இங்கு நீங்கள் உங்களைவிட அதிகம் வயதுகூட இல்லாத பெண் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிக்க வேண்டி வரும். ..” அவ அப்படிச் கூறிக்

கொண்டிருக்கும்போதே “ மிஸ் நீங்கள் என்ன கேட்க வருகிறீர்கள் என்பது புரிகிறது. நீங்கள் என்னுடைய நடத்தைக்கு உத்தரவாதம் கேட்க விரும்புகிறீர்கள் .. சரி தானே.. இப்படியான விடயங்களுக்கு உத்தரவாதம் கொடுக்க முடியாது. ஆனால் நான் நல்லதொரு ஆசிரியத் தந்தையால் வளர்க்கப்பட்டவன். நான் சிறுவனாக இருக்கும்போதே ஆசிரியனாக வரவேண்டுமென்று சொல்லிச் சொல்லி வளர்க்கப் பட்டவன். தவறைத்தவறென்று புரிய வைக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டவன். அப்படி இவைகளையும் மீறி என்னையும் மீறி ஏதாவது நிகழ்ந்துவிட்டால் நான் உடனடியாகவே பாடசாலையைவிட்டு விலகிவிடுவேன். இதைத்தான் என்னால் உத்தரவாதமாக உங்களுக்குத் தரமுடியும் “ என்று கூறிவிட்டு அவர்களைப் பார்த்தான்.

அவர்களும் ஆளைஆள் பார்த்தார்கள். அந்தப் பார்வையில் அவர்கள் முடிவெடுத்துவிட்டார்கள்.

“தம்பி எங்களுக்குத் திருப்தி நீங்கள் திங்கட்கிழமையிலிருந்து வேலைக்கு வரலாம்” என்று அதிபர் கூறினார்.

கபிலனும் நன்றி கூறிவிட்டு வெளியே வந்தான். அவன் கண்கள் வசந்தியைத் தேடின. அவளைக் காணவில்லை. சந்தோசத்தோடு நண்பனுக்குச் சொல்லிப் பின்பு தகப்பனுக்கும் அறிவிக்கவேண்டுமென்று எண்ணியபடி அறையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அத்தியாயம் 11

கபிலனுக்கு மிகுந்த சந்தோசம். வேலை கிடைத்து விட்டது. அதுவும் அவன் விரும்பிய ஆசிரியத் தொழில். உருத்திரா மாவத்தையிலிருந்து காலி வீதிக்கு வருகிறான். இறக்கைகட்டிப் பறப்பதுபோல் இருக்கிறது.

வெள்ளவத்தையில் எப்போதும் தமிழ் உரையாடல்கள் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். சில கடைகளில் தமிழ்ப் பாடல்களும் கேட்கும். இது தமிழ்ப் பிரதேசமா என்கின்ற ஐயம் யாருக்கும் ஏற்படும். இங்கு உள்ள சந்தையில் உள்ள சிங்கள இனத்தவர்களும் தமிழில்தான் உரையாடுவார்கள். அங்கு சாமான்வாங்க வருபவர்களில் 99 வீதமானவர்கள் தமிழர்களே. தமிழர் பேசும் தமிழைவிட சிங்களவர்கள் பேசும் தமிழ் கேட்கச் சங்கீதம் போலிருக்கும்.

கபிலன் சந்தோசத்தில் கால்போன போக்கில் நடந்து கொண்டிருந்தான். அவனுடைய எண்ணங்கள் ஆசிரியத் தொழிலையே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

ஆசிரியத் தொழிலில் பல விடயங்களைச் சாதிக்க வேண்டுமென்பது அவனது கனவு. அதற்கேற்ற பாடசாலையும் அவனுக்குக் கிடைத்திருந்தது.

இந்த நல்ல செய்தியை நண்பனுக்கும் தகப்பனுக்கும் அறிவிக்க வேண்டுமென்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டு விஜயலட்சுமி புத்தகசாலைக்குச் சென்றாள்.

வெள்ளவத்தையில் உள்ள ஒரேயொரு தமிழ்ப் புத்தகசாலை இதுவாகும். இதன் உரிமையாளர் மிகப் பெரிய எழுத்தாளர் கணேசலிங்கம்தான். கபிலன் அந்தக் கடைக்குள் சென்றபோது அங்கு இருந்தவர் கணேசலிங்கம்தான். கபிலனுக்கு அவர்தான் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர் என்று தெரியாது. அந்தப் புத்தகசாலையில் இருக்கும் தொலைபேசியை எல்லாரும் பணம்கொடுத்து பாவிப்பது வழக்கம். கடைக்குள் சென்ற கபிலன்

“நான் ஒருக்கால் தொலைபேசியைப் பாவிக்கலாமோ” என்று கேட்டான். அவர் தொலைபேசி இருக்கும் பக்கம் கையைக் காட்டினார். தொலைபேசியை எடுத்து முதலில் தகப்பனைக் கூப்பிடுவதற்காக பக்கத்து வீட்டு இலக்கத்தைச் சுத்தினான்.

“நான் கபிலன் கதைக்கிறேன். அப்பாவை ஒருக்காய் கூப்பிட்டு விடுவியளோ?”

“கொஞ்சம் பொறுதம்பி வாறன்” ஒரு வயோதிபக்குரல் மறுமுனையில் கொஞ்ச நேரத்தில் கபிலனின் அப்பா வந்துவிட்டார்.

“அப்பா எனக்கு அந்த பெண்கள் பாடசாலையில் வேலை கிடைச்சிட்டுது.” என்றான் கபிலன்.

“நல்லது. தம்பி கவனமாக இருக்கவேண்டும். நீ படிப்பிக்கப்போறது பெண்பிள்ளைகள் படிக்கிற பாடசாலை. “ என்றார் மறுபக்கத்தில் தகப்பன்.

“உங்கை நீங்களும் கவனமாய் இருங்கோ.. பிரச்சினை கூடுதெண்டு

இஞ்சை கதைக்கினம்” என்றான் கபிலன்.

“அதெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்ளுவன் நீ கவனமாய் இரு” என்று தகப்பன் கூற “சரி அப்பா” என்று கூறிவிட்டுத் தொலைபேசியை வைத்துவிட்டான்.

தொலைபேசி கதைத்தற்கான பணத்தை அவரிடம் கொடுக்கும்போது “தம்பி என்ன மாஸ்டர் வேலை கிடைச்சிட்டுது போலை.” என்றார் காசாளரிடத்தில் இருந்த கணேசலிங்கம்.

“ஓம் பாருங்கோ உந்த முன் றோட்டிலை இருக்கிற பெண்கள் பாடசா லையிலைதான். இண்டைக்குத்தான் நேர்முகப் பரீட்சை நடந்து முடிவு சொன்னவை.”

“ம்.. நல்லது.. தம்பி என்ன பாடம் படிப்பிக்கப்போறீர்” என்று கேட்டார் அவர்.

“நான் கணிதமும் பௌதீகமும்தான் படிப்பிக்கப்போறன்” என்று கபிலன் சொல்ல

“நல்லது தம்பி. அடிக்கடி இங்கை வாங்கோ” என்று அவர் கூறவும் கபிலன் புன்னகைத்தபடி புத்தகசாலையைவிட்டு வெளியே வந்த கபிலன் தன்னுடைய அறையை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அனேகமாக அவனது நண்பன் வந்திருப்பான் என்று மனதிற்குள் கணக்குப்போட்டுக்கொண்டு காலடி எடுத்து வைக்க அவன் பெயரையாரோ கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். கூப்பிட்டது வசந்திதான்.

“என்ன கபிலன் வேலை கிடைச்சதும் என்னைக் காய் வெட்டி விட்டிட்டீர் போல” என்றாள் வசந்தி.

“அப்பிடி இல்லை.. உம்மைத் தேடினனான் காணயில்லை. வகுப்பிலை

இருப்பீரோ என்று நினைச்சு.. பேசாமல் வந்திட்டன்..” என்றான்.

“நான் சும்மா பகிடிக்குச் சொன்னனான். எப்பிடிப் போச்சது. அந்த வகுப்பு நீங்கள் சொன்ன மாதிரி குழப்படியில்லை. ஒழுங்காக இருந்திச்சினம். நீங்கள் அந்த வகுப்புக்கு ஏதும் பாடம் எடுக்கிறீங்களோ?” என்றான் கபிலன்.

“அதிருக்கட்டும் அதென்ன ‘நீங்கள்’ என்று என்னைச் சொல்லறியள். நீ என்று கதையும். நான் அந்த வகுப்புக்குப் பாடம் எடுக்கிறியில்லை. மற்ற ரீச்சர்மார் அப்பிடிச் சொல்லிறவை. பள்ளிக் கூடத்திலையே 10 ஆம் வகுப்புத்தான் குழப்படி என்று.” என்றாள் வசந்தி.

“எனக்கெண்டால் அப்பிடித் தெரியேல்லை. போகப் போக தெரியும்தானே. நான் ஒண்டு கேட்க வேணுமெண்டிருந்தனான். நீர் தனியவே இருக்கிறீர்..அல்லது ஆரும் சொந்தக்காரரோடையே இருக்கிறீர்?” என்று கபிலன் கேட்க

“நான் தனியத்தான். ஒரு அறை வாடகை வாடகைக்கெடுத்துத்தான் இருக்கிறன். சொந்தக்காரரோடை இருந்தால் இப்பிடி உம்மோடை நிண்டு கதைக்கேலுமே. நானே சமையல். வீட்டுக்காரர் நல்லவை. ஏன் இதைக் கேட்கிறீர்?” என்றாள் வசந்தி.

“ஒண்டுமில்லைச் சும்மா கேட்டன். இப்ப சாப்பிட்டிட்டிரோ? அல்லது இனிப் போய்த்தான் சமையலோ?” என்று கபிலன் கேட்க

“இனிமல்தான்..”

“அப்ப இண்டைக்கு எங்களோடை சாப்பிடுமன்?” என்றான்.

“எங்களோடை எண்டால் வேறை யார்?” என்று வசந்தி கூறிவிட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள்.

கபிலன் சிரித்துக் கொண்டே ,

“வேறையார் சுந்தரேசன் அறைக்கு வந்திருப்பான். போய் அவனையும் கூட்டிக் கொண்டு வருவம்” என்று கூறிவிட்டுக் கபிலன் நடக்க, வசந்தியும் கூட நடந்தாள். அவர்கள் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது வழியில் வசந்தியோடு படிப்பிக்கிற ஆசிரியை வருவதைக் கண்டதும்

“இண்டைக்கு முடிஞ்சது” என்று வசந்தி மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள். அந்த ஆசிரியையும் எதுவும் சொல்லாமல் ஒரு கொடுப்புச் சிரிப்போடு இவர்களைக் கடந்து கொண்டிருந்தாள்.

“கபிலன் உதிலை போறவவும் அங்கைதான் படிப்பிக்கிறவ. ஒரு கொடுப்புச் சிரிப்போடை போறா” என்றாள் வசந்தி.

“ஏன்?” என்றான் கபிலன்.

“நீர் என்னோடை கதைக்கிறதைப் பார்த்து வேறைமாதிரிக் கதைக்கினம்” என்றாள்.

“அப்ப இனிமல் நாங்கள் கவனமாய் இருக்கவேணும்” என்று கபிலன் கூறியதும் அந்தப் பதில் வசந்திக்குப் பிடித்ததாக இருக்கவில்லை. வசந்தி எதிர்பார்த்தது

“பரவாயில்லை கதைக்கட்டும்” என்று சொல்வானென்பதே. அதற்குப் பிறகு வசந்தி பெரிதாக ஒன்றும் கதைக்கவில்லை. அறை வந்துவிட்டது. வசந்தியை வெளியே நிற்கச் சொல்லிவிட்டு உள்ளே போய் சுந்தரேசனுக்கு தனக்கு வேலை கிடைத்ததைச் சொல்லி

“வா சாப்பிடப் போவம்” என்று அழைத்துக் கொண்டு வந்தான்.

வெளியே வந்த சுந்தரேசன் வசந்தியும் நிற்பதைப் பார்த்து

“அட வசந்தியும் சாப்பிட வாறாவோ?” என்று கேட்டான்.

“ஓ.. வழியிலை கண்டன்.. பின்ன அவவையும் வரச் சொல்லிக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தன்.” என்றான் கபிலன்.

மூவரும் சேர்ந்து வெள்ளவத்தையில் அவர்கள் வழக்கமாகச் சாப்பிடும் காந்தி லொட்ஜினை நோக்கிப் போனார்கள்.

இவர்கள் வாடிக்கையாளர்களானதால் வரவேற்புப் பலமாக இருந்தது. இம்முறை இவர்களோடு ஒரு பெண்ணும் வந்ததால் வழக்கமாக இவர்களுக்குப் பரிமாறும் செல்வன் என்ற பையன் கபிலனைப் பார்த்து

“என்ன சர்கல்யாணம் முடிஞ்சது போலை சொல்லாமல் கொள்ளாமல் செய்து போட்டியன்” என்றான்.

கபிலனும் சுந்தரேசனும் திடுக்கிட்டு விட்டார்கள். தங்களைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு,

“ஏ.. செல்வன் அப்பிடி ஒண்டும் இல்லை. இவ என்னோடை படிப் பிக்கிறவ.” என்று அவனை அறிமுகம் செய்து வைத்தான். ஆனால் வசந்திக்கோ உள்ளுக்குள் ஏதோ ஊர்வது போன்ற உணர்வேற்பட்டது. கோபத்திற்குப் பதிலாக உள்ளுக்குள் அவளையறியாமல் சந்தோசப் பட்டான்.

செல்வன் அப்பிடிக்கதைத்தற்காக கபிலன் வசந்தியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். அதற்கு வசந்தியும் சிரித்தபடி அதனால் ஒன்றுமில்லை என்று சமாளித்துக் கொண்டாள். மூவரும் தங்களது பல்லகலைக் கழகக் காலத்துக் கதைகளை மீட்டல் செய்து சிரித்துக் கொண்டு உணவருந்தினார்கள்.

உணவருந்தி முடிந்ததும் கபிலனும் சுந்தரேசனும் வசந்தியை அவள் இருக்கும் வீட்டிற்கு முன்னால் கொண்டு சென்று விட்டுவிட்டு திரும்பினர்.

திரும்பி வரும் வழியில் கபிலன் சுந்தரேசனைப் பார்த்து

“மச்சான் பிளாசாவிலை ஒரு படம் பார்ப்பமே” என்று கேட்டான்.

சுந்தரேசனும் சம்மதிக்க இருவருமாகப் பிளாசாவை நோக்கிச்

சென்றனர். போகும் வழியில்,

“ மச்சான் வசந்தியைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?” சுந்தரேசன் திடீரென்று இப்படிக் கேட்டதும் கபிலன் அவனை வியப்போடு பார்த்து

“இதென்ன கேள்வி மச்சான்.. எங்களோடை ஒண்டாய்ப் படிச்சவள் இப்ப என்னோடை ஒண்டாய் வேலை செய்யப்போறவள். அவ்வளவுதான்.”

“இல்லைக் கேட்டன். உனக்கேதும் வேறை ஐடியா இருக்கோ என்று அறிய” என்றான் சுந்தரேசன்.

“சீச்சி அப்பிடியெல்லாம் ஒண்டுமில்லை. கேள்விப்பட்டால் அப்பர் கொலை செய்து போடுவர்” என்றான் கபிலன்.

அவர்கள் இப்படிக் கதைத்துக் கொண்டுவர படமாளிகை வந்துவிட்டது. பிளாசாத் தியேட்டர் முதலாளி ஒரு தமிழர். தமிழ்ப் படங்கள் இந்தியாவிலை வெளியாகிற அதே தினத்திலை பிளாசாவிலும் வெளியாகும். கிழமை நாட்களிலை மூன்று காட்சிகள் நடைபெறும். பகல் இரண்டரை மணிக் கொரு காட்சி ஆறரை மணிக்கொரு காட்சி பிறகு பத்தரை மணிக்கொரு காட்சி. சனி ஞாயிறு நாட்களிலை படமாளிகை நிரம்பி வழியும். நாலு காட்சிகளும் நிரம்பிய நிலையிலேயே நடக்கும். அதுவும் எம்.ஜி.ஆர் சிவாஜி படங்கள் என்றால் சொல்லத் தேவையில்லை. சனம் போட்டி போட்டுக் கொண்டு நிரம்பி வழியும். சில வேளை சண்டையளும் வரும். படமாளிகை முதலாளி இவற்றையெல்லாம் எதிர் பார்த்துச் சண்டையளை அடக்க ஆக்களையும் வைத்திருப்பார். அவர்களுக்கும் அடங்காவிட்டால் பொலிசைக் கூப்பிடுவார்.

இண்டைக்கு என்னவோ அவ்வளவாக சனம் இல்லை. வழக்கமாக

வெள்ளிக்கிழமையும் சனமாகத்தான் இருக்கும். நிமிர்ந்து பார்த்தான். படத்தின் பெயர் பாசமலர் என்றிருந்தது. பழைய படம். அதுதான் சனமில்லையென்று கபிலன் மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

இண்டைக்கு கபிலனின் உபயம் எண்டதாலை கபிலனே போய் ரிக்கற் வாங்கினான். முதலாம் வகுப்பில் போய் அமர்ந்து இருவரும் படம் பார்க்க ஆரம்பித்தார்கள்.

.....

கபிலனும் சுந்தரேசனும் வசந்தியைக் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டுப் போனபின் உள்ளே வந்த வசந்தி தன்னுடைய அறைக்குள் சென்று உடுப்புகளை மாற்றிவிட்டு பாடசாலை வேலைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

அப்போது அவளின் கதவு தட்டப்பட்டது. வசந்தி கதவைத் திறந்தபோது வீட்டுக்கார அன்ரி நின்றிருந்தா.

“என்ன அன்ரி இந்த நேரம் ஏதும் தேவையே?” என்று கேட்டாள் வசந்தி.

“ஒருக்கா வாரும் பிள்ளை “இவர்’ உங்களோடை ஏதோ கதைக்க வேணுமாம்” வசந்தி வெளியே வந்து முன் மண்டபத்திற்கு வந்தாள்.

“வசந்தி நான் சொல்லிறன் என்று குறை நினைக்கக் கூடாது. நீர் பொம்பிளைப் பிள்ளை அதுவும் ஆசிரியை கொஞ்சம் கவனமாக இருக்க வேணும். இன்றைய நிலைமை உங்களுக்குத் தெரியும். எப்பவும் வீட்டுக்கு எட்டு மணிக்குள்ளை வந்திடவேணும்.” என்றார் அந்த வீட்டின் உரிமையாளர். இப்போதான் வசந்திக்கு விடயம் புரிந்தது. தான் கபிலன் சுந்தரேசனோடு வந்ததைப் பார்த்துவிட்டார்கள் என்பது.

“அங்கிள்.. என்னைக் கூட்டிக் கொண்டுவந்து விட்டவை என்னோடை

யூனியிலை படிச்சவை. அதிலை ஒருவருக்கு இண்டைக்குத்தான் எங்கடை பள்ளியிலை வேலை கிடைச்சது. அதனாலை இரவுச்சாப்பாடு வாங்கித் தந்தவர். இனிமல் நேரத்துக்கு நான் வருவன்” என்று வசந்தி கூற

“எல்லாம் உன் பாதுகாப்புக்காகத்தான் அம்மா. சரி நீ போய்ப்படு” என்று அவர் கூற வசந்தி தன் அறைக்குத் திரும்ப வந்துவிட்டாள். அறைக்கு வந்து படுத்தவள் பல விடயங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்தாள். கபிலன், சுந்தரேசன் இருவரோடையும் கவனமாகப் பழகவேண்டும் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

இண்டைக்கு றோட்டிலை பார்த்த ஆசிரியை நாளைக்குப் பள்ளியிலை அதைப் பத்தாக்கிப் பரப்புவது நிச்சயம். அந்த ஆசிரியை வதந்திகள் பரப்புவதில் சரியான கெட்டிக்காரி. வதந்திகள் பரப்புவதால் மற்றவர்கள் மனம் புண்படுமே என்றெல்லாம் அவள் சிந்திப்பதில்லை. பதிலாக தான் பரப்பும் வதந்தியால் மற்றவர்கள் படும் துயரத்தை நன்றாக ரசிக்கும் தன்மை கொண்டவள். எதுக்கும் தயாராகவே பள்ளிக்குப் போகவேணும் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

அவளின் பிரச்சினை என்னவென்றால் கபிலன் திங்கட்கிழமைதான் முதன்முதலாக பள்ளிக்கு வரப்போகிறான். வரும்போதே இப்படி ஒரு வதந்தியை எதிர்கொள்வது அவனது எதிர்காலத்திற்கு நல்லதல்ல என்பதே. தன்னால் கபிலன் பாதிக்கப்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதை நினைத்துக் கொண்டே அவள் தூங்கி விட்டாள்.

அத்தியாயம் 12

யன்னலினூடாக அனுமதியில்லாமல் நுழைந்த சூரியனின் கரங்கள்பட்டு துடித்துப்பதைத்து எழுந்தாள் வசந்தி.

அவசர அவசரமாக எழும்பி நேரத்தைப் பார்த்தாள். ஏழு முப்பதாக இருந்தது. நேற்றுப் படுக்கும்போது வெள்ளெனப் பாடசாலைக்குச் சென்றுவிட வேண்டுமென நினைத்தே படுக்கைக்குப் போனாள். சிறிது அயர்ந்து விட்டாள். ஆனாலும் துரிதமாக வெளிக்கிட்டு வெள்ளெனவே பாடசாலைக்கு வந்துவிட்டாள். அந்த வதந்தி பரப்பும் ஆசிரியையைச் சந்தித்து வாயை அடக்கவேண்டுமென நினைத்துக் கொண்டாள்.

வசந்திபோய் பத்து நிமிடத்தில் அந்த ஆசிரியையும் வந்துவிட்டாள்.

வசந்தி அவளின் அருகில் சென்று “உங்களோடை கொஞ்சம் கதைக்கலாமோ?” என்று கேட்டாள். அவளும் புன்னகைத்தபடி “சொல்லுங்கோ..” என்றாள்.

“நீங்கள் நேற்று புது மாஸ்ட்ரோடை என்னைக் கண்டதை பிழையாய் நினைச்சுப் போடாதையுங்கோ. அவர் என்னோடை யூனியிலை படிச்சவர். தனக்கு இஞ்சை வேலை கிடைச்சதெண்டதாலை எனக்கும் இன்னொரு நண்பருக்கும் சாப்பாடு வாங்கித் தந்தவர். அவ்வளவு தான்”

என்றாள் வசந்தி.

“ஓ... அப்படியே. கவலைப்படாதையும் நான் ஒருவருக்கும் பிழையாய்ச் சொல்ல மாட்டன்.” என்று அவர் கூறியதும் வசந்தி அமைதியாகப் போய் ஆசிரியர் அறையுள் இருந்து கொண்டாள். மனதிற்குள் இன்று கபிலனோடே கதைக்காமல் இருக்கவேணும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

நேரம் சரியாக எட்டு நாற்பதிற்கு வெள்ளைக் கீழங்கியும் வெள்ளை மேலங்கியும் அணிந்தபடி கபிலன் பாடசாலையினுள் நுழைந்து கொண்டிருந்தான்.

பார்ப்பதற்குக் கம்பீரமாகவும் அழகனாகவும் வந்து கொண்டிருந்த அவனை வசந்தி மட்டுமல்ல உயர் வகுப்புப் பெண் பிள்ளைகளும் ரசித்தார்கள்.

பாடசாலைக்குள் வந்த கபிலன் முதலில் அதிபரின் அறைக்குள் சென்று அவரோடு கதைத்துவிட்டு ஆசிரியர் தங்குமறைக்கு வந்தான். வசந்தி அவன் வருவதற்கு முன் அங்கிருந்து அகன்றுவிட்டாள்.

அறைக்குள் வந்த கபிலனின் கண்கள் வசந்தியைத்தான் தேடின. அங்கிருந்த ஆசிரியைகள் அவனுக்குக் காலை வணக்கம் கூறினார்கள். அவன் யாரையோ தேடுவதுபோல்பட “மாஸ்டர் ஆரைத் தேடிறியள்?” என்று ஒரு ஆசிரியை கேட்க கபிலனும் “வசந்தி ரீச்சரைத்தான் தேடிறன்” என்று வஞ்சகமில்லாமல் கூறினான். ரீச்சர்மார் கொடுப்புக்குள் சிரித்தபடி “இப்ப இஞ்சைதான் நிண்டவ. வகுப்பறைக்குப் போட்டா போலை” என்று அந்த ஆசிரியை கூறினார்.

“அப்ப சரி” என்று கூறிவிட்டுக் கபிலன் அங்கிருந்த கதிரையில் அமர்ந்தான். அந்த ஆசிரிய அறையில் கபிலன் மட்டுமே ஆண். அவனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. சிறிது நேரத்தில் உதவித் தலைமை ஆசிரியை

கபிலனுக்கான நேர சூசியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். அதில் இன்று பத்தாம்வகுப்பு, எட்டாம்வகுப்பு, உயர்தர வகுப்பு ஆகியவற்றுக்கு படிப்பிக்க வேண்டும். எல்லாம் கணித பாடங்களாகவே இருந்தன.

மணி அடித்தது.

முதல் வகுப்பு எட்டாம் வகுப்பு. கணித பாடம். கபிலன் எழுந்து வகுப்பறையை நோக்கிச் சென்றான்.

வகுப்பறைக்குள் நுழைந்ததும் பிள்ளைகள் எழுந்து நின்று “காலை வணக்கம் சேர்” என்று கூறினார்கள். கபிலனும் வணக்கம் கூறிவிட்டு பதிவுப் புத்தகத்தை எடுத்து ஒவ்வொரு பிள்ளைகளின் பெயர்களையும் அழைத்தான். ஒவ்வொருவரும் “உள்ளேன் சேர்” என்று கூறினார்கள்.

அதனை வைத்துவிட்டு அவர்களோடு உரையாட ஆரம்பித்தான் கபிலன். அவனுடைய உரையாடல் அவர்களுக்குப் பிடித்து அவர்களும் அவனோடு சந்தோசமாக உரையாட ஆரம்பித்தார்கள்.

ஆசிரியத் தொழிலில் ஆசிரியருக்கும் மாணவனுக்குமான உறவு என்பது ஒரு தகப்பனுக்கும் பிள்ளைக்குமான உறவாக இருக்கவேண்டுமென்று எப்பொழுதும் நினைப்பவன் கபிலன்.

கதைத்து முடிந்ததும் கணிதபாடத்தை அவர்களுக்குப் படிப்பித்தான். படிப்பிக்கும்போதுதான் இந்தப் பாடசாலையில் கற்பித்தல் முறையில் ஏதோ தேக்கம் இருப்பதாக அவன் உள்மனம் உணர்த்தியது.

பாடத்தை முடித்துவிட்டுப் பிள்ளைகளிடம் இதுவரை காலமும் அவர்களுக்குக் கணிதம் கற்பித்தது யார் என்பதை அறிந்து கொண்டு வகுப்பறையைவிட்டு வெளியே வந்தான்.

அவர்களுக்குக் கணிதம் படிப்பித்தது பவளம் மிஸ் என்று கூறியிருந்தார்கள். பவளம் யார் என்பதை அறிய ஆசிரியர் ஓய்வெடுக்கும்

அறையை நோக்கிச் சென்றான்.

போகும் வழியில் வசந்தி வருவதைக்கண்டு பவளம் பற்றி விசாரித்தான். அவளும் பவளம் மிஸ் ஓய்வெடுக்கும் அறையில் இருப்பதாகக் கூறி “அவ கொஞ்சம் கரார். கவனம்” என்று கூறிவிட்டு வசந்தி தன் வகுப்பு அறையை நோக்கிச் சென்றுவிட்டாள்.

பவளம் ரீச்சரைத் தேடி ஓய்வெடுக்கும் அறைக்குச் சென்ற கபிலன் அங்கு வேறு ஆசிரியைகளும் இருப்பதால் குழப்பமடைந்து “இங்கை ஆர் பவளம் மிஸ்” என்று கேட்டான்.

“ஏன் நான்தான்” என்று கூறிக்கொண்டு ஒரு ஆசிரியை முன்வந்தார்.

அழகாக இருந்தாலும் முகத்திலை திமிர் தெரிந்தது.

“நான்தான் உங்கடை எட்டாம் வகுப்புக் கணிதம் இண்டையிலிருந்து எடுக்கிறன். எனக்கு உங்கடை பாடவழிமுறை தருவீர்களா?” என்று கேட்டான்.

பவளம் மட்டுமல்ல மற்றைய ஆசிரியைகளும் ஒண்டும் புரியாமல் விழித்தார்கள்.

“அதென்ன பாடவழிமுறை” என்று பவளம் கேட்டார்.

உடனே கபிலன் தான் இன்று படிப்பிப்பதற்குத் தயாரித்த வழிமுறை களைக் காட்டினான்.

அதைப்பார்த்துவிட்டுப் பவளம் சிரித்தார்.

“நீங்கள் புதிசா வந்தபடியால் இப்படியெல்லாம் எழுதிறியள். நான் இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலை பத்து வருசமாய் வேலை செய்யிறன்.” என்று பவளம் கூற

“நீங்கள் எத்தினை வருசம் படிப்பிச்சாலும் வகுப்பறைக்குள்ளை

போக முதல் பாடத்திற்கான தயாரிப்பு மிக அவசியம். மேற்கு நாடுகளிலை இப்பிடிச் செய்யிறதாலைதான் கல்வி ஒழுங்கா நடக்குது” என்று கபிலன் சொன்னான்.

கபிலன் சொன்ன தோரணை பவளத்துக்குப் பிடிக்கவேயில்லை. ஒன்றும் சொல்லாமல் வெளியில் போய்விட்டாள்.

வெளியில்போன பவளம் நேரே அதிபரின் அறைக்குச் சென்று நடந்தவற்றை மறைத்து

“மிஸ் புதிசாய் வந்த ஆசிரியர் நடக்கும் முறை சரியில்லை” என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டாள். பவளம் பல வருடங்கள் படிப்பிப்பதால் அதிபரும் எதுவும் கூறாமல்,

“நான் விசாரிக்கிறன்” என்பதோடு நிறுத்திக்கொண்டார்.

மூன்றாவது பாடம் முடிய மணியடித்தது. வகுப்பறையை விட்டு வெளியே வந்த கபிலனை அதிபர் வரச் சொன்னதாக பீயோன் வந்து சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.

கபிலனும் அதிபரின் அறைக்குச் சென்றான்.

“வாரும் கபிலன்.. வகுப்புகள் எப்படி போய்ச்சுது?”

“ஒரு பிரச்சினையுமில்லை மிஸ்” என்றான் கபிலன்.

“பவளத்தோடை என்ன பிரச்சினை?” என்று நேரடியாகவே அதிபர் கேட்டார்.

கபிலன் பதில் ஏதும் கூறாமல் தான் படிப்பிப்பதற்கு தயாரித்த வழிமுறைகளை அவரிடம் கொடுத்து

“இதை ஒருக்காப் பாருங்கோ மிஸ்” அவனிடம் அதை வாங்கிக் கொண்ட அதிபர் அவதானமாக அவற்றைப் பார்த்தார். அவருக்கு

வியப்பாக இருந்தது. அதிபருக்கு ஆச்சரியத்திற்கு மேல் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

கபிலன் தொடங்கினான். “ பவளம் மிஸ் படிப்பிச்ச எட்டாம் வகுப்புக்கு இன்று நான் பாடமெடுத்தன். வகுப்பின்போது சிலவிடயங்களை ஊகிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. அதனாலை வகுப்பு முடிஞ்சதும் அவவிட்டைப்போய் இப்படியான தயாரிப்புகளைக் கேட்டன். அவற்றைத் தந்தால் எனக்குப் படிப்பிக்கிறது கலபமாக இருக்கும் என்று சொன்னன். அவ்வளவுதான் மிஸ் நடந்தது.” என்றான் கபிலன் .

அதிபருக்கு விளங்கிவிட்டது.

“சரி கபிலன் நான் பார்த்துக் கொள்ளிறன். இண்டைக்கு பாடசாலை விட்டதும் ஆசிரியர் கூட்டம் இருக்குது” என்று ஞாபகப்படுத்தினார்.

கபிலன் அதிபர் அறையைவிட்டு வெளியே வருவதை தூரத்தில் நின்று அவதானித்த பவளம் அவ்வழியால்போன வசந்தியைக் கூப்பிட்டு,

“ உம்மடை நண்பர் அதிபரிட்டை வாங்கிக்கட்டிக் கொண்டு போறார். வந்த முதல்நாளிலேயே அர்ச்சனை வாங்கியிட்டார். எதுக்கும் கவனமாய் இருக்கச் சொல்லும்.” என்றான் பவளம்.

“ ஏன் என்ன நடந்தது?” என்று வசந்தி கேட்டாள்.

“ நாங்கள் படிப்பிக்கிறதுக்கு முதல் வைச்சிருக்கிற ஏதோ பாடத் தயாரிப்பாம்.. என்னட்டை வந்து கேட்டார். அதை நான் அதிபரிட்டைச் சொல்லிப் பேச்சு வாங்கிக் குடுத்திட்டன்.” என்று பவளம் சொன்னான்.

வசந்தி ஒன்றும் சொல்லாமல் மெதுவாகத் தன் வகுப்புக்குப் போனாள். பாடங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது அதிபரிடமிருந்து எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் இன்று பாடசாலை முடிந்ததும் ஆசிரியர்கட்கான கூட்டம் இன்று இருப்பதாகச் சுற்று நிருபம் வந்தது.

சுற்று நிருபம் வந்ததும் பவளத்துக்கு நல்ல சந்தோசம். தான் படிப்பிக்கிறதை விட்டுவிட்டு வசந்தியின் அறைக்குச் சென்று “பார்த்தீரே அதிபர் கூட்டம் வைச்சிருக்கிறா. இண்டைக்கு அந்தப் புது வாத்தியாருக்கு எல்லாருக்கு முன்னாலை வைச்சுச் சமா நடக்கப்போகுது. மணியாயிருக்கும்”

வசந்தி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை.

“பார்ப்பம் என்ன நடக்குதெண்டு “ என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

பவளம் வசந்தியோட மட்டுமில்லாமல் எல்லா ஆசிரியர்களிடமும் சென்று சொல்லிச் சந்தோசப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

மற்ற ஆசிரியர்களும் பவளத்திற்கு எதிராகக் கதைப்பதில்லை. ஏனென்றால் பவளம் பள்ளிக்கூட நிர்வாகிகளிலை ஒருவரின்ரை உறவுக்காறி. கபிலனையிட்டுத்தான் கவலைப்பட்டார்கள்.

“பாவம் வந்த முதல் நாளே பொடியனுக்குப் பிரச்சினையாகப் போயிட்டுது.” பாடசாலை முடிந்து எல்லாரும் வழமையாகக் கூட்டம் நடைபெறும் அறைக்குச் சென்றார்கள். எல்லாரும் கபிலனைப் பார்ப்பதும் கதைப்பதுமாக இருந்தார்கள்.

பவளம் வந்து கெம்பீரமாக முதல் வரிசையில் இருந்தாள். வசந்தி மனதிற்குள் ஏதும் ஏடாகூடமாக நடந்துவிடக் கூடாது என தான் வணங்கும் எல்லாக் கடவுளிடமும் கேட்டாள்.

சிறிது நேரத்தில் அதிபரும் உப அதிபரும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

அதிபர் தன்னுடைய ஆசனத்தில் அமர்ந்து ஆசிரியர்களைப் பார்த்து “எல்லோருக்கும் வணக்கம். உங்களுடைய கடுமையான வேலை செய்யும் திறனாலை எங்கடை பள்ளிக் கூடத்திற்கு நல்ல பெயர். இன்று

உங்களுக்கு ஒருவரை அறிமுகப்படுத்தப்போகிறேன். கபிலன் எழும்பி நில்லுங்கோ. இவர்தான் புதிதாகச் சேர்ந்த ஆசிரியர். பெயர் கபிலன்.” என்று அதிபர் கூற எல்லாரும் கைதட்டி வரவேற்றார்கள். பவளம் அதனைக் கேட்டும் கேட்காமலும் இருந்தாள். எங்களுடைய பாடசாலையை மேலும் ஒருபடி உயர்த்த புதிய புதிய முறைகளை அறிமுகப்படுத்தலாமென யோசிக்கிறேன். திரு கபிலன் அவர்கள் இன்று சிலவற்றை எனக்குக் கூறினார். பல புத்தகங்களைப் படித்ததன் மூலம் மேற்கு நாடுகளில் வகுப்பறைகளில் நடைபெறும் சில உத்திகளைக் கூறினார். அது எனக்குப் பிடித்துவிட்டது. அதை நான் சொல்வதைவிட திரு கபிலன் அவர்கள் கூறுவதே சரியென நினைக்கிறேன். கபிலன் நீங்களே மற்றவர்கள் புரியும்படி கூறுங்கள்” என்று கூறி நிறுத்தினார்.

கபிலன் இதைக் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவுமில்லை. அவன் அதற்குத் தயாராகவும் இல்லை.

பவளத்திற்கு எதுவும் புரியவில்லை. அவள் நினைத்தது என்னவோ இங்கு நடப்பது வேறென்னவோ. அவள் மெதுவாக வசந்தியைப் பார்த்தாள் வசந்தி ஒரு நமட்டுச் சிரிப்பை உதிர்த்தாள்.

கபிலன் எழும்பு முன்னம் பவளம் எழும்பி “மிஸ் காலைமை எனக்கும் சொன்னவர். அவர் சொல்லிறதெல்லாம் எங்கடை பள்ளிக் கூடத்திற்குச் சரிவராது. நாங்கள் ஏற்கனவே வேலை செய்ய நேரம் காணாமல் இருக்கிறம். பிறகு..” இப்படி அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது அதிபர் கையை அசைத்து அவளை இருக்கச் சொல்லிவிட்டு கபிலனை நோக்கி “கபிலன் நீர் முன்னுக்கு வந்து சொல்லும்..” என்றார்.

பவளத்திற்கு இது அவமானமாகப் போய்விட்டது.

கபிலன் எழுந்து முன்னுக்கு வந்து எல்லாருக்கும் வணக்கம் சொல்லி

விட்டு. “ உங்களுக்கு வேலையைக் கூட்டுவதல்ல இது. இன்னும் உங்களின் வேலையைச் சுலபமாக்குவதே இது. பாடசாலைக்கு வரும் பிள்ளைகள் முறையான கல்வியைப் பெறவேண்டும். அதற்கு ஆசிரியர்களாகிய நாங்கள் எங்கள் கடமையை தெளிவாகச் செய்ய வேண்டும். இப்போது நடைமுறையில் வகுப்பறையில் உள்ள ஆசிரியர் குறிப்புப் புத்தகத்தில் படிப்பித்து முடிந்தபின் என்ன படிப்பிக்கிறீர்கள் என்பதை எழுதும் வழக்கம் உள்ளது. இதை நான் அவதானித்தேன். அதை மேலும் விரிவாக்கவேண்டும்.

ஒரு வகுப்பறையில் வெவ்வேறு தரங்களை உடைய மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். அது உங்கள் எல்லாருக்கும் தெரியும். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்கள் படிப்பித்தலைப் பெறவேண்டும். அதனை நாம் செய்வதாயின் வகுப்பறைக்குச் செல்லமுன் நாங்கள் தயாராகச் செல்ல வேண்டும். அதாவது தரங்குறைந்த பிள்ளைக்குரிய வேலை எம்கையில் இருத்தல் வேண்டும். அதாவது இந்த முறைக்குப் பெயர் முன் கூட்டியே திட்டமிடுதல். திட்டத்தோடு வகுப்பறைக்குச் சென்றால் நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் என்பதில் நீங்கள் மிகத் தெளிவாக இருப்பீர்கள். அத்தோடு வேறு ஒரு ஆசிரியர் உங்கள் வகுப்பை எடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலை வந்தால்குலபமாக அவ் பாடத்தைத் தொடங்கலாம்.” என்று கூறிவிட்டு அமைதியாக எல்லோரையும் பார்த்து அதிபரையும் பார்த்தான். இப்போ அதிபர் ஆசிரியர்களைப்பார்த்து “ இப்போ உங்களின் நேரம். நீங்கள் உங்களின் அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லலாம்” என்றார் அதிபர். ஆசிரியர்கள் ஆளை ஆள் பார்த்தார்கள். யாரும் அபிப்பிராயம் சொல்லவில்லை. பவளமும் எதுவும் சொல்லவில்லை.

“இது சம்பந்தமான பயிற்சிகளைக் கபிலன் உங்களுக்கு நடாத்துவார். அத்தோடு இது சம்பந்தமாக வகுப்பறைகள் இயங்குகின்றனவா என்பதை

கபிலனே மேற்பார்வை செய்வார்” என்றும் அதிபர் கூறிவைத்தார்.

இது கபிலன் எதிர்பார்க்காத ஒன்று. அங்கு கபிலனைவிட கூடுதல் காலம் வேலை செய்த ஆசிரியர்கள் அங்கு இருக்கும்போது இன்று வேலைக்குச் சேர்ந்த தன்னிடம் இந்தப் பொறுப்பைத் தந்தது பல பிரச்சினைகளை உருவாக்கப்போகிறது என்று தனக்குள் கபிலன் நினைத்துக் கொண்டான்.

கூட்டம் முடிவடைந்தது. அதிபர் திருப்தியோடு போய்க் கொண்டிருந்தார். ஆசிரியர் சிலர் கபிலனை எதிரியாகவே எண்ணினார்கள். கபிலன் ஒரு சின்னப் பொடியன் தங்களுக்குச் சொல்லித் தருவதா என்ற கேள்வி எழுந்து நின்றது. இதற்குப் பவளம் துணை நின்றான். ஆசிரியர்கள் இரு பகுதிகளாகப் பிரிந்தனர். கபிலன் பக்கம் சிலர் நின்றனர். பவளம் பக்கம் சிலர் நின்றனர். வசந்திக்கு மிகுந்த சந்தோசம். அவள் பயந்தமாதிரி எதுவுமே நடக்கவில்லை. பவளம் மூக்குடைபட்டதுதான் மிச்சம். எல்லாரும் புறப்பட்டபோது வசந்தியும் கபிலனும் கதைத்துக்கொண்டே புறப்பட்டனர்.

“வசந்தி வாருமன் நேற்றுப்போல கடைக்குப் போயிட்டுப் போகலாம்” என்றான் கபிலன். வசந்தி அவனுடைய கோரிக்கைக்கு மறுத்து நேற்று அவளின் வீட்டில் நடந்த பிரச்சினைபற்றிக் கூறினாள்.

“கபிலன் நாங்கள் இனிக் கதைப்பதைக் குறைப்பம்” என்றாள்.

“ஏன்?” என்றான் கபிலன்.

“இல்லை பள்ளிக் கூடத்திலையும் எங்களைப் பற்றி கொஞ்சம் வித்தியாசமான கதை நடக்குது. கவனமாய் இருப்பம் எண்டுதான்” என்றாள் வசந்தி.

“அது தான் நல்லது வசந்தி. இனிக் கதைக்கிறதைக் குறைப்பம்”

என்றான் கபிலன். இந்தப் பதில் வசந்தி எதிர்பார்க்காதது. அவளுக்கு ஏமாற்றமாகவே இருந்தது.

“சரி.. கபிலன் நாளைக்குச் சந்திப்பம்” என்று கூறிவிட்டுத் தன் வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள். கபிலன்பற்றிய எண்ணங்க ளிலிருந்து தான் ஒதுங்க வேண்டும் என மனதுள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

அத்தியாயம் 13

இன்று பாடசாலைக்கு வந்த கபிலனால் அமைதியாக இருக்க முடியவில்லை. அவன் தான் அமைத்து வந்த நேரதூசியை ஒரு தரம் பார்த்துக் கொண்டான். அதிபர் வருமளவுக்கும் காத்திருந்தான். அப்போது அவனைத் தாண்டிச் சென்ற பவளம் ரீச்சர் அவனைக் கவனியாதது போல் ஒரு நையாண்டியோடு சென்றாள். கபிலன் அதைப் பொருட்டாக எடுக்கவில்லை. தன் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரங்கழித்து அதிபர் உள்ளே நுழைந்தார். வரும்போது எல்லோருக்கும் குட் மோர்னிங் என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்தார். அப்படியே ஆசிரியர் தங்கும் அறையை எட்டிப் பார்த்து எதிலோ மும்மரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த கபிலனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்துக் கொண்டே அங்கு நின்ற ஒரு ஆசிரியரைப் பார்த்து கபிலன் மாஸ்டரை என் அறைக்கு வரச் சொல்லும் என்று கூறிவிட்டுத் தன் அறைக்குள் நுழைந்துவிட்டார்.

அந்த ஆசிரியை மூலமாக அதிபர் வந்ததை அறிந்து கொண்ட கபிலன் தன்னுடைய பேப்பர் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு

அதிபரிடம் சென்றான். அதிபரைப் பார்த்து காலை வணக்கம் கூறிவிட்டு அவருக்கு முன்னால் அமர்ந்து அதிபரைப் பார்த்தான்.

“என்ன கபிலன் காலைமை வெள்ளனவே வந்தமாதிரிக் கிடக்குது.” என்று அதிபர் கூற,

“ஓம் கொஞ்சம் வேலை இருந்தது. அதுதான் வந்தனான்.” என்று கூறிவிட்டுத் தான்கையில் வைத்திருந்த கடிதத்தை அவரிடம் கொடுத்தான். அதனில் பின்வருமாறு இருந்தது.

அன்புள்ள ஆசிரியர்களுக்கு,

நேற்று மாலை அதிபரோடு நடந்த கூட்டத்தின் பிரகாரம் பின்வரும் வேலைத்திட்டங்களை மாணவர்களின் நன்மை கருதி எடுக்கவுள்ளேன். பாடசாலையின் கல்வி புகட்டலை நவீனப்படுத்த வேண்டிய தேவையின் காரணமாக பின்வரும் ஆலோசனைகளை உங்கள் முன் வைக்கிறேன். உங்களுக்கு இவற்றில் ஏதாவது ஆட்சேபணைகள் இருந்தால் தயவு செய்து வருகின்ற வெள்ளிக்கிழமை அதிபரோடு நடைபெறும் கூட்டத்தில் அவற்றைத் தெரிவிக்கும்படி பணிவன்புடன் வேண்டுகின்றேன். தற்சமயம் நாம் செய்யவேண்டிய முதற்படியினைக் கூறுகின்றேன்.

பாடங்களின் வகையில் புதியபிரிவுகளை உருவாக்கல். இதன் பிரகாரம் கணிதம், விஞ்ஞானம், ஆங்கிலம், வணிகக் கல்வி, சமூகக் கல்வி, வரைதற் கல்வி ஆகிய பிரிவுகளை இனங்கண்டுள்ளேன். இவற்றுக்கான பொறுப்பாசிரியர்களாக பின்வருவோரை நியமிக்கலாமென நினைக்கின்றேன்.

கணிதம்- கமலாம்பிகை, விஞ்ஞானம் - வசந்தி

ஆங்கிலம் - பொன்மணி, சமூகக்கல்வி - சுசந்தி,

வணிகம் - பவளம், வரைதற்கல்வி - சுசாந்தினி

இவைகள் என்னுடைய ஆலோசனைகளே. உங்கள் பெயர்களைத் தவறாக எழுதியிருந்தால் மன்னிக்கவும். மேலே கூறியபடி உங்கள் அபிப்பிராயங்களை வெள்ளிக்கிழமை அதிபரோடு நடைபெறும் கூட்டத்தில் தெரிவிக்கவும்.

இப்படிக்கு

கபிலன்

என்றிருந்தது. அதனைப் படித்த அதிபர் கபிலனை வியப்போடு பார்த்தார். எவ்வளவு அவதானமாக சில விடயங்களை கபிலன் அணுகியுள்ளார் என்று மன மகிழ்வோடு அவனைப் பார்த்தார்.

“எனக்குப் பிடிச்சிருக்குது கபிலன். இதனை பாடசாலையின் கடிதத் தலைப்பில் தட்டச்சுச் செய்து இன்றைக்கே ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுப்போம்” என்று கூறித்தனது செயலியைக் கூப்பிட்டுக் கடிதத்தைக் கொடுத்தார். பத்து நிமிடத்தில் எல்லாம் தயாராகிவிட்டது.

“ஒரு சின்ன விசயம் உங்களுக்குச் சொல்லவேணும்” என்றான் கபிலன்.

தலையை அசைப்பதன் மூலம் அனுமதி கொடுத்தார் அதிபர்.

“நான் பாடசாலைக்கு வந்த முதல் நாளே எனக்கு மிகப்பெரிய பொறுப்பைக் கொடுத்திருக்கிறியள். இந்தப் பாடசாலையிலை என்னைவிடப் பல ஆசிரியர்கள் பத்துவருசத்திற்கு மேலாக வேலை செய்யிறவை கனபேர் இருக்கினம். இதனாலை பிரச்சினை ஏதும் வராதா?” என்று கபிலன் கேட்டான்.

“கபிலன் நான் எல்லாம் யோசித்துத்தான் இந்த முடிவை எடுத்தனான். கனகாலம் படிப்பிக்கிறதாலை திறமையும் அனுபவமும் வராது. காலத்திற்கேற்ற மாதிரி கல்வி போதித்தல்பற்றிய சிந்தனை வளரவேண்டும். அது உங்களிடம் உள்ளதை நாங்கள் இனங்கண்டு கொண்டோம். அதனாலை உங்களுடைய சேவை பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்குத் தேவை என்பதை நிர்வாகிகளுக்குப் புரிய வைத்துத்தான் இந்த முடிவை எடுத்தனான். அதனாலை நீங்கள் எதையும் யோசிக்காமல் உங்களுடைய கடமையை தெளிவாகச் செய்யுங்கோ. ஏதும் பிரச்சினை வந்தால் என்னிடம் வாருங்கோ. நான் தீர்த்து வைக்கிறேன்” என்று அதிபர் விளக்கினார்.

இப்போ கபிலனுக்குத் தெம்பாக இருந்தது.

தான் கொண்டு வந்த கடிதத்தை ஆசிரியர்களிடம் சேர்ப்பிப்பதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்தபின் அதிபரின் அறையைவிட்டு வெளியில் வந்த கபிலன் தான் படிப்பிக்கும் வகுப்பிற்குச் சென்றுவிட்டான்.

கடிதம் பத்துமணியளவில் ஆசிரியர்களுக்கு அவர்கள் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்த வகுப்பறைகளிலேயே வைத்துக் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது.

கடிதம் கிடைத்த நேரத்திலிருந்து ஒரே சலசலப்பு. ஆளையாள் சந்திக்கும் ஆசிரியைகள் ரகசியமாக இதுபற்றிக் கதைத்துக் கொண்டனர். கபிலன் குறித்த பெயர்களில் பவளத்தினதும் அவவின் கூட்டா ளிகளான இருவர் பெயரும் இருந்தன.

பவளம் இடைவேளையில் அவர்களைச் சந்தித்து தனக்கு அந்தப் பதவியில் விருப்பமில்லை என்றும் அவளின் நண்பிகளையும் அப்படிச் செய்யச் சொல்லி வற்புறுத்திவிட்டுச் சென்றாள். எந்தக் காரணம் கொண்டும் கபிலன் அதை நிறைவேற்ற அனுமதிக்கக் கூடாது என்றும்

சொல்லி வைத்தாள். அவர்கள் எந்தப் பதிலும் கூறவில்லை.

வசந்திக்கு நல்ல சந்தோசம். கபிலனுக்கு நன்றி சொல்வதற்காக அவனைத் தேடிக் கொண்டு வந்தாள். அவள் வரும்போது அவனை இடைமறித்த சந்திகாந்தாவின் நண்பிகள் சுகந்தியும் சுசாந்தினியும் கபிலனின் கடிதத்தைக் காட்டி விளக்கம் கேட்டனர். இவர்களைப்பற்றி நன்கு தெரிந்த வசந்தி கடிதத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட பதவி உங்களுடைய துறைக்கு நீங்கள்தான் அதிபர். அந்தத்துறையில் படிப்பிக்கும் ஆசிரியைகளை நீங்கள் தான் வழிநடத்த வேண்டும் என்றும் சிலவேளை சம்பள உயர்வும் கிடைக்கலாம் என்றும் கூறியபோது அவர்கள் ஆளை ஆள் பார்த்துக் கொண்டனர்.

அவர்களை அப்படியே விட்டுவிட்டுக் கபிலனைத் தேடி வந்த வசந்தி கபிலன் பிள்ளைகளோடு கதைத்துக் கொண்டு நிற்பதைப்பார்த்து அவ்விடத்திற்குவந்து அவனுக்கு நன்றி கூறினாள். அதற்குள் மணியடிக்க அவரவர் தங்கள் வகுப்பறைகளுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள்.

ஆசிரியைகளின் முணுமுணுப்புகளைக் கேட்ட உதவித்தலைமை ஆசிரியை அதிபரின் அறைக்குச் சென்று விடயங்களைக் கூறினார். இதுபற்றி இன்றே நீங்கள் ஆசிரியைகளோடு கதைப்பதுதான் நல்லது என்று நினைக்கிறேன் என உதவி அதிபர் கூறினார். அதிபர் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு “எதையும் சுடச்சுடச் செய்வதுதான் நல்லது” என்று கூறிவிட்டு “எதுக்கும் நீர் ஒருக்கால் கபிலனின்ரை வகுப்பிலை நிண்டு கொண்டு கபிலனை ஒருக்கா இஞ்சை அனுப்பி வையுங்கோ” என்று அதிபர் கூறினார்.

கபிலன் வந்தபோது அதிபர் அவனுக்கு விடயத்தைப் புரியவைத்து “இன்று மாலையே பிரத்தியேகக் கூட்டமாக வைப்பம்” என்றார்.

கபிலனுக்கு எதுவும் விளங்கவில்லை. ஏன் இந்த அவசரம் என்றும் அவனுக்குப் புரியவில்லை. அதிபர்கூறியதும் எவ்வித கேள்விகளுமின்றியே தலையாட்டிவிட்டான். ஆனால் ஏதோ நடந்திருக்கிறது என்பதும்புடும் புரிந்தது.

பவளம் ரீச்சரால் ஏதோ பிரச்சினை என்றுமட்டும் புரிந்தது. எதுவும் வரட்டும் சமாளிப்போம் என்று அவன் நினைத்துக் கொண்டிருந்த போது வகுப்பறை வாசலில் வசந்தி வந்து நின்றிருந்தாள்.

கபிலன் வாசலுக்குச் செல்ல,

“கபிலன் சுற்று நிருபம் கிடைச்சதே அதிபர் இன்றைக்குப் பின்னேரம் அவசரப் பிரத்தியேகக் கூட்டம் என்று போட்டிருக்கிறார்” என்றாள் வசந்தி.

“ஓம் எனக்குத் தெரியும். என்ன பிரச்சினை என்று தெரியுமோ?” என்று கபிலன் கேட்டான்.

“எல்லாம் பவளம் ரீச்சரின்ரை வேலைதான். அவ ஒரு வைக்கற் பட்டடை நாய். தானும் செய்யமாட்டா செய்யிறவையும் விடமாட்டா. உங்கடை அந்தத் திட்டம் அவவுக்குப் பிடிக்கவில்லையாம். அதை எப் படியும் நடத்த விடமாட்டாவாம். அவவுக்குப் பின்னாலை கொஞ்சம் வாலுகள் இருக்கினம்தானே. அவையையும் கூட்டிக் கொண்டு பிரச்சினை கிளப்பப்போறாவாம். இதைத் தெரிஞ்சு கொண்டு அவ இன்னும் சன்னதம் ஆடுறதுக்குள்ளை வாலை ஒட்ட நறுக்கத்தான் இந்தக் கூட்டம் என்று நினைக்கிறன்.” என்று கூறி முடித்தாள்.

பாடசாலையின் கடைசிப்பாடம் முடிந்ததிற்கான மணியடித்தது.

ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் தங்களுக்குள் முணு முணுத்தபடி கூட்

டத்திற்கு வந்திருந்தனர். பவளம் தன் கூட்டத்தாருக்குக் கண்ணால் சைகை செய்து தான் கூறியதைச் செய்யுமாறு அறிவுறுத்தல் விடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அதிபர்தலைமையில் கூட்டம் ஆரம்பமானது. அதிபர்தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டு ஆரம்பித்தார்.

“ உங்கள் எல்லோருக்கும் வணக்கம். திடீரென இக் கூட்டம் வைக்கப்பட்டதையிட்டு மன்னிப்புக்கோருகிறேன். யாவும் பாடசாலையின் நன்மை கருதியே செய்யப்படுகிறது என்பதை மனதில் கொள்ளும்படி அன்போடு வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

இன்று உங்கள் எல்லோருக்கும் ஒரு சுற்று நிருபம் வந்திருக்கும். அதனை நமது ஆசிரியர்கபிலன் அவர்கள் என்னுடைய சம்மதத்தோடுதான் அனுப்பி வைத்தவர். அவருடைய இந்த அணுகுமுறை எனக்குப் பிடித்துள்ளது. அதனில் ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் ஒவ்வொரு தலைவரை கபிலன் அவர்கள் பெயரிட்டு உள்ளார்.

நீங்கள் நினைக்கலாம் இப்படி ஒரு நடைமுறை எந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலும் இல்லை நாம் ஏன் செய்யவேண்டுமென்று. வளர்ச்சி என்பது மிக அவசியம். இது சம்பந்தமாக கல்வித் திணைக்களத்திற்கும் இன்று கடிதம் அனுப்பவுள்ளேன். அவர்கள் சம்மதம் கிடைக்குமென நூறுவீதம் நம்புகிறேன். இவ்விடத்தில் தன் நேரத்தையும் பொருட் படுத்தாது பாடசாலைக்காகச் செலவிட்டமைக்கு கபிலனுக்கு நன்றி கூறுகிறேன்.

இந்த ஆலோசனை சம்பந்தமாக உங்கள் அபிப்பிராயங்களைக் கூறலாம். உங்கள் ஆலோசனைகளும் முக்கியமானவை என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு ஆசிரியர்களைப் பார்த்தார்

அதிபர்.

அதிபர் அப்படிக்கூறியதும், சிறிது நேரம் யாரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை. ஒரே அமைதியாக இருந்தது. அப்போது வசந்தி எழும்பி அந்த ஆலோசனைகளின் நன்மைகளைக் கூறி அதிலே குறிப்பிட்ட பதவியை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன் என்று கூறி அமர்ந்தாள். ஒரு ஆசிரியை எழும்பி இது குறிப்பிட்ட ஆசிரியைக்கான மேலதிக வேலையாதலால் அவர்களின் சம்பளத்தில் ஏதும் மாற்றம் ஏற்படுமா என்று கேட்க அதிபர்,

“நல்ல கேள்வி. இப்பொழுது என்னால் எதுவும் கூறமுடியாது. உங்களுடைய ஆதங்கத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். நீங்கள் கேட்பது நியாயமே. நான் இது சம்பந்தமாக நிர்வாகத்துடன் கதைக்கவுள்ளேன். அவர்களோடு நான் உங்களுக்காகக் கதைப்பேன்.” என்று உறுதி மொழி வழங்கினார். அதே ஆசிரியை திரும்பவும் எழும்பி அப்படியானால் இதனை நான் மனமகிழ்வோடு ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இப்படிச் சொன்ன ஆசிரியை பவளத்தின் சொற்கேட்டு நடக்கும் ஆசிரியை. ஏனைய ஆசிரியைகளும் தங்களது சம்மதத்தை மகிழ்வோடு தெரிவிக்க, நிலைமை கட்டில்லாமல் போவதை அவதானித்த பவளம் எழும்பி

“அதிபர் அவர்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். இந்த முறைமை ஒரு பாடசாலையிலும் இல்லை. இருக்கின்ற வேலைகளோடு எதற்காக இந்த ஆலோசனை என்று எனக்குப் புரியவில்லை. அத்தோடு இந்த கடிதம் வந்ததும் நிர்வாகத்தாரோடு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டேன். அத்தோடு இப்படிப் புதிய விடயங்கள் ஆரம்பிக்கும்போது கல்வி அமைச்சோடு கதைத்து அனுமதி பெறவேண்டும். எந்த விதமான அனுபவங்களும் இல்லாத இவர் கூறியவைகளைக் கருத்தில் கொண்டு எங்களைக் குழப்புவது சரியில்லை. நிர்வாகத்தினர் இதனை ஏற்றுக் கொள்ளப்போவதில்லை. சம்பள உயர்வு கிடைக்கப்

போவதுமில்லை. அத்தோடு சம்பளமில்லாத இந்த வேலையை நான் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டேன்” என்று கூறி அமர, அதிபர்,

“பவளம் நீங்கள் நிர்வாகத்தோடு கதைத்தமை எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் என்னோடு கதைத்துவிட்டார்கள். சம்மதித்தும் விட்டார்கள். சம்பள விடயமாக அவர்களின் அடுத்த கூட்டத்தில் தீர்மானிப்பதாகவும் கூறியுள்ளார்கள். நீங்கள் இதற்கு சம்மதிக்கவில்லையானால் உங்கள் இடத்திற்கு நாங்கள் வேறு ஆசிரியையைப் போடலாம். கல்வி அமைச்சோடு நாளை கதைக்கவுள்ளேன். பிள்ளைகளின் நன்மைக்காக அவர்கள் நிச்சயமாக ஏற்றுக் கொள்வார்கள். நீங்கள் இங்கே சாதாரண ஆசிரியை. நான் சொல்வதைக் கேட்பதுதான் உங்கள் கடமை. ஆனால் நான் அப்படி நடக்க விரும்பவில்லை. வேறு யாராவது பவளம் ரீச்சரின் பதவியை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார். உடனே ஒரு ஆசிரியை எழுந்து நின்று தான் எடுத்துக் கொள்வதாகக் கூற திரும்பிய பவளம், ஏற்றுக் கொண்ட ஆசிரியைப் பார்த்து ஏங்கிப் போனாள். அந்த ஆசிரியை பவளத்தின் நெருங்கிய நண்பி. பவளத்தின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த மற்ற ஆசிரியைகளும் எதுவும் கூறாமல் பதவியை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். பவளத்தால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. அவர்களை முழுசிப் பார்த்தாள். எல்லாவற்றையும் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கபிலன் பவளம் ரீச்சரைப் பார்த்து,

“மாணவர்களுக்கு நல்ல விடயங்களைச் செய்ய அனுபவம் தேவை என்றில்லை. திறமையும் உலகை நோக்கும் ஆய்வு மனப்பான்மையும் இருந்தால் போதும். இன்று உலக நாடுகளோடு ஒப்பிடும் போது நமது நாடு கல்வியில் பின்தங்கி இருத்தலுக்கான காரணமும் இதுதான். நாங்கள் புதிய அணுகு முறைகளை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் பழைய முறைகளோடு ஸ்தம்பித்து நிற்பதுதான். முயற்சித்துப் பார்ப்போம்.

நமது பிள்ளைகளுக்குச் சரியாக இருந்தால் ஏற்றுக் கொள்வோம் அல்லது நிராகரிப்போம். இங்கு நான் சொல்வதோ அல்லது நீங்களோ அதிபரோ சொல்வது முக்கியமல்ல. பதிலாக மாணவர்களின் நலன்தான் முக்கியம்.” என்று கூறி முடித்துக் கொண்டான்.

அத்தோடு கூட்டமும் கலைந்தது.

பவளம் தான் எல்லா ஆசிரியர் முன்பும் தோற்றுவிட்டதாகக் கவலை. விறுக்கென்று யாரிடமும் சொல்லாமல் போய்விட்டாள்.

அப்போது பவளம் என்று அவளது நண்பி கூப்பிட்டுக் கொண்டுவர,

“இப்ப ஏன் என்னட்டை வாறியள். கூட்டத்திலை வைச்சு முதுகிலை குத்திப் போட்டு. நாடகம் ஆடிறியள்” பவளம் பொரிந்து தள்ளினாள்.

“இஞ்சரும் பவளம், நாங்கள் உம்மடை நண்பி எண்டதிற்காக வருகின்ற நல்ல சந்தர்ப்பத்தை எப்பிடிக்கைவிடேலும்.” என்றாள் அந்தச் சரித்திர ஆசிரியை.

அவர்களுக்குப் பக்கத்திலை வந்த பூமி சாஸ்திர ஆசிரியை

“பவளம், நீர் ஏன் இதை எதிர்க்கிறீர்? பிள்ளைகளுக்கு இது நல்லது தானே?” என்றாள்.

“எனக்கு அந்தப் பொடியனைப் பிடிக்கேல்லை. இவ்வளவுநாளும் இருந்த எங்களுக்கு அவர் என்ன வழி சொல்லிவந்து. அதுக்கு அந்தப் பிறின்சிப்பல் மனிசியும் ஓணான் மாதிரித் தலையாட்டுது.” என்றாள் பவளம் வெடுக்கென்று.

“இது உம்மடை தனிப்பட்ட பிரச்சினை. அதுக்காக நாங்கள் ஏன் வாற சந்தர்ப்பத்தைவிட வேணும்” என்றாள் சரித்திர ஆசிரியை.

“எனக்காக நீங்கள் ஒண்டும் செய்ய வேண்டாம். உங்கடை வழியை நீங்கள் பாருங்கோ. என்னை விட்டிடுங்கோ. இனி ஏதும் பிரச்சினை

வந்தால் என்னட் டை வராதையுங்கோ. சொல்லிப் போட்டன்.” என்று கூறியவாறு பவளம் தன் வழியில் போய்விட்டாள்.

கபிலன் அதிபரிடம் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

கபிலன் புறப்பட்டபோது வசந்தி தானும் வருவதாகக் கூறிப் புறப்பட்டாள். போகும் வழியில்

“ பவளம் ரீச்சருக்குச் சரியான அடி” என்றாள் வசந்தி.

“ வசந்தி உப்பிடி நாங்களும் கதைத்தால் அவவுக்கும் எங்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம். இனி உப்பிடிக் கதையாதையும். எங்களால் முடிஞ்சதைச் செய்வம்.”

அதற்குப் பிறகு வசந்தி எதையும் கதைக்கவில்லை.

வசந்தி தன்வழியே தனது வீட்டிற்கும், கபிலன் தன் வீட்டிற்கும் சென்றார்கள்.

கபிலன் அறைக்கு வந்தபோது அறைக்குள் நண்பன் இருந்தான் ஆனால் லைற் போடாமல் இருட்டுக்குள் இருந்தான்.

கபிலனுக்கு அதிசயமாகவும் அதிர்ச்சியாகவும் இருந்தது.

“என்ன மச்சான் லைற் போடாமல் இருக்கிறாய்?” என்று கேட்டுவிட்டு லைற்றைப் போட்டுவிட்டு அவனைப் பார்த்த கபிலன் திடுக்கிட்டு விட்டான். அவனது முகம் அழுது வீங்கியிருந்தது.

அத்தியாயம் 14

“என்ன மச்சான் என்ன நடந்தது?” என்று பதட்டத்தோடு கேட்டான். அதற்கு அவன் அப்போது வந்திருந்த தந்தியைக் காட்டினான்.

தந்தியில் அவனது அம்மா இறந்த செய்தி இருந்தது.

“ஆருக்கும் போன் பண்ணினியா மச்சான்?”

“ஓம்... அம்மா சந்தைக்குப் போனவளாம்... சந்தையிலை ஆமிக்காரன் சுற்றிவளைக்க அதுக்குள்ளை ஆரோ போராளிப் பொடியன் நிண்டவளாம் அவன் தப்பி ஓட முயற்சிக்க ஆமிக்காரன் கண்ணை மூடிக் கொண்டு சுட்டிருக்கிறான். அதிலை நிண்ட பத்துப் பேருக்குமேலை சரியாம். அதிலை அம்மாவும் ஒரு ஆள்”

கொஞ்ச நேரம் அமைதியாக சூழ்நிலை இறுகிப்போனது.

கபிலன் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு

“மச்சான் இது தங்கச்சிக்குத் தெரியுமே?”

“இல்லை எண்டு நினைக்கிறன்.” என்றான் நண்பன்.

“சரி எழும்பு தங்கச்சியிட்டைப் போட்டு வருவம்” என்று நண்பனை

எழுப்பி அவனின் தங்கச்சி வீட்டை நோக்கி இருவரும் நடந்தனர்.

“ ஏன் மச்சான் இவங்கள் இப்பிடி நடக்கிறாங்கள். சரி.. துப்பாக்கியைத் தூக்கினனீங்கள் ஏன் சனம் உள்ள இடத்துக்கு வரவேணும்?” என்றான் சுந்தரேசன்.

“ அதில்லை மச்சான். அவன் சந்தைக்குள்ளை வாறான் எண்டதை ஆமிக்காரனுக்கு ஆர் சொல்லியிருப்பினம். எங்கடை ஆக்கள்தானே சொல்லியிருப்பினம். இவன் அங்க போறான் எண்டது தெரிஞ்சவன் இவனுக்குப் பக்கத்திலை இருந்தவனாகத்தானே இருக்க முடியும். அப்ப இவங்கள் எங்க ளுக்கு என்ன மண்ணாங்கட்டி பெற்றுத்தரப் போறாங்கள். எனக்கு விளங்கவேயில்லை.” என்று கபிலன் கூறினான்.

“ அண்டைக்கு பத்துப்பேருக்குக் கிட்டை முடிஞ்ச தெண்டால் எத்தனை அப்பாமாரும் அம்மாமாரும் செத்திருப்பினம். இரண்டு பக்கத்திற்கும் மனிச உயிர்களிலை கவனமில்லையெண்டுதானே அர்த்தம்.” நண்பன் திரும்பவும் கூறினான்.

“ நான் அப்பாவையும் அம்மாவையும் இண்டைக்கே புறப்பட்டுவரச் சொல்லப் போறன். இனி அங்கை இருக்கிறது ஆபத்து” என்றான் கபிலன்.

இருவரும் எதுவுமே கதைக்காமல் வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

வீதி நிரம்ப வாகனங்கள் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன. சனக்கூட்டம் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. தமிழர்கள் பயந்து பயந்து நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

நண்பனின் தங்கை இருக்கும் வீதிக்குள் இறங்கி வலது பக்கம் திரும்ப அவர்கள் வீடு வந்தது. கபிலன் சென்று வீட்டுக்கதவைத் தட்டினான். நண்பனின் சித்தப்பா வந்து கதவைத் திறந்தார். அவரைப் பார்க்கும்

போது அவருக்கு இன்னும் விடயம் தெரியவில்லை என்றே தோன்றியது.

இருவரும் உள்ளே சென்று அமர்ந்து மெதுவாக சித்தப்பாவுக்கு விடயத்தைக்கூற அறையைவிட்டு வெளியே வந்த நண்பனின் தங்கைக்குக் கேட்டுவிட்டது.

அவள் சத்தமிட்டு அழத் தொடங்கினாள்.

அவளை கட்டுப்படுத்துவது மிகக் கடினமாகவிருந்தது. இதற்குள் நண்பனின் சித்தப்பா தன் வீட்டிலிருந்த தொலைபேசியில் கரவெட்டிக்கு எடுத்து விசாரிப்பதற்கு முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார். அவரால் தொடர்பு கொள்ளமுடியவில்லை.

நண்பன் சகோதரியை அணைத்து விடயத்தை விளங்கப்படுத்தி ஒருவாறு அவளைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வந்துவிட்டான்.

சிறிது நேரம் அங்கிருந்து கதைத்துவிட்டு கபிலனும் நண்பனும் தங்கள் அறைக்குத் திரும்பினார். கொழும்பில் இரவு நேரங்களில் வீதிகளில் நடந்துவருவதும் ஆபத்தாக இருந்தது.

அறைக்கு வந்ததும் கபிலனின் சிந்தனை முழுக்க தகப்பனையும் தாயையும் விரைவாகக் கொழும்புக்குக் கொண்டு வந்துவிடவேண்டுமென மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

அத்தோடு நாளைக்குப் பாடசாலையில் என்ன செய்வது தான் வகுப்பிற்குப் படிப்பிக்கும் பாடத்திற்கான தயாரிப்பில் ஈடுபட்டான்.

நாளைக்கு கபிலன் உயர்தர வகுப்பிற்கு பிரயோக கணிதம், எட்டாம் வகுப்பிற்கு விஞ்ஞானம், ஒன்பதாம் வகுப்பிற்கு கணிதம் ஆகியன படிப்பிக்கவேண்டும்.

தான் அறிமுகப்படுத்தியவற்றைத் தானே மீறக்கூடாது என்பதால் பாடவழிகாட்டியினை முறையாகத் தயாரிக்கத் தொடங்கினான்.

ஏனைய ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுப்பதற்காக ஒரு மாதிரி பாடவழி முறையையும் தயாரிக்கத் தொடங்கினான்.

இரவு பதினொருமணிக்குத் தொடங்கியவன் முடிக்கும்போது நேரம் மூன்றாகிவிட்டது. எல்லாவற்றையும் வைத்துவிட்டுப் படுத்துவிட்டான்.

காலை எழும்பியவன் நண்பன் படுத்திருந்த கட்டிலைப் பார்த்தான். அவன் அங்கு இல்லை. மேசையில் கடிதம் ஒன்று இருந்தது. தான் காலை பஸ்ஸில் யாழ்ப்பாணம் செல்வதாகவும் தங்கையை கவனமாகப் பார்க்கும்படியும் எழுதிவிட்டுப் போய் விட்டான். காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு பாடசாலைக்குச் சென்ற கபிலனை வாசலிலேயே சந்தித்த உப அதிபர், அதிபர் பார்க்க விரும்புவதாகக் கூற நேரே அதிபரின் அறையை நோக்கிச் சென்றான் கபிலன். கபிலனைக் கண்ட அதிபர்

“காலை வணக்கம் கபிலன்” என்று முகம் மலர வரவேற்றார்.

“காலை வணக்கம் மிஸ் என்ன மிஸ் அவசரமாக வரச் சொன்னீர்களாம்?” என்று கபிலன் கூற

“ஓம் இரும். கதைப்பம்” என்று அதிபர் கூற அவவுக்கு முன்னால் அமர்ந்தான் கபிலன்.

“கபிலன் இப்ப கொஞ்சத்திற்கு முந்தி கல்வித் திணைக்களத்திலிருந்து கதைத்தவை. அங்கையிருந்து இரண்டுபேர் கதைக்க வருகினம். அவை சில வேளை உங்கடை பாடத்தை அவதானிக்க வகுப்பறைக்கு வரலாம்” என்று கூறினார்.

கபிலன் சிரித்துக் கொண்டே

“அதுக் கென்ன மிஸ் வரட்டும் தாராளமாய்ப் பார்க்கட்டும். எனக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை. அவையளுக்குக் காட்ட பாடவழி முறையின்றை மாதிரி ஒன்றைத்தாறன் காட்டுங்கோ.” என்று கூறி

அதனைக் கொடுத்தான். எந்தவிதமான பதட்டமும் இல்லாமல் சர்வசாதாரணமாக அவன் ஏற்றுக் கொண்டது அவருக்கு ஆச்சரியத்தையே கொடுத்தது.

அதன்பின் அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு கபிலன் தன் வகுப்பறைக்குச் சென்றான். அதற்குப் பின் அவன் கொடுத்த பாடவழிமுறையைப் பார்த்து அதிபர் வியப்படைந்தார்.

வடவழிமுறை

பாடம்:	மாணவர் எண்ணிக்கை	SEN: வேறு:
தவணை:		கற்றலின் நோக்கம்:
வகுப்பு:		
ஆசிரியர்:		
பாடத்தின் நோக்கம்:		கற்றதை உபயோகிக்கும் ஆற்றல் அளவு
முன்பு பெற்ற அறிவு:		
வடவழிமுறை:		நீட்சித்தல்
ஆரம்பம்:		
அறிமுகம்:		

தொடர் விளக்கம்		
முடிவு		
உபகரணங்கள்		
வீட்டுவேலை		

கபிலன் அதிபரின் அறைக்குச் சென்றதை அவதானித்தபவளம் நன்றாக ரசித்துக் கொண்டு தன் வகுப்பறை வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தாள். உள்ளே சென்ற கபிலன் வெளியே வரும்போது கவலையோடு வருவானென்றே எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் அவன் சந்தோசமாக வந்தது அவளுக்கு ஏன் என்று புரியவில்லை. “சரி பார்ப்போம்” என்று மனதிற்குள் கூறிக் கொண்டு தன் வகுப்பிற்குச் சென்று விட்டாள். அவள் போகும் பாதையில்தான் வசந்தியின் வகுப்பறையும் உண்டு.

கதவைத் தட்டி வசந்தியைக் கூப்பிட்டு “ வசந்தி.. இண்டைக்கு கல்விக் கந்தோரிலையிருந்து இரண்டுபேர் கபிலனின்ரை பாடத்தைப் பார்க்க வருகினம். இண்டைக்கு கபிலன் அதோகெதிதான்.” என்றாள்.

“ அப்பிடியெல்லாம் இல்லை. வந்தால் என்ன. பார்க்கட்டுமே. கபிலன் நல்லாய்ப் படிப்பிப்பார். இருந்து பாருங்கோ அவரை அவங்கள் புகழ்ந்துதான் செல்வினம்.”

என்றாள் வசந்தி. பவளத்திற்கு அவள் பதில் சொன்ன தோரணை கொஞ்சமும் பிடிக்கவேயில்லை. முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டு போய்விட்டாள்.

அத்தியாயம் 15

வெளிக்கதவு திறந்து சத்தம் கேட்டதும் கபிலனுக்கு விளங்கி விட்டது. ஆனாலும் பதட்டப்படாமல் தன்னுடைய பாடத்தைப் படிப்பிப்பதில் கவனத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

கல்விக் கந்தோரிலிருந்துதான் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் நேராக அதிபரின் அறையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அதிபர் அவர்களை வரவேற்று அவரது உதவியாளரிடம் தேனீர் கொண்டு வரும்படி கூறிவிட்டு அவர்களோடு கதைப்பதற்குத் தயாரானார்.

அவர்கள் முதலில் பாடசாலையைப் பற்றி விசாரித்தார்கள். தற்போதய நிலைமை பற்றி தெளிவாக அதிபர் அவர்களுக்கு எடுத்துரைத்தார். புதிதாக கபிலன் அறிமுகப்படுத்தவுள்ள விடயங்கள் பற்றியும் கூறினார்.

தாங்கள் கபிலனை சந்திக்கவேண்டும் என்று கூற அதிபர் இன்னுமொரு ஆசிரியையை கபிலனது வகுப்பைப் பார்க்கும்படி கூறி கபிலனை தனது அறைக்கு வரும்படி தன் உதவியாளர் மூலமாகத் தெரியப்படுத்தினார். ஐந்து நிமிடங்களில் கபிலன் அங்கு வந்துவிட்டான். அவன் வந்ததும் ஆரம்ப அறிமுகங்கள் நடந்து கபிலனிடம் அவனது திட்டம்பற்றிக் கேட்டனர்.

கபிலன் அவர்களை நோக்கி இந்தத் திட்டம் மேற்கு நாடுகளில் கையாளப்பட்டு வெற்றியடைந்துள்ளது. அதை முதலில் எங்கள் பாடசாலையில் நடைமுறைப்படுத்தினால் என்ன என்ற எண்ணம் தோன்ற அதிபரும் ஒத்துழைப்புத்தர செயலாகவுள்ளது என்று கூறினான். அவர்களின் பார்வைக்குத் தான் படித்த சில ஆங்கிலப் புத்தகங்களை ஆதாரமாகச் சமர்ப்பித்தான். அத்தோடு அதிபரிடம் கொடுத்த பாடவழிமுறையையும் கொடுத்தான்.

“தற்சமயம் பாடத் தயாரிப்புகள் எங்கள் பாடசாலைகளில் இல்லை என்று நினைக்கிறீர்களா?” என்று வந்தவர்களில் ஒருவர் கேட்க,

“அப்படி இல்லை. இங்கு உண்டு. ஆனால் அது ஆசிரியருக்கு ஆசிரியர் வேறுபாடாகவும் சில ஆசிரியர்களிடம் இல்லாமலும் உள்ளது. இந்த நிலைமை பிள்ளைகளைப் பாதிக்கும். ஒரு வகுப்பில் எல்லாப் பிள்ளைகளும் ஒரே தரத்தில் இருப்பதில்லை. தற்போதய நிலைமை ஆசிரியர் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் ஒரேமாதிரிப் படிப்பிக்கிறார். இதனால் விளக்கம் குறைந்த நிலையில் உள்ள பிள்ளைகள் எதனையும் கற்றுக் கொள்வதில்லை. அடுத்து ஆசிரியர் பாடத் தயாரிப்பு செய்தாரா இல்லையா என்பதனை தொடர்ச்சியாக அவதானிக்கக் கூடிய செயல் வழிமுறைகளும் இல்லை. இவை எல்லாவற்றையும் தீர்க்கக் கூடிய வகையில் இந்தப் புதிய திட்டத்தை அமுல்படுத்த விரும்பினேன்.

இந்தத் திட்டத்தில் பாடத் தயாரிப்பு வகுப்பிலுள்ள எல்லாப் பிள்ளைகளையும் கருத்தில் கொண்டு தயாரிக்கப்பட வேண்டும். உதாரணமாக ஒரு வகுப்பில் கெட்டிக்காரப் பிள்ளைகளும் கெட்டித்தனம் குறைந்த பிள்ளைகளும் இருப்பார்கள். கெட்டித்தனமான பிள்ளைகளில் மிக வேகமாகச் செயலாற்றக் கூடிய பிள்ளைகளும் இருப்பார்கள். ஆகவே இவர்கள் எல்லாரையும் திருப்திப்படுத்தக் கூடிய வகையில்

தயாரிப்பு இருக்க வேண்டும். இவற்றை அவதானிப்பதற்காக அந்தந்த பாடப் பிரிவுகளிற்கான தலைவர்கள் இருப்பார்கள்.” என்று மிக நீண்டதொரு விளக்கத்தைக் கொடுத்து அமைதியானான் கபிலன். கபிலன்கூறும்போது வியப்போடு மூவரும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“நல்ல திட்டம்தான். இது நடை முறையில் எவ்வாறு சாத்தியமாகிறது என்பதில்தான் எல்லாம் இருக்கிறது. இதன் மூலம் பாடசாலையின் முழுவடிவமும் மாறப் போகிறது. ஆறுமாத காலம் தருகிறோம். அமுல்படுத்திப் பாருங்கள். வெற்றியளித்தால் முழு நாட்டுக்குமே இதனை அறிமுகப்படுத்தலாம்” என்று கூறிவிட்டுப் போவதற்காக எழும்பினார்கள். அதிபருக்கும் கபிலனுக்கும் மிகுந்த சந்தோசம். எவ்வித பிரச்சினைகளும் இல்லாமல் அவர்கள் சம்மதித்தமை உத்வேகத்தைக் கொடுத்தது.

அவர்கள் போனபின்பு அதிபர் இந்தச் செய்தியை எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் தெரியப்படுத்துவதற்காக பாடசாலை முடிந்ததும் கூட்டம் உண்டு என உதவியாளர் மூலமாக அறிவித்தார்.

பாடசாலை முடிந்து அதிபர் ஆசிரிய ஆசிரியைகளுக்காகக் காத்திருந்தார்.

கூட்டம் ஆரம்பமானது.

கூட்டத்தில் கல்வித் திணைக்களத்திலிருந்து இருவர் வந்ததுபற்றியும் அவர்களுடன் நடந்த உரையாடல்பற்றி உங்களுக்கு அறிவிப்பதற்காகவுமே இந்தக் கூட்டம் என்று கூறினார். எல்லோரும் ஆவலோடு கேட்க இருந்தனர்.

வந்தவர்கள் கபிலனின் திட்டத்தைப் பற்றிச் சந்தோசப்பட்டதாகவும் இந்தத் திட்டத்தை ஆறுமாதங்கள் நடைமுறைப்படுத்தும்படியும் அது

வெற்றி பெற்றால் முழுநாட்டிற்குமே அமுல்படுத்தலாம் என்று கூறியதாகவும் அதிபர் கூறினார்.

எல்லா ஆசிரியர்களின் முகத்திலும் சந்தோசம் தெரிந்தது. ஆனால் பவளம் ரீச்சர் முகம்மட்டும் சந்தோசமாக இல்லை. கபிலன் உங்களுக்கு எப்படிப் பாடத் திட்டம் தயாரிப்பது என்பது பற்றியும் எப்படி அவற்றை மேற்பார்வை செய்வது என்பது பற்றியும் பயிற்சி தருவார். இந்தத் திட்டத்தை வெற்றி பெறச் செய்வது உங்களின் கைகளிலேயே உள்ளது. இதிலே நாம் வெற்றியடைந்தால் இந்தத் திட்டம் முழு நாட்டுப்பாடசாலைகளுக்கும் செல்லும். இதனால் எமது பாடசாலையின் பெயர் நல்ல நிலைக்கு வரும் என்று அதிபர் தொடர்ந்து கூறி முடித்தார்.

அவரைத் தொடர்ந்து கபிலன் தான் தயாரித்து வைத்திருந்த பாடவழி முறையை எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் கொடுத்து அதனை வீட்டில் பார்த்து உங்கள் சந்தேகங்களை கேட்டுக் கொள்ளலாமென்று கூறிவிட்டு அதிபரின் அனுமதியோடு நாளை பாடசாலை முடிந்ததும் பாடப்பிரிவுகளுக்கு நியமிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கு இந்த பாடநடைமுறை பற்றிய விரிவான விளக்கத்தைத் தருவேன். நீங்கள் மற்ற ஆசிரியர்களுக்கு அதனைச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். உங்கள் பாடங்கள் என்னாலும் உங்கள் பாடத் தலைவராலும் அடிக்கடி மேற்பார்வை செய்யப்படும். அப்படி மேற்பார்வை செய்ய வரும்போது நீங்கள் உங்களுடைய அன்றைய பாடத் திற்கான பாடவழிமுறையை அவர்களிடம் கொடுக்கவேண்டும் என்று கூறி முடித்தான்.

எல்லோரும் அமைதியாகப் புறப்பட்டனர். பவளம் மட்டும் மனதிற்குள் “உது வெற்றியடைய விடமாட்டன்” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டு வெளியேறினாள். அவளின் முணுமுணுப்பை கேட்ட வசந்தி அவளை ஒரு புழுவைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்தாள்.

அத்தியாயம் 16

அன்று கூட்டம் முடிந்து வீடு போகும்போது கபிலன் மனம் நிறைந்து சந்தோசமாகவே சென்றான். ஆனால் வீட்டுக்குச் சென்றதும் அங்கு அவனுக்காகக் காத்திருந்த நபரைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டு விட்டான்.

அங்கு இருந்தவர் அவனுடைய மாணவி அருந்ததியின் தகப்பன். இவர் ஏன் இங்கு வந்திருக்கிறார் எதுவுமே அவனுக்குப் புரியவில்லை.

அருந்ததி அவனது தனிப்பட்ட மாணவி. படிப்பில் படு கூட்டி. அவளது வீட்டுக்குச் சென்று கணிதபாடம் சொல்லிக் கொடுப்பான். அவளும் ஆர்வமாகப் படிக்கும் ஒரு மாணவி. வாரத்தில் மூன்று தடவை அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று படிப்பிப்பான். அவர்கள் வீடு வெள்ளவத்தையில் உள்ள றொக்கித் தியேட்டருக்கு அருகாமையில் உள்ள வீதியில் உள்ளது.

அவன் படிப்பித்துவிட்டு வரும்போது அவள் வாசலில் நின்று அவனையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். கபிலன் அதனை என்றைக்குமே வித்தியாசமாக எடுத்ததில்லை.

அருந்ததியின் வகுப்புகள் முடிந்த பின்பு அவர்கள் தங்கள் கிராமத்திற்குக் குடும்பமாகச் சென்றுவிட்டார்கள்.

அதன் பின்பு அவர்களோடு கபிலனுக்கு எந்தத் தொடர்பும் இருக்கவில்லை. திடீரென ஒருநாள் அவளிடம் இருந்து ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது. அந்தக் கடிதம்கூட சாதாரணமாகவே இருந்தது. அதனை அவன் நண்பன் சுந்தரேசனும் வாசித்திருந்தான். ஆனால் சுந்தரேசன் அந்தக் கடிதம் ஏதோ செய்தியைச் சொல்வதுபோல் உள்ளது என்று கூறினான். கபிலன் அதனை மறுத்து அந்தப் பிள்ளை மிக நல்ல பிள்ளை என்று கூறி அந்த விடயத்தையே இருவரும் மறந்துவிட்டார்கள். அதற்குப் பின்பு எந்தக் கடிதமும் வரவில்லை. கபிலனும் தன் வேலைகளில் மூழ்கி விட்டான்.

இன்று அருந்ததியின் அப்பா வந்திருக்கிறார். என்னவாக இருக்கும் என்று கபிலன் குழம்பிப்போய் இருந்தான். வந்தவரை உள்ளே அழைத்துச் சென்று இருக்கும்படி கூறிவிட்டு

“என்ன திடீரென்று வந்திருக்கிறியள்?”

என்று கபிலன் கேட்டான். அவனுடைய கேள்விக்குப் பதில் அளிக் காமல் அவனைப்பற்றி விசாரித்தார். அவனுடைய அப்பாவைப்பற்றியும் விசாரித்தார். இப்படிச் சுற்றிசுற்றி அவனுடைய வேலை போன்றவற்றின் விவரங்களையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். கபிலனும் அவர் கேட்ட விவரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவன் திடீரென்று முழித்து

“நீங்கள் ஏன் இதையெல்லாம் விசாரிக்கிறியள்?” என்று கேட்டான்.

“மாஸ்டர் எனக்கு எல்லாம் தெரியும். மகள் என்னட்டைச் சொல்லி யிட்டா” என்றார் அவர்.

இப்போ கபிலன் கொஞ்சம் உஷாரானான்.

“எனக்கு விளங்கேல்லை. அருந்ததி என்ன சொன்னவ?” என்று கபிலன் கேட்டான்.

“மாஸ்டர் ஏன் பதட்டப்படியிள்.. எங்களுக்கும் சம்மதம்தான்” என்று அவர் கூற, விடயம் பிழையான பாதையில் செல்வதை கபிலன் புரிந்து கொண்டான். பின்பு அவரே தொடர்ந்தார்.

“மாஸ்டர் மகளுக்கும் உங்களுக்கும் இடையில் காதல் இருக்கெண்டு மகள் சொன்னவ. அதுதான் அதைப்பற்றிக் கதைச்சுச் செல்லலாம்.. என்று வந்தனான்” என்று அவர் கூறிமுடிக்க கபிலனுக்கு வேர்க்கத் தொடங்கிவிட்டது. ஆயினும் சமாளித்துக் கொண்டு

“நீங்கள் பெரியவர் நான் சொல்லிறதைக் கவனமாகக் கேளுங்கோ. நான் ஒரு ஆசிரியர். உங்கடை மகள் என்றை மாணவி. இதுக்கு அப்பாலை எந்த உறவும் இல்லை. ஆசிரியத் தொழிலை நான் நிரம்ப நேசிப்பவன். அருந்ததி ஏதோ தவறாய் யோசிச்சிட்டா. நான் அவவின்ரை கெட்டித்தனத் திற்காக கூட வகுப்பெடுத்து படிப்பிச்சதை வைச்சு அவ தவறாய் நினைச்சிட்டா. குறை நினைக்காதையுங்கோ. நான் ஆசிரியத் தொழிலுக்குத் துரோகம் செய்ய மாட்டன். ஆசிரியருக்கும் மாணவிக்கும் இடையிலுள்ள உறவு குரு - சிஸ்யை என்ற உறவுமட்டும்தான்.” என்று கூறி முடித்தான் கபிலன்.

அவன் சொல்வதை அவதானமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவரின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. பெண்ணைப் பெற்ற அப்பாக்களுக்கு எப்போதும் இப்படியான சங்கடங்கள் வருவதுதான்.

அவர் கபிலனுக்கு எதுவும் கூறாமல் அமைதியாக எழுந்து வெளியே போகத் தொடங்கினார். கபிலன் அங்கிள்.. அங்கிள் என்று கூப்பிட்டுப் பார்த்தான். அவர் திரும்பிப் பார்க்கவேயில்லை.

அப்போது சுந்தரேசன் அவரையும் பார்த்துக் கபிலனையும் பார்த்தபடி வீட்டுக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தான்.

“என்ன மச்சான் ஆரது?” என்று சுந்தரேசன் கேட்க

“உள்ளை வா சொல்லிறன்” என்று அவனை இழுத்துக் கொண்டு உள்ளே போனான் கபிலன்.

“அது அந்தப் பெட்டையின்ரை அப்பா மச்சான்” என்றான் கபிலன்.

“எந்தப் பெட்டை?” சுந்தரேசன் கேட்டான்.

“வேறை யார் மச்சான் ..முந்தி ஒருக்கால் கடிதம் எழுத நீ சந்தேகப் பட்டியே.. அந்தப் பெட்டையின்ரை அப்பாதான்” என்றான் கபிலன்.

“இப்ப ஏன் வந்தவர்?” சுந்தரேசன் கேட்டான்.

“அந்தப் பெட்டை என்னைத் தான் காதலிக்கிறதாயும் நானும் அவளைக் காதலிப்பதாயும் சொல்லி அனுப்பியிருக்குது” என்று கபிலன் சொல்ல,

“அப்ப இவர் என்ன கலியாணம் பேசியே வந்திருக்கிறார்?” என்று சுந்தரேசன் கேட்டான்.

“ஓம் மச்சான். நான் ஆறுதலாய் அவர் புரியும்படி விளக்கிச் சொல்ல அவர் புரிஞ்சிட்டார் எண்டுதான் நினைக்கிறன். பேசாமல் எழும்பிப் போகத் தொடங்கியிட்டார்.” என்றான் கபிலன்.

“நான் அண்டைக்கே சொன்னான். நீ தான் அந்தப் பிள்ளை அப்படியானதில்லை அது இது என்று கனக்கச் சொன்னாய்” என்று சுந்தரேசன் சொன்னான்.

“இல்லை மச்சான். ஆனால் இதை நான் தவறென்று நினைக்கயில்லை. நாங்கள் இள வயதிலை உள்ள ஆசிரியர்கள் கொஞ்சம் நெருங்கிப் படிப் பிக்கேக்கை இப்படியான எண்ணங்கள் வாறது சகஜம்தான் . அதை புத்தி சொல்லித் திருத்திவிட்டால் அவை சரியாகி விடுவினம்” என்று கபிலன் சொன்னான்.

“உனக்கேதோ பொம்பிளை ராசி மச்சான். நீ கோவிக்காட்டால் ஒண்டு சொல்லட்டே, நீ எங்கடை வீட்டை ஒரு நாலைஞ்சு நாள் வந்து தங்கச்சிக்குப் படிப்பிச்சனீ எல்லே. அந்த நாலைஞ்சு நாளைக்கை என்றை தங்கச்சிக்கு உன்னிலை காதல் வந்திட்டுது” என்று சுந்தரேசன் சொல்ல திடுக்கிட்டுப்போன கபிலன் “பிறகு..” என்றான்.

“எனக்கு உன்னைப்பற்றித் தெரியும்தானே. தங்கச்சியின்ரை நடை முறைகளிலிலை இருந்துதான் கண்டு பிடிச்சன். ஒரு நாள் அவளை நேரேயே கேட்டிட்டன். அவள் கொஞ்சமும் யோசிக்காமல் ஓமெண்டிட்டாள். நான் கோபப்படாமல் அவளுக்குச் சில விசயங்களைப் புரிய வைச்சு மனதை மாற்றினன்” என்றான் சுந்தரேசன்.

“இஞ்சை பாரடா.. எனக்குத் தெரியாமல் எத்தனை விசயம் நடந்திருக்கு. பயமாய்க் கிடக்குது” என்றான் கபிலன்.

“ஓம் மச்சான் கவனமாயிரு. இப்ப நீ போயிருக்கிறதும் ஒரு பெண்கள் பாடசாலை. சரியான கவனமாயிருக்கவேணும்.” என்றான் சுந்தரேசன்.

அதனை ஆமோதித்த கபிலன் இன்று பாடசாலையில் நடந்த விடயங்களை எல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் சுந்தரேசனுக்குக் கூறினான். அத்தோடு பவளம் ரீச்சர் கடைசியாய்ச் சொன்னதையும் கூறிவிட்டு பள்ளிக்கூடத்தில் ரீச்சர்மார்தனக்கும் வசந்திக்கும் காதல் என்று கதைக்கினம் என்பதையும் கூறிவைத்தான்.

சுந்தரேசனும் தான் யாழ்ப்பாணம் போனது பற்றியும் அங்குள்ள நிலைமைகளையும் கூறி தாயினுடைய மரண வீட்டுக் காரியங்களை ஒருமாதிரி முடிச்சிட்டன். வீடுதான் சும்மா இருக்குது. அதுக்கும் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று கூறிவிட்டு,

“வா மச்சான் போய்ச் சாப்பிட்டிட்டு வருவம்” என்று கூறினான்.

இருவரும் காந்தி லொட்ஜ்ஜை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினர்.

அத்தியாயம் 17

அன்று பாடசாலைக்குச் சென்றபோது கபிலனை அதிபர் அழைப்பதாகச் செய்தி வந்தது. உடனேயே அதிபர் அறைக்குச் சென்றான். அவனை அமரச் சொல்லிய அதிபர்

“கபிலன், நான் எதையும் நேராகக் கதைப்பவன். உமக்குத் தெரியும். சுற்றி வளைக்காமல் விசயத்துக்கு வாறன். பள்ளிக் கூடத்திலை ஒரு கதையடிபடுகுது..” என்று அதிபர் கூறக் கபிலன் சிரித்தான்.

“நீங்கள் சொல்லிற கதை என்ரை காதுக்கும் வந்தது மிஸ். வசந்தியைப் பற்றித்தானே கூறப் போறியன். அதிலை எந்த உண்மையும் இல்லை. அது இங்கை என்னைப் பிடிக்காத ஒரு சிலர் கட்டிவிட்ட கதைதான். நாங்கள் இரண்டு பேரும் நல்ல நண்பர்கள். இருவரும் ஒரே யூனியிலைதான் படிச்சனாங்கள். இங்கை வந்தாப்போலையும் நட்பைத் தொடரிறம்.” என்று கூறிவிட்டு நேற்று மாலை அருந்ததியின் அப்பா வந்ததுபற்றியும் விளக்கமாகக் கூறினான்.

வியப்போடு அவனைப் பார்த்த அதிபர் அவனைத்தட்டிக் கொடுத்து “சரியான முடிவுதான் எடுத்திருக்கிறீர். எனக்கு உம்மை ஆசிரியராய் வைச்சிருக்கிறது பெருமையாகவே உள்ளது.”

“அப்ப நான் வகுப்புக்குப் போறன் மிஸ்” என்று கூறிவிட்டு மெல்லிய புன்சிரிப்போடு வெளியில் வந்தான். அவன் சிரிப்போடு வருவதைத் தூரத்தில் நின்று பார்த்த பவளம் ரீச்சருக்கு ஒரே குழப்பமாகிக் போய்விட்டது.

முகத்தை ‘உம்’ மென்று வைத்துக்கொண்டு வகுப்புக்குப் போய்விட்டான்.

கபிலனுக்குத் தெரியும் வசந்தியின்போக்கு. இது ஆசிரியை பவளம் கட்டிவிட்ட கதையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். எதற்கும் வசந்திக்கு இதைச் சொல்லி அவளை கவனமாக இருக்கக் கூறவேண்டும் என மனதுள் நினைத்துக் கொண்டான்.

அவசரமாக ஒவ்வொரு பகுதித் தலைவரிடமும் தான் தயாரித்த பாட நடைமுறையைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்து அவற்றை அவர்களின் ஆசிரியர்களிடம் கொடுத்து வகுப்புக்குச் செல்லமுன் நிரப்பிச் செல்லவேண்டும் எனக்கூறிவிட்டுத் தன் பாடத்திற்குச் சென்றான்.

மாலை பாடசாலை முடிந்ததும் பிரிவுத் தலைவர்களை அழைத்து நேற்றுக் கூறியதுபோல் கூட்டம் ஒன்றைக் கூட்டினான். அதிபர் இந்தக் கூட்டத்திற்கு ஒரு பார்வையாளராகக் கலந்து கொண்டார். கபிலன் கூட்டத்தை ஆரம்பித்தான்.

ஆசிரியர்களுக்கு என் வணக்கம்,

நான் இன்று இந்தக் கூட்டத்தை நடாத்துவதால் நான் உங்களைவிடப் பெரியவன் என்றோ நான் சொல்வதெல்லாவற்றையும் கேட்க வேண்டுமென்றோ இல்லை. என்னைவிட வயதில் மூத்தவர்களும் அனுபவம் நிறைந்தவர்களும் என் முன்னால் இருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை தெளிவாகக் கூறினால் நானும் நீங்களும் சேர்ந்து

திருத்திக் கொள்ளலாம். ஏனென்றால் இவை யாவும் மாணவர்களின் நன்மைக்காகவே. நாங்கள் இந்த முறையிலுள்ள பெறுபேறுகளை வெளிக்காட்டினால்தான் அதிபர் எங்களது சம்பள உயர்வுபற்றி நிர்வாகத்துடன் உஷாராகக் கதைக்க முடியும். “

இப்படி கபிலன் கூறியபோது அதிபர் தலையை ஆட்டி அதனை ஆமோதித்துக் கொண்டார்.

கபிலன் தொடர்ந்தான்.

உங்கள் கைகளில் உள்ள பாட நடைமுறையைக் கவனியுங்கள். இது ஒரு ஆசிரியர் வகுப்பறைக்குச் செல்லுமுன் தான் அன்று வகுப்பறையில் என்ன செய்யப்போகிறேன் என்பதை முன் கூட்டியே தயாரிக்கும் நடைமுறையாகும்.

ஒரு வகுப்பறைக்குள் செல்லுமுன் அந்த வகுப்பறையில் எவ்வகையான மாணவர்கள் உள்ளார்கள் என்பதை தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். ஒரு வகுப்பறையில் அதி கெட்டிக்கார மாணவர்கள், விவேகம் குறைந்த மாணவர்கள், விசேட தேவைகள் தேவையான மாணவர்கள் என இருப்பார்கள். ஆகவே நீங்கள் இந்த மூன்று வகையான மாணவர்கள் வகுப்பறையில் இருந்தார்கள் எனின் நீங்கள் மூன்று வகையான பாட முறையினைத் தயாரிக்க வேண்டும். அப்போதான் எல்லா மாணவர்களுக்கும் பாடம் புகட்ட முடியும்.

பாடவழிமுறையில் பாடத்தின் நோக்கம் என்ன என்ற பகுதியில் ஒரு பாடத்தை நீங்கள் படிப்பிக்கும்போது அதை ஏன் படிப்பிக்கிறீர்கள் என்ற விளக்கம் எழுதப்படவேண்டும். அதாவது அதனை கற்பிப்பதால் மாணவன் எதனைப் பெற்றுக் கொள்வான் என்பதை தெளிவாகக் கூறவேண்டும்.

அடுத்தது, அந்தப் பாடத்தை படிப்பித்தபின் அவன் என்ன விடயங்களைக் கற்றுக் கொண்டுள்ளான் என்பதை எழுதவேண்டும்.

அடுத்தது ஒவ்வொரு பாடமும் மூன்று முக்கிய பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. அவையாவன ஆரம்பம் - விளக்கம் - முடிவு. இவற்றில் ஆரம்பம் என்பது பாடம் சம்பந்தமான சில செயல்கள் மூலம் அவர்களை படிப்பதற்குத் தயார்ப்படுத்துவது. இரண்டாவது பாடத்தை மாணவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து முழுமையான விளக்கம் கொடுக்கப்படுதல் வேண்டும்.

மூன்றாவது முடிவு. இந்த முடிவு என்பது பல வகைப்படும். இது ஆசிரியரின் அனுபவத்தில் தங்கியுள்ளது. முடிவில் படிப்பிக்கப்பட்ட பாடத்தில் சில வாய்மூலக் கேள்விகளைக் கேட்பதன் மூலம் அவர்களுக்கு விளங்கியதா இல்லையா என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இவைகளை நீங்கள் உங்கள் பிரிவுகளில் உள்ள ஆசிரியர்களுக்கு எடுத்துரைத்து நடைமுறைக்குக் கொண்டு வாருங்கள்.

இப்படிக் கூறி அன்றைய கூட்டத்தை முடிவு செய்தான் கபிலன்.

அத்தியாயம் 18

இன்று ஆறாவது பாடம் கணித ஆசிரியை மிஸ் பொன்னம்பலம் அவர்களது வகுப்பில் அவரது படிப்பித்தற்திறனை அவதானிக்க வேண்டிய தவணை கபிலனுடையது. அவன் மிஸ் பொன்னம்பலத்திடம் சென்று உங்கள் வகுப்பறைக்கு ஆறாவது பாடம் வருவேன் என்று கூறிவிட்டு வந்தான்.

அவன் வந்து சொல்லிச் சென்ற நேரம் தொடக்கம் மிஸ் பொன்னம்பலம் பதட்டமாகவே இருந்தார்.

பாட அவதானிப்பு என்றாலே ஆசிரியர்கள் பதட்டப்படுவது எந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலும் சாதாரணமான ஒன்றே. கபிலனுடைய அவதானிப்பு எப்பொழுதும் பல விடயங்களை வெளிக் கொணரும் ஒன்றே.

பாட நேரத்தில் கபிலன் பல விடயங்களை அவர்களிடம் இருந்து எதிர்பார்க்கிறான். அவர்களின் பாடத் தயாரிப்புகள், பிள்ளைகளின் தரத்திற்கு ஏற்றவாறு பயிற்சிகள், பாடத்தை ஆரம்பிக்கும், முடிக்கும் பாங்கு, பாட நேரத்தில் பிள்ளைகளுக்கும் ஆசிரியருக்கும் இடையேயான அர்த்தமுள்ள தொடர்பாடல் போன்ற பலவற்றை எதிர்பார்க்கிறான் கபிலன்.

கபிலன் வகுப்பறைக்குச் செல்லும் போது கரும்பலகையில் அன்றைய பாடத்தின் நோக்கமும் அதனால் பாட முடிவில் பிள்ளைகள் பெற்றுக் கொள்ளப்போகும் அறிவித்திறனும் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதை விடப் பயங்கரம் என்னவென்றால் அந்தப் பாடம் சம்பந்தமான தெளிவான அறிக்கையை அடுத்த நாள் காலையே அதிபரிடம் கையளித்துவிடுவான். அதன்பின் அதிபர் அந்த ஆசிரியையைக் கூப்பிட்டு அறிவுரை கூறுவதும் ஆசிரியைக்கான இடுபணி என்ன என்பதையும் கூறிவிடுவார். அதை அடையுமட்டும் அந்த ஆசிரியை பதட்டமடைந்தபடியே இருப்பார்.

இதனால் பல ஆசிரியைகளுக்குக் கபிலன் மேல் வெறுப்பு உருவாகத் தொடங்கி இருந்தது. இந்த வெறுப்பைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்ட பவளம் ரீச்சர் அவர்களைத் தன் பக்கம் சேர்த்துக் கொண்டு கபிலனுக்குப் பல தொல்லைகளை உருவாக்கத் தொடங்கி யிருந்தார். அப்படியான தொல்லைகளில் ஒன்று தான் வசந்திக்கும் கபிலனுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாகக் கட்டிவிட்ட கதை.

ஆறாம் பாடத்திற்கான மணி அடித்ததும் கபிலன் மிஸ் பொன்னம் பலத்தின் வகுப்பறைக்குள் நுழைந்தான். அந்தப் பாடசாலையில் ஒழுங்காகப் பாடங்கற்பிக்கும் மூன்று ஆசிரியர்களில் ஒருவர் மிஸ் பொன்னம்பலம். மற்றவர்கள் வசந்தியும் கபிலனுமே.

மிஸ் பொன்னம்பலம் கடமையில் கண்ணானவர். பிள்ளைகட்கு ஒன்று நன்மை பயக்கும் என்றால் மிகக் கடுமையாக அதற்கு உழைப்பார். ஒரு நல்ல ஆசிரியருக்குரிய சகலவிதமான பண்புகளும் அவரிடம் இருந்தன.

கபிலன் வகுப்பினுள் நுழைந்தபோது கரும்பலகையைப் பார்த்தான். தெளிவாக நோக்கம் எழுதப்பட்டிருந்தது. அமைதியாகப் போய்

மூலையில் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டான். ஆசிரியை படிப்பிக்கும் பாங்கினை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு ஆசிரியருக்கு குரல் மிக முக்கியமானது. அவரது குரல் பிள்ளைகளைத் தெளிவாகச் சென்றடைய வேண்டும். குரலில் ஏற்ற இறக்கங்கள் இருக்க வேண்டும். உச்சரிப்புகள் மிகத் தெளிவாக இருக்க வேண்டும். இவ்வளவும் மிஸ் பொன்னம்பலத்திடம் அளவுக்கு அதிகமாகவே இருந்தன.

வியப்போடு அவ படிப்பிப்பதை பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான். பிள்ளைகள் கேட்கும் வினாக்களுக்கு டக்குடக்கென்று பதில்களையும் வழங்கிக் கொண்டிருந்தார். விளங்கும் தன்மை குறைந்த பிள்ளைகளுக்குக் கொஞ்சம் இலகுவான பயிற்சித்தானைக் கொடுத்து தனிப்பட அவர்களுக்கு விளங்கப்படுத்தியும் கொண்டார். மிஸ் பொன்னம்பலம் ஒரு நிமிடம்தானும் வகுப்பறையில் இருக்கவில்லை. பம்பரம்போல் கழன்று கொண்டிருந்தார்.

இவைகளையெல்லாம்பார்த்துக் கொண்டிருந்த கபிலன் ஆச்சரியத்திற்கு மேல் ஆச்சரியம் அடைந்தான். மேலும் சிறிது நேரம் இருந்துவிட்டு நன்றி கூறிவிட்டு வெளியே வந்தான் கபிலன்.

அன்று மதியமே தன்னுடைய சாப்பாட்டு நேரத்தில் மிஸ் பொன்னம்பலம் அவர்களது பாடம் பற்றிய அறிக்கையை மிக அவதானமாகவும் தெளிவாகவும் எழுதி முடித்துவிட்டு அதிபரிடம் கையளித்துவிட்டு மேலதிகமாக ஒரு சிபாரிசும் செய்து விட்டு வந்தான். அவனுக்கென்னவோ அன்று மனதில் சந்தோசம் இருந்தது.

மிஸ் பொன்னம்பலத்தை அதிபர் தன்னுடைய அறைக்கு வருமாறு கூப்பிட்டார். மிஸ் பொன்னம்பலம் சிறிது பதட்டத்தோடு அதிபரின்

அறைக்குள் நுழைந்தார்.

“வாங்கோ மிஸ்.. இப்பதான் உங்கள் பாடம் பற்றிய அறிக்கையைத் தந்து சென்றார். அவர் உங்களைப்பற்றி மிக நன்றாகச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். அத்தோடு ஒரு சிபாரிசும் செய்துவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். நான் நிர்வாகிகளோடையும் கதைத்துவிட்டேன். இன்றையிலிருந்து உங்களுக்குப் பதவி உயர்வு. இனிமேல் கபிலனோடு சேர்ந்து பாடங்களை அவதானித்தலையும் செய்யவேண்டும். உங்களுக்குச் சம்மதமா” என்று கேட்டார்.

மிஸ் பொன்னம்பலத்திற்கு என்ன கூறுவதென்றே தெரியவில்லை. அவர் இதைக் கொஞ்சமேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“நன்றி மிஸ்” என்று மட்டுமே கூறிவிட்ட உள நிறைவோடு அதிபர் அறையைவிட்டு வெளியேறினார். இப்போ நடந்ததெல்லாம் உண்மை தானா என்பதை தன் கையைத் தானே கிள்ளி உறுதி செய்து கொண்டார்.

அவர் நேராக கபிலனின் வகுப்பறைக்குச் சென்று நன்றியைத் தெரிவித்துவிட்டுத் தன் அறைக்குச் சென்று சந்தோசத்தைத் தாங்க முடியாமல் எதுவுமே செய்யாமல் யாருடனும் கதைக்காமல் அப்படியே இருந்து தானே தன் மகிழ்வை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அத்தியாயம் 19

மிஸ் பொன்னம்பலத்திற்குப் பதவி உயர்வு கிடைத்தமை மறுநாள் பாடசாலையில் பெரிய கதையாகக் கதைக்கப்பட்டது. அதுவும் கபிலனின் சிபாரிசில் தான் கிடைத்தது என்ற கதை, பவளம் ரீச்சரின் காதுக்குப் போன போது யாரோ தன் காதில் ஈயத்தைக் காய்ச்சி ஊத்தியதுபோல் துடித்தாள். அவள் மட்டுமல்ல கபிலனுக்கு நெருக்கமான வசந்தியால் கூடத் தாங்க முடியவில்லை.

மிஸ் பொன்னம்பலம் அழகான பெண்ணே. தன் வேலையில் பற்றுறிதியோடு கடமையாற்றும் ஒரு ஆசிரியைதான். வயதும் அவ்வளவாக இல்லை. இதுவரை நாளும் கபிலனையும் வசந்தியையும் சேர்த்துக் கதைத்த அதே ஆசிரிய சமூகம் இப்போ மிஸ் பொன்னம்பலத்தோடு சேர்த்துக் கதைக்கத் தொடங்கி விட்டது.

மிஸ் பொன்னம்பலத்தின் இயற்கைப் பெயர் மகாலட்சுமி. எல்லோரும் அவளை மகா என்றே கூப்பிடுவர். பணக்காரக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரல்ல. நடுத்தரவர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண். குடும்பத்தில் ஐந்துபேர். அவள், அவளது சகோதரிகள், அப்பா, அம்மா என இருந்தார்கள். தகப்பன் ஒரு சாதாரண அரச எழுதுவினைஞர். மகாலட்சுமிதான் மூத்த

பெண். குடும்பப் பொறுப்பு இவள் தோள்களிலும் பொறுத்திருந்தது.

பாடசாலையில் ஆசிரியைகள் மத்தியில் உலவிய வதந்தியை அவள் ஒரு பொருட்டாகவே எடுக்கவில்லை. இந்தக் கதைக்கு எண்ணெய் ஊற்றி வளர்த்துக் கொண்டிருந்தது பவளமே! தொடக்கி விட்டதும் பவளம்தான். இப்போது அதனை அணையாது பாதுகாத்துக் கொண்டிருப்பதும் அவளே!.

கபிலனுக்கு இதனால் நிரம்பிய மனக் கவலை. தன்னால் இரு இளம் பெண்களின் பெயர் கெடுவதை அவனால் தாங்கமுடியவில்லை. அதிபரிடம் சென்று தன் மனக் குமுறலைக் கொட்டித் தீர்த்தான்.

அதிபர் எல்லாவற்றையும் அமைதியாகக் கேட்டுவிட்டு,

“நான் எதிர் பார்த்ததுதான் கபிலன். இப்படிப் பல பிரச்சினைகள் வரும். எதிர் கொண்டு முன்னால் போகவேணும். நான் ஏற்கனவே மகாவோடு கதைத்து விட்டேன். மகா தைரியமான பெண். வெகு சாதாரணமாக தனக்கு இவை எந்தத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்று கூறி விட்டா. கவலையை விடும்” என்று கபிலனைத் தட்டிக் கொடுத்து அனுப்பினார் அதிபர்.

அதிபர் அறையைவிட்டு வெளியே வந்த கபிலன் நேரே தன் வகுப்பறைக்குச் சென்றுவிட்டான். பத்தாம் வகுப்பிற்கான பௌதிக பாடத்தை முடித்துவிட்டு வெளியே வந்த கபிலனுக்கு வேறு ஒரு பிரச்சினை காத்திருந்தது. இந்தப் பிரச்சினைபற்றி அவனுக்குக் கூறியது உதவி அதிபர். பத்தாம் வகுப்பிலுள்ள பிள்ளையொன்றின் தகப்பன் பாடசாலைக்கு வந்ததாகவும் கபிலனால் திருத்திக் கையளிக்கப்பட்ட பௌதிக விடைத்தாளை கபிலன் முறையாகத் திருத்தவில்லை என்றும் அதனால் தனது மகள் மற்றப் பிள்ளைகளைவிட குறைவான மார்க்குகள்

வாங்கியுள்ளதாகவும் அதிபரிடம் கூறிவிட்டுச் சென்றுள்ளார் என உப அதிபர் அவனுக்குக் கூறிவைத்தார். யார் பிள்ளை என்று கபிலன் கேட்க அதிபர் கூப்பிட்டுக் கதைக்கும்போது கூறுவார் எனக் கூறிவிட்டு அவர் போய்விட்டார்.

இன்று வந்த நேரம் தொடக்கம் ஒரே பிரச்சினையாக உள்ளது என கபிலன் கவலைப்பட்டான். எதற்கும் அதிபர் கூப்பிடும்போது போய் கதைப்போம் என மனதுள் நினைத்துக் கொண்டு அடுத்த வகுப்பிற்குப் போய்விட்டான்.

வகுப்பறையில் இருந்தாலும் அவனால் மனதை ஒரு நிலையில் வைத்துப் படிப்பிக்க முடியவில்லை. அந்த வகுப்பு உயர்தர வகுப்பு. பாடம் பிரயோக கணிதம். அந்த வகுப்பில் ஏழு பிள்ளைகளே இருந்தனர். அவர்களைக்கணக்குச் செய்யும்படி கூறிவிட்டு சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்தான். மனம் திரும்பத் திரும்ப அதிபர் எப்போ கூப்பிடுவார் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

இவனுடைய இந்த நிலையை அவதானித்த பிள்ளைகள்,

“சேர், ஏதும் பிரச்சினையோ?” என ஒரு பெண் கேட்டாள். கபிலன் அவர்களைப் பார்த்து “ஒன்றும் இல்லை. நீங்கள் கணக்குச் செய்வதில் கவனம் செலுத்துங்கோ” என்று கூறி விட்டு மேலும் கீழும் பார்த்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இதற்குப் பின் அவர்களும் அவனைத் தொந்தரவு செய்யவில்லை.

அந்தப் பாடம்தான் அன்றைய கடைசிப் பாடம். அதிபர் அவனைக் கூப்பிடவில்லை.

வெளியில் மழை சோவெனக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. மழை நிலத்தில் விழுந்து தெறிக்கும் போது அதனைப் பார்த்து மெதுவாகச்

சிரித்தான் கபிலன். அவனுடைய வாழ்விலும் எத்தனை பிரச்சினைகள் வருவதும் தெறிப்பதுமாக இருக்கின்றன என்பதை நினைத்தபோது தான் அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. பாடசாலை முடிவதற்கான மணி அடித்தது. இன்னும் அதிபர் கூப்பிடவில்லை.

எட்டிப் பார்த்தான். அதிபர் வெளியில் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

கபிலனும் வீடு போவதற்குத் தயாரான போது வழக்கமாக அவனோடு வரும் வசந்தியை இன்னும் காணவில்லை. சிறிது நேரம் காத்திருந்தான். மழை விடுவதாகவில்லை. போவதற்கு எழும்பியபோது வசந்தி குடை பிடித்தபடி வெளியே போய்க் கொண்டிருந்தாள். அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

எல்லாமே இன்று புதிதாகவிருந்தது.

‘சரி நாமும் போவோம்’ என நினைத்துத் தன்னுடைய பையை எடுத்துக் கொண்டு மழையில் நனைந்தபடி நடக்கத் தொடங்கினான். சிறிது தூரம் சென்றதும் பின்னால் இருந்து “சேர்.. சேர்” என்ற குரல் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தபோது அவனுடைய உயர்தா வகுப்பு மாணவி குடையோடு ஓடி வந்து கொண்டிருந்தாள். வந்தவள் மூச்சிரைத் தபடி “சேர், இந்தாங்கோ குடை.. இதைப் பிடிச்சுக் கொண்டு போங்கோ.” இது கபிலன் எதிர்பார்க்காத ஒன்று.

அவனுக்கு என்ன கூறுவதென்று புரியவில்லை. எதுவும் கூறாமல் குடையை வாங்கிக் கொண்டு நன்றி கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான். ஆனால் அது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இன்று எல்லாமே புதிதாகவே இருக்கிறதென்று மனதுள் நினைத்துக் கொண்டு அறையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

அறைக்கு வந்த அவனுக்கு இன்னுமொரு இன்ப அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

அவன் இருந்த வீட்டை அண்மித்தபோது அவனுடைய அறைக்குள் யாரோ இருப்பதையும் அந்த யாரோவுடன் அவன் நண்பன் கதைத்துக் கொண்டிருந்ததும் தெரிந்தது. அந்த யாரோ வேறு யாரும் இல்லை. அவனுடைய அப்பாதான்வந்திருந்தார். கபிலனுக்கு ஆச்சரியமாகவிருந்தது.

அறைக்குள் வந்த கபிலன்,

“என்ன அப்பா சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வந்திருக்கிறியள்” என்றான்.

“இல்லைத் தம்பி.. வேறொரு அலுவலாய் வந்தனான். உன்னையும் பார்த்திட்டுப் போவம் என்று வந்தனான்” என்றார். அவரோடு அவரின் நண்பரும் வந்திருந்தார்.

தன்னுடைய நண்பர் வீட்டில் நிற்பதாகவும் கூறிய அவர் தொடர்ந்து அவன் கலியாணத்தைப்பற்றிக் கதைத்தார். கபிலன் உடனடியாகவே மறுத்து விட்டான். “நான் இன்னும் சாதிக்கவேணும். இப்ப அவசரப்பட வேண்டாம்” என்று கூறிவிட்டான்.

அதற்குப் பின் அவர் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

சிறிதுநேரம் இருந்து நால்வரும் கதைத்து விட்டு சாப்பிடுவதற்காகப் புறப்பட்டனர். கபிலன் வழக்கமாகச் சாப்பிடும் காந்தி லொட்சிற்சுச் சென்றனர். இவர்கள் கடைக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது எதிர்பாராதவிதமாக இவர்கள் செல்லும் பாதையில் வசந்தி வருகிறாள்.

வசந்தியை நண்பர்கள் இருவருக்கும் தெரியும். பாடசாலைவிட்டு வழமையாக கபிலனோடு வரும் வசந்தி இன்று தனியாகச் சென்றுவிட்டாள். அது கபிலனின் மனதில் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவளைக் கண்டவுடன் தகப்பன் தங்கனோடு வருவதையும் மறந்து

“என்ன வசந்தி இண்டைக்குப் பள்ளியாலை வெள்ளைப் புறப்பட்டு

விட்டீர்” என்றான் கபிலன்.

வசந்தி பதில்கூற முன்பு, தன்னுடன்தகப்பன் உள்ளதை நினைவுபடுத்திய கபிலன்,

“ வசந்தி, இவர் என்னுடைய அப்பா” என்று அவரை அறிமுகப்படுத்தினான். அதைத் தொடர்ந்து,

“ அப்பா, இவ பெயர் வசந்தி என்னோடை படிப்பிக்கிறா. இவதான் எனக்கு இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலை வேலை இருக்கென்று கூறினவ என முந்திச் சொன்னான்” என்று அவன் கூற அவரும்

“ ஓ..அந்தப் பிள்ளையே. நன்றியம்மா” என்று கூறினதோடை விடாமல்

“ யாழ்ப்பாணத்திலை எந்த ஊரம்மா?” என்று கேட்டார்.

இதற்குள் கதையை வளர்த்தவிடாமல் “ சரி வசந்தி நீங்கள் போட்டு வாங்கோ நாளைக்கு பள்ளிக்கூடத்திலை சந்திப்பம்” என்று கூறி அவளை அனுப்பி வைத்து விட்டான் கபிலன். இந்த நாடகங்களையெல்லாம் நன்றாக ரசித்துக் கொண்டே வந்தான் கபிலனின் நண்பன்.

கபிலனின் அப்பா மனதில் வசந்தியையிட்டுக் குழப்பம் உருவாகத் தொடங்கி விட்டது. கடையில் சாப்பிடும்போதும் வசந்தியைப்பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அத்தியாயம் 20

கபிலனும் அவன் நண்பனும் கபிலனின் அப்பாவைக் கூட்டிச் சென்று அவரின் நண்பர் வீட்டில் விட்டு விட்டு நாளைவந்து சந்திப்பதாகக் கூறிவிட்டு வந்துவிட்டார்கள். வரும்போது கபிலனின் மனதை அரித்துக் கொண்டிருந்த விசயம் காலையில் பள்ளிக் கூடத்தில் நடந்த விடயம்தான்.

பாடசாலைவிட்டு மழையில் நனைந்தபடி அவன் புறப்பட்ட போது அந்த மாணவி ஓடி வந்து குடை தந்தமையும், அதைப் பார்த்து மற்ற மாணவிகள் சிரித்தமையும் அவனைக் குழப்பத்திலாழ்த்தியது. நண்பனிடம் இதைக் கூறினால் அவன் அதை வேறு நோக்கில் சிந்திக்க ஆரம்பித்து விடுவான் என்பதால் கூறுவதைத் தவிர்த்தான்.

ஆனாலும் அவனுடைய மனம் மட்டும் நிலையாக இல்லை. அறைக்கு வந்ததும் இருவரும் எதுவும் கதைக்காது படுத்துவிட்டனர்.

அதே நேரம் நண்பர் வீட்டில் கபிலனின் அப்பா தன் நண்பருக்கு இன்று நடந்தவிடயங்களைப்பற்றி அபிப்பிராயம் கேட்டார்.

“இந்தக் காலத்துப் பொடியங்களைப்பற்றிக் கவனமாக இருக்கு வேணும்” என்று அவர் கூறினார்.

“அதுதானடாப்பா கவலையாய்க் கிடக்குது. அந்தப் பெட்டையைப் பார்த்தால் குழைந்து குழைந்து கதைக்குது. அது யாரென்று விசாரிப்ப மெண்டு பார்த்தால் அவன் விட்டால்தானே.” என்று கூறிக் கவலைப் பட்டார்.

“நாங்களும் எடுத்தவுடனை சந்தேகப்பட்டு.. அங்கு ஒண்டும் இல் லாமலிருக்க நாங்களே காதலுக்கு ஐடியா குடுத்த மாதிரியாகியிடும். நீ அவனை என்னட்டைவிடு நான் கவனிக்கிறன். அந்தப் பள்ளிக்கூடப் பிறின்சிப்பலை எனக்குத் தெரியும். சாடைமாதையாய் விசாரிச்சுப் பார்க்கிறன். நீ என்ன நாளைக்கே போறியே” என்றார் அவர்.

“அப்பிடித்தான் இருந்தனான். இந்த விசயம் வந்தால்போலை இன்னும் இரண்டு நாள் நிற்பமெண்டு யோசிக்கிறன்.” என்றார் கபிலனின் அப்பா.

“ஓம் அதுவும் நல்லது. நாளைக்கே அந்தப் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போயிட்டு விசயத்தை அறிஞ்சு சொல்லிறன். எதுக்கும் அவன் அப்படி இப்படிப் போக முன்னம் ஒரு கால்கட்டைப் போட்டுவிட்டியெண்டால் எல்லாம் சரியாகும்.” என்றார் நண்பர்.

“எனக்கும் மனிசிக்கும் அதுதான் எண்ணம். எங்களுக்கும் வயது வந்திட்டுது இவன்ரை கல்யாணம் முடிஞ்சு தெண்டால் நிம்மதி. இப்ப பொம்பிளை எடுக்கிறதும் அவ்வளவு சுலபமில்லை. ஊருக்குள்ளை பொருத்தமாய் ஒரு பெட்டையுமில்லை. இவனும் கட்டமாட்டான். உனக்கு ஆரும் இருந்தால் சொல்லு பேசுவம்” என்றார் கபிலனின் அப்பா.

நண்பர் சிரிச்சுக்கொண்டே ,

“கையிலை வெண்ணெயை வைச்சுக் கொண்டு ஊராவீட்டு வெண்ணெயுக்கு ஏன் அலைவான்” என்றார்.

கபிலனின் அப்பா நண்பரைக் கேள்விக் குறியோடு பார்த்தார்.

“ஆரையடாப்பா மனசிலை வைச்சுக் கொண்டு சொல்லிறாய்.” என்று கேட்க,

“உனக்குச் சம்மதமெண்டால் என்றை பெட்டையை நான் தரத் தயார்” என்று அவர் வெளிப்படையாகக் கூறினார்.

கபிலனின் அப்பா சிறிது நேரம் அமைதியாய் இருந்தார்.

“உன்றை மகள் இப்ப என்ன செய்யிறாள்?” என்று கேட்டார்.

“அவள் ஏஎல் செய்துபோட்டு யூனிவசிறிற் றிக்கு போகத் தயாராயி ருக்கிறாள். அவளைக் கபிலனுக்கும் தெரியும். இரண்டு நாள் வந்து பாடம் சொல்லிக் குடுத்தவன்.” என்று நண்பர் கூறக் கபிலனின் அப்பா

“எதுக்கும் அவனையும் கேட்டுப் பார்ப்பம்” என்று கூறிவிட்டு நேரத்தைக் கருத்திற் கொண்டு இருவரும் படுக்கச் சென்றனர்.

.....

மறுநாட்காலை நித்திரையால் எழும்பிய கபிலனின் மனதில் குடை கொண்டு வந்து கொடுத்த நிகழ்ச்சிதான் திரைப்படம்போல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தவறாகவும்பட்டது அதேநேரம் அது ஒரு தற்செயலான நிகழ்வாகவும்பட்டது.

காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டுப்பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டான். பாடசாலையில் அதிபர் வாசலில் நின்று மலர்ந்த முகத்துடன் காலை வணக்கம் கூறிக் கொண்டிருந்தார். கபிலனும் காலை வணக்கம் கூறிவிட்டுத் தன் வகுப்பறைக்குச் சென்றுவிட்டான்.

அவனுக்கு இன்று முதற்பாடம் எட்டாம் வகுப்பிற்கு இருந்தது. அதற்கடுத்த பாடம் உயர்தர வகுப்பிற்கு பிரயோக கணிதம் இருந்தது.

எட்டாம் வகுப்பிற்கு அவனுக்கு விஞ்ஞான பாடம் இருந்தது.

விஞ்ஞான பாடத்தில் தாவரங்களைப்பற்றிப் படிப்பித்தான். அவன் படிப்பித்துக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு மாணவி எழுந்து

“சேர், தாவரங்களுக்கு மனிசரப்போல உயிர் இருக்கா?” என்று கேட்டாள்.

“அதிலென்ன சந்தேகம், உயிர் இருப்பதால்தானே அவை வளர்கின்றன” என்று கூறினான்.

“அப்படி என்றால் தாவரங்களைக் கொல்லுறது பாவந்தானே சேர்” என்று கேட்டாள். இதற்கு என்ன பதில் கூறுவதென்று கபிலனுக்குப் புரியவில்லை. சிறிது நேரத்திற்குப் பின் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு “நிச்சயம் பாவந்தான்” என்றான். அந்தப் பெண் அதனோடு விடவில்லை. தொடர்ந்து “மிருகங்களைக் கொல்லிறது பாவம் எண்டுதானே தாவரங்களைக் கொன்று சாப்பிடிறம். அது எப்படிச் சரியாகும்.”

இந்தக் கேள்வியைக் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்காத கபிலன் திடுக்கிட்டு விட்டான். சிறிது நேரம் யோசித்த அவன் தைரியமாக ஒரு கேள்வி கேட்டான்.

“நீங்கள் தாவரத்தைக் கொல்லப் போகும்போது அவை ஓடி ஒளிக்கின்றனவா?”

“இல்லை” என்று அவள் சொன்னாள்.

“அப்ப அவை இறப்புக்கு பயமில்லாமல் இருக்கின்றனதானே” என்றான் கபிலன்.

“அது தானே” என்றாள் அவள்.

“அதே நேரம் மிருகங்களைப் பொறுத்தவரை கொலை செய்யப் போகும்போது அவை ஓடி ஒழிக்கின்றன. அதாவது அவை வாழ ஆசைப்படுகின்றன என்று தானே அர்த்தம். வாழ ஆசைப்படுகிறவைகளை

வலுக்கட்டாயமாகக் கொல்வது கூடப் பாவம்தானே” என்று கூறிவிட்டு தான் வென்றுவிட்டதுபோல் அந்த மாணவியைப் பார்த்தான். அப்போது பாடம் முடிவதற்கான மணியும் அடித்தது.

“ மிகுதியை அடுத்த தடவை கதைப்போம்” என்று கூறிவிட்டு வகுப்பறையைவிட்டு வெளியேறி உயர்தர வகுப்பு நடைபெறும் வகுப்பறையை நோக்கி நடந்தான்.

உயர்தர வகுப்பறையில் ஏழு பிள்ளைகள் தான் இருக்கிறார்கள். அந்த வகுப்பறையில்தான் நேற்று அவனுக்குக் குடை தந்த மாணவியும் இருக்கிறாள்.

அவள் பெயர் கமலா. கபிலன் வகுப்பறையுள் நுழைந்ததும் அவர்கள் எல்லோரும் எழுந்து நின்று வணக்கம் சொன்னார்கள். கபிலனும் வணக்கம் சொல்லிவிட்டு பாடத்தைத் தொடங்குவதற்கு ஆயத்தமாகி அன்று படிப்பிக்கப்போகும் பாடத் தலையங்கத்தை கரும்பலகையில் எழுதினான். அவன் எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது பின்னால் மாணவிகள் குசுகுசுவென்று கதைப்பது அவனுக்குக் கேட்டது.

திரும்பிய கபிலனுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“ இங்கு நீங்கள் வந்திருக்கிறது படிக்க என்பதை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். கதைப்பதற்கு இடைவேளைகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். படிப்பில்மட்டும் உங்களின் கவனம் இருக்க வேண்டும்” சத்தமாகவும் கடுமையாகவும் பேசினான். கபிலன் எப்பொழுதும் இப்படிக் கதைப்பதில்லை. மிக அமைதியாகவும் தெளிவாகவும் பாடமெடுப்பவன். பிள்ளைகளோடு மிக அன்பாகப் பழகுவவன்தான் கபிலன். கபிலனுடைய இந்த வகுப்பறைக்குப் பக்கத்தில் இருப்பது அதிபரின் அறை. கபிலனின் இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு வியப்படைந்த

அதிபர் எட்டிப் பார்த்தார்.

“ஏதும் பிரச்சினையா மாஸ்டர்?” என்று அதிபர் கேட்டார்.

“இல்லை மிஸ், பரீட்சை நெருங்குவதால் இவர்கள் பாடத்தில் கவனம் எடுக்கவேண்டுமென்று கூறினேன்” என்று கபிலன் சமாளித்து விட்டான்.

அத்தோடு அதிபரும் போய்விட்டார்.

பாடம் முடிந்ததும் “கமலா, நேற்று நீங்கள் குடை தந்ததற்கு நன்றி. பாடசாலை விட்டதும் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு வகுப்பறையைவிட்டு வெளியேறினான். வகுப்பறையைவிட்டு வெளியே வந்தவனுக்கு இன்னொரு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

அதிபர் அறைக்கு வெளியே அவன் அப்பாவின் நண்பர் காத்திருந்தார். இது அவனுக்குக் கொஞ்சம் குழப்பமாகத்தான் இருந்தது.

“என்ன அங்கிள் இந்தப் பக்கம்?” என்று கேட்டு வைத்தான்.

“அதிபரை ஒருக்கால் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது தம்பி. அதுதான் வந்தனான்” என்று அவரும் கூறினார்.

அத்தோடு அவன் தன் பாடமெடுக்கப் போய்விட்டான்.

சிறிது நேரத்தில் அதிபர் அவரை உள்ளே கூப்பிட்டார்.

அதிபரின் அறைக்குள் நுழைந்த கபிலனின் அப்பாவின் நண்பர் அதிபருக்கு வணக்கம் சொல்லி விட்டு அவரின் முன்னால் அமர்ந்தார்.

“என்ன திடீரென்று வந்திருக்கிறியள்?” என்று அதிபர் கேட்டார்.

“ஒரு அலுவலாய் வந்தனான். நான் எதையும் நேரே கேட்கிறனான். கபிலன் என்றை நண்பரின்ரை மகனென்று உங்களுக்குத் தெரியும். அவரைப்பற்றிக் கேட்பமென்றுதான் வந்தனான்” என்றார். அதிபர்

அவரைப் பார்த்து

“கபிலன், நல்ல ஒரு ஆசிரியர். பொறுப்பான பிள்ளை. எங்களுக்குப் பல புது விசயங்களையெல்லாம் அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறார்.” என்று கூற

“அவருடைய அப்பா வந்திருக்கிறார். கபிலனுக்கு ஒரு கல்யாணம் பேசலாம் எண்டு நினைக்கிறார். அது சம்பந்தமாக உங்களிட்டை ஒரு விசயம் தெளிவாக்கத்தான் இப்ப வந்தனான்.” என்று அவர் முடிக்க அதிபர் அவரை ஒரு கேள்விக் குறியோடு பார்த்தார்.

“அது ஒண்டுமில்லை...இஞ்சை அவரோடை படிப்பிக்கிற வசந்தி எண்ட ஒரு பிள்ளையோடை அவர் வீதியிலை நிண்டு கதைத்ததைப் பார்த்திட்டார். அதனாலை கொஞ்சம் குழப்பமாயிருக்கிறார். நான் உங்களிட்டை விசாரிச்சுப் பார்க்கிறன் எண்டிட்டு வந்தனான்” என்று முடித்தார்.

அதிபர் சிரித்துவிட்டு “அப்படியெல்லாம் ஒண்டுமில்லை. அவை இரண்டு பேரும் யூனியிலை ஒண்டாய்ப் படிச்சவை. இந்தக் கதை இஞ்சையும் வந்தது. நான் நேரே கபிலனிட்டைக் கேட்டனான். அவர் அடியோடை மறுத்திட்டார். தாங்கள் இருவரும் நண்பர்கள் மட்டும்தான் என்று உறுதியாகச் சொல்லியிட்டார்.” என்று அதிபர் கூற

“அப்படியெண்டால் சரி நான் போட்டு வாறன்” என்று கூறிவிட்டு கபிலனின் அப்பாவின் நண்பர் புறப்பட்டுவிட்டார்.

இதுவரையும் வகுப்பறைக்குச் சென்ற கபிலனின் மனதில் அப்பாவின் நண்பர் ஏன் வந்தார் என்கின்ற கேள்வி விடைகிடைக்காமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. ஏற்கனவே அந்த மாணவி ஏன் குடை தந்தாள் என்கின்ற விடயம் உள்ளது. தன்னைச் சுற்றி ஏதோ நடக்கிறது என்பதுமட்டும்

அவனுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

மதிய இடைவேளை வந்தது. வழக்கம் போல் கபிலன் வெளியில் வந்து வீதியின் மறுகரையில் உள்ள விஜயலட்சுமி புத்தகசாலைக்குச் சென்றான். அங்கே அப்போதுதான் வந்த அக்கடையின் முதலாளி கணேசலிங்கம் சிரித்தபடி இருந்தார். கபிலனைக் கண்டதும் வாங்கோ மாஸ்டர் என்று கூறிவிட்டு சிறிது நேரம் இருவரும் உலக நடப்புகள் பற்றிக் கதைத்து விட்டு கணேசலிங்கம் கபிலனைப் பார்த்து “மாஸ்டர் பௌதிகத்திற்கு ஒரு புத்தகம் எழுதித்தரலாமே” என்று கேட்டார். முதன்முதலாக இப்படிக் கேட்டவுடன் மகிழ்ச்சியடைந்த கபிலன் எதைப்பற்றியும் யோசிக்காமல் “அதுக்கென்ன தந்தால் போச்சு” என்று கூறிவிட்டு நேரத்தைப் பார்த்தான். மதிய இடைவேளை முடிவடையும் நேரம் வந்துவிட்டது.

“இதைப்பற்றி நாளைக்கு வந்து கதைக்கிறன்.” என்று கூறிவிட்டு அவசர அவசரமாக வீதியைக்கடந்து பாடசாலையை நோக்கி நடந்தான்.

மதியத்திற்குப் பின் முதல் பாடம் உயர்தர வகுப்பிற்கான பிரயோக கணிதம். அவன் உள்ளே நுழையும்போது மணியடித்துக்கொண்டிருந்தது. நேரே தன்னுடைய வகுப்பிற்குச் சென்றான். அந்த வகுப்பு அதிபரின் அறைக்குப் பக்கத்திலிருந்தது. அந்த வகுப்பில்தான் அந்தப் பெண்ணும் இருந்தாள். கபிலன் தன்னுடைய முகத்தை வலுக் கட்டாயமாக கடுமையாக வைத்திருந்தான்.

அவர்களை நிமிர்ந்து பார்க்காமலேயே பாடத்தைத் தொடங்கினான். வழமையாக பகிடிவிட்டுப் படிப்பிக்கும் கபிலன் முகத்தை உம்மென்று வைத்துக் கொண்டு படிப்பித்தது அவர்களுக்குப் புதிதாகவிருந்தது.

கபிலனது மனம் “கபிலா கவனமாக இரு. உனக்கொரு சோதனை

இது.' என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

வகுப்பு முடிந்ததும் அவர்கள் ஏதோ சொல்ல எத்தனிப்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. அதைக்கேளாதவன்போல் வேகமாக வெளியே சென்றுவிட்டான்.

நிச்சயமாக அவர்களுக்கு அது ஏமாற்றமாகவே இருந்திருக்கும்.

வெளியில் வந்த கபிலன் தனது நேரதூசியைப் பார்த்தான். கடைசிப் பாடம் அவனுக்கு இல்லை. அதிபரிடம் சென்று தனக்குத் தலையிடியாக இருப்பதாகக் கூறிவிட்டு பாடசாலையைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டான்.

வெளியில் வந்த கபிலன் நேராக அவனது அப்பா தங்கியிருக்கும் நண்பரின் வீட்டுக்குச் சென்றான்.

அங்கு கதைத்துக் கொண்டிருந்த அவர்கள் இருவரோடும் அவனும் ஒருவனாக இருந்து கதைத்தான். தேனீர் கொண்டு வந்து வைத்த அன்றி “கபிலன் எப்பிடி இருக்கிறீர்?” என்று கேட்டார்.

“இருக்கிறன் அன்றி. பள்ளிக்கூடம் சரியான வேலை. அதுதான் இந்தப் பக்கம் வாறதில்லை.” என்று ஒப்புக்குக் கூறிவைத்தான்.

அத்தோடு அவ உள்ளே போய்விட்டா. கபிலன் தேனீரைக்குடித்தபடி மற்றவர்களோடு கதைக்கத் தொடங்கினான்.

கபிலனின் அப்பாதான் தொடங்கினார் .

“தம்பி உனக்கு வயது வந்திட்டுது. உனக்கொரு கல்யாணத்தைக் கட்டிப்பார்க்க அம்மா ஆசைப்படிறா” என்றார். கபிலன் கீழே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் நிமிர்ந்து

“அப்பா உங்களுக்கு நான் பல தடவை சொல்லியிட்டன். எனக்கு இப்ப கலியாணம் வேண்டாம். நான் மேலை படிக்கவேணும்.” என்றான்.

இடையில் புகுந்த அப்பாவின் நண்பர்

“அதுசரி தம்பி.. நீங்கள் சொல்லிறது. படிக்கத்தான் வேணும். அதை கல்யாணம் கட்டிப்போட்டுச் செய்யலாம் தானே. அம்மா அப்பாவும் திருப்திப்பட்ட மாதிரி இருக்கும்” என்று அவர் முடிக்கமுன்னம்

“அங்கிள் அது சரிவராது. படிச்சபிறகு வாழ்க்கைக்கை போனால்தான் வாழ்க்கை சிறக்கும்.” என்றான்.

“சரி நீ படிச்சு முடிச்சாப்போலை அங்கிள் தன்ரை மகளுக்கு உன்னைக் கேட்கிறார். எங்களுக்குச் சம்மதம். உனக்குச் சம்மதமோ?” என்று தகப் பன் ஒரு வெடி குண்டைத் தூக்கி முன்னால் போட்டார். கபிலன் திடுக்கிட்டுவிட்டான்.

“அப்பா உங்களுக்குத் தெரியாததா. அங்கிளின்ரை மகள் என்னுடைய மாணவி. ஒரு மாணவியை நான் எப்பிடிக்கட்டேலும்?..உந்தக் கதையை இனிக்கதைக்காதையுங்கோ” என்று கூறிவிட்டுச் சட்டென்று எழுந்து

“அப்ப நான் போட்டுவாறன். அங்கிள் குறை நினையாதையுங்கோ” என்று புறப்பட்டான்.

இருவரும் திடுக்கிட்டு அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அத்தியாயம் 21

முகத்திலடித்தாற்போல சொல்லி விட்டு நகர்ந்த கபிலனைப் பார்த்து என்ன செய்வதென்று தெரியாது சந்திரகாந்தரும் அவர் நண்பரும் முழித்தனர்.

அவர்களிடமிருந்து தப்பித்துப் புறப்பட்ட கபிலன் நேராக தனது அறைக்குச் சென்றான். அவனது மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. குழம்பிப்போய் இருந்தான்.

அறையிலிருந்த அவன் நண்பன் கபிலனின் நிலையைப் பார்த்து

“என்ன மச்சான் ஏதும் பிரச்சினையே? குழப்பமாயிருக்கிறாய்” என்று கேட்டான். கட்டிலில் ஆராமர இருந்த கபிலன் கோபமாக தன் நண்பனுக்கு நடந்த விடயங்களைக் கூறினான். அவனது நண்பன்

“சரி இப்ப என்ன நடந்தது. ஒரு அப்பா தன் பிள்ளைக்கு கல்யாணம் பேசிறது தப்பே.” என்று அவன் கூற கபிலனது கோபம் உச்சத்திற்குச் செல்கிறது.

“அதுக்கு என்னட்டைப்படிச்ச பிள்ளையை நான் எப்பிடிக்கல்யாணம் செய்யிறது. நீயும் விசயம் புரியாமல் கதைக்கிறாய்” என்று நண்பன் மேல் எரிந்து விழுந்தான்.

அவனது நண்பன் சிரித்தபடி “ ஏன்ராப்பா உன்னட்டைப் படிச்ச பிள்ளையன் பொம்பிளையன் இல்லையே. கட்டினால்தான் என்ன? உனக்குத் தெரியுமே நாங்கள் படிக்கேக்கை எங்களுக்குத் தமிழ் படிப்பிச்சவர் கல்யாணம் ஒன்றை விட்ட தங்கச்சியையே கலியாணம் கட்டினவர். ஏன் பொன்னம்பலம் மாஸ்டர் அவரிட்டை படிச்ச பெட்டையைத்தானே கட்டினவர். அவையளுக்கிடையிலை பன்னிரண்டு வயது வித்தியாசம். உலகத்திலை உப்பிடிக்க கனக்க நடக்குது மச்சான். விசர்ப்பிடிவாதங்கள் பிடியாதை.” என்று கபிலனின் நண்பன் கூறியபோது கபிலனுக்கு அவனை அடிக்க வேண்டும் போல் எண்ணம் வந்தது. தன்னை அடக்கிக்கொண்டான். சிறிது நேரம் இருவரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை. மௌனம் அரசாட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தது.

“ ஆர் என்னத்தையும் செய்யட்டும். நான் இப்படித்தான்.” என்று கபிலன் சொன்னான்.

கபிலனுடைய மனதினுள் அவனது உயர்தர வகுப்பு மாணவிகளின் நடத்தை புயலாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. எப்படியாவது அந்தப் புயலிலிருந்து தப்பி வெளியே வந்துவிடவேண்டுமென்று துடியாய்த் துடித்தான். இப்போது தகப்பன் வேறு ஒரு பிரச்சினையோடு வந்து நிற்கிறார். எல்லாம் சேர்ந்து அவனை துன்பப்படுத்தின.

அன்று அந்தக் குடையைக் கொண்டுவந்து கொடுத்த மாணவிமேல் கோபப்பட அவனால் முடியவில்லை. அதற்கான காரணமும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. இதைப்பற்றியே நினைத்தவண்ணம் அன்றிரவு தூங்கிவிட்டான்.

மறுநாள் காலை எழுந்து பாடசாலைக்குப் புறப்படுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தபோது யன்னலுக்குள்ளால் வெளியே பார்த்தான் அவள்தான் போய்க் கொண்டிருந்தாள். அவளும்,

போகும்போது திரும்பி கபிலனின் அறையைப் பார்க்கத் தவறவில்லை.

கபிலன் அங்கு பாராதமாதிரி தன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். கபிலனின் இதயம் வேகமாகத் துடிக்கத் தொடங்கியது. சிறிதுநேரம் கட்டிலில் இருந்து தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டான்.

சிறிது நேரத்தின்பின் எழுந்து பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டான். அன்று என்னவோ பாடசாலை அவனுக்குப் புதிதாகத் தெரிந்தது. மனம் உள்ளுக்குள் பதறிக் கொண்டிருந்தது. வாசலில் அதிபர் நின்று எல்லோருக்கும் காலை வணக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். கபிலன் அவருக்கு வணக்கம் சொல்லி விட்டு தனது அறைக்குப் போய்விட்டான்.

சிறிது நேரத்தில் அதிபர் அழைப்பதாகத் தகவல் வந்தது. என்னவோ ஏதோவென்று பதறிவிட்டான் கபிலன். சிலவேளை இந்த விடயம் அதிபருக்குத் தெரிந்து விட்டதோ என்ற ஐயமும் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. சமாளிப்போம் என நினைத்துக் கொண்டு அதிபரின் கதவைத் தட்டிவிட்டு நின்றான்.

அதிபர் அழைத்ததும் உள்ளே சென்றான் கபிலன். அதிபர் புன்னகையோடு அவனை வரவேற்று அமரும்படி கூறினார். பயத்தோடு மெதுவாக அமர்ந்தான். குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுக்கும் என்பார்களே- அந்த நிலை இப்போ கபிலனுக்கு.

அதிபர் செருமிக் கொண்டு தொடங்கினார்.

“கபிலன், நீர் எனக்குப் பிள்ளை மாதிரி. நான் கேட்கின்ற விடயத்தை மறைக்காமல் எனக்கு சொல்ல வேண்டும்” என்று அவர் கேட்க கபிலனின் நெஞ்சு படபடவென்று அடிக்கத் தொடங்கியது. அதிபர் தொடர்ந்தார்.

“கபிலன் உமக்கு சுதாகரியிலை ஏதும் கோபமோ?” என்று கேட்டார். கபிலன் நினைத்தது என்னவோ ஆனால் அவர் கேட்டது வேறையாரையோ பற்றியது. பயம் தெளிந்து பழைய கபிலனாக மாறி

“ ஏன் மிஸ்? அவ நல்ல பிள்ளை. ஆனால் படிக்கிறது கொஞ்சம் காணாது. அதனாலே சிலவேளை கொஞ்சம் கடுமையாக நடக்கிறனான்.” என்று அவன் கூற,

“ கடுமையாக எண்டால்..” என்று அதிபர் இழுத்தார்.

“ தண்டனை கொடுக்கிறனான். வகுப்பிலை கதைத்தால் எழும்பி நிற்கச் சொல்லுவன். இந்த முறை தவணைப் பரீட்சையிலை பௌதிகத்திலை புள்ளிகள் குறைவு” என்றான் கபிலன். கபிலன் எதையும் மறைக்கவில்லை என்பதை அதிபர் புரிந்து கொண்டார்.

“ இல்லை அந்தப் பிள்ளையின்ரை அப்பா வந்தவர்... அவர் தன் பிள்ளையிலை உள்ள கோவத்தை வைச்ச நீர் புள்ளிகளைக் குறைச்சுப் போட்டதாயும். தான் கல்வி அமைச்சிலை போய் முறையிடப் போவதாகவும் சொல்லிப்போட்டுப் போறார்.” என்று அதிபர் கூறினார்.

“ மிஸ்..அது தவறு. நீங்கள் வேணுமெண்டால் வேறை ஒரு பௌதீக ஆசிரியரிடம் கொடுத்து திரும்பத் திருத்தச் சொல்லுங்கோ. பார்ப்பம்.” என்று அவன் உறுதியாகக் கூறுவதைப் பார்த்து,

“ எனக்கு உம்மைப்பற்றித் தெரியும்தானே. சரி நீர் வகுப்புக்குப் போம்” என்று கூறி சம்பாசனையை முடித்தார். கபிலன் அறையை விட்டு அகன்றதும் தொலைபேசியை எடுத்து தனது மருமகளோடு கதைத்தார். அதிபரின் மருமகள் வேறொரு பாடசாலையில் பௌதீகபாட ஆசிரியராக இருக்கிறார். அவரிடம் கபிலனின் பிரச்சினையைக் கூறிக் கபிலன் திருத்திய பௌதீக விடைத்தாளைத் திரும்பவும் திருத்தித் தரமுடியுமா என்று கேட்டார். மறு புறத்தில் சம்மதம் கிடைத்திருக்க வேண்டும். தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு வழமைபோல் ஒவ்வொரு வகுப்பாகப் பார்ப்பதற்கு எழும்பினார். அப்போது அவரது கதவு தட்டப்பட்டது. உள்ளே வந்தது உதவித் தலைமை ஆசிரியை. அவர்

உள்ளே வந்து அமர்ந்தார்.

“என்ன விசயம் மிஸ்?” என்று அதிபர் கேட்டார்.

“நான் உங்களுக்கு அப்பவே சொன்னான் இளம் பையன்களை எடுப்பது ஆபத்தாக முடியுமென்று. நீங்கள் கேட்கயில்லை” என்று உதவித் தலைமை ஆசிரியர் கூறினார்.

“ஏன் இப்ப என்ன நடந்தது?” அதிபர் கேட்டார்.

“எட்டாம் வகுப்புப் பிள்ளையொன்று கபிலனுக்குக் கடிதம் கொடுத்திட்டுதாம். அந்தப் பிள்ளை இப்ப கபிலனைத்தான் கல்யாணம் கட்டுவனெண்டு பிடிவாதம் பிடிக்குதாம்” என்று உப அதிபர் கூறினார்.

“அதுக்கேன் பதட்டப்படுகிறீர். உந்த விசயம் எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும். கபிலன்தான் சொன்னவர். அந்தப் பிள்ளை கடிதம் குடுத்ததும் அதை என்னட்டைக் கொண்டு வந்து தந்தது கபிலனே. கபிலனைத் தவறாகக் கதையாதையும். கபிலனாலை எங்கடை பள்ளிக்கூடத்திற்கு எவ்வளவு நல்லது நடக்குது.” என்று அதிபர் கூற,

“கபிலனின்ரை நன்மைக்காகத்தான் கூற்றின். கபிலன் நல்ல பிள்ளைதான் ஆனால் சில பெட்டையளாலை அந்தப் பையனுக்குத் கூடாத பெயர் வந்திடுமோ என்று பயமாக இருக்குது.” என்றார் உப அதிபர்.

“உண்மைதான். நான் வேறே சில விசயமும் கேள்விப்பட்டனான். உறுதி செய்தபிறகு உங்களோடை கதைக்கிறன்.” என்று அதிபர் பேச்சுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தார்.

கபிலனுடைய மனது அமைதியாக இல்லை. அன்று உயர்தர வகுப்புக்குப்பிரயோககணிதம்பாடம் எடுக்கப் போனான். வகுப்பறைக்குள் நுழையும் போதே அவனுடைய இதயம் பக் பக் என்று அடித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தது. அவன் சென்றதும் அந்த ஏழு பெண்களும் மெதுவாகச் சிரித்தனர். கபிலன் நிமிர்ந்தும் பார்க்கவில்லை. ஏதோ

அவன் மனம் விரும்பாத நிகழ்வு தன் வாழ்வில் நடக்கப்போகின்றதென்ற
உள்ளுணர்வு அவனுள் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அத்தியாயம் 22

அன்று காலை அவன் பாடசாலை வந்தபோது எல்லோரும் அவனைப் புதிதாகப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்தார்கள். கபிலனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. அது ஏனென்பதும் அவனுக்குப் புரியவில்லை. பாடசாலை முற்றத்தில் பெரியதொரு வாகனம் நிற்பதையும் அவன் அவதானித்தான். அதனில் பிரபல் தொலைக்காட்சி நிறுவனத்தின் பெயரைக் கண்டு வியப்படைந்து, இவர்கள் ஏன் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்ற சிந்தனையோடு ஆசிரியர் தங்கும் அறைக்குள் நுழைந்தான். அவனும் நுழைய அதிபர் அழைக்கின்ற செய்தியோடு உப அதிபர் வந்தார்.

அதிபரின் அறைக்குள் நுழைந்த கபிலனுக்கு அங்கிருந்த புதியவர்களைப் பார்க்க ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“இவர்தான் கபிலன்.” என்று அதிபர் அவர்களுக்குக் கபிலனை அறிமுகப்படுத்தினார். அதே நேரம் “கபிலன் இவர்கள் தொலைக்காட்சி நிலையத்திலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள். உங்களைப் பேட்டி எடுக்க வேண்டுமாம்.” என்று கூறினார்.

கபிலன் அவர்களுக்கு வணக்கம் சொன்னான்.

“ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். உங்களது வகுப்புகளுக்கு வேறு ஆசிரியர்களை ஒழுங்கு செய்துவிட்டேன்” என்று அதிபர் கூறினார்.

பேட்டி ஆரம்பமானது.

“கபிலன் ஆசிரியத் தொழில் உங்களுடைய இலட்சியமா?”

“இலட்சியம் என்று சொல்ல முடியாது. அது மிகப் பெரிய வார்த்தை. என்னுடைய அப்பா ஆசிரியர். அதனால் ஆசிரியத் தொழிலில் ஒரு விருப்பம்.” என்று கபிலன் சொன்னான்.

“கூடிய சம்பளத்தில் உங்களுக்கு இன்னொரு வேலை கிடைத்தால் இதனை விட்டுப் போவீர்களா?”

“இல்லை. அது சாத்தியமில்லை.” என்று உடனே கூறினான்.

“ஏன் நீங்கள் பெண்கள் பாடசாலையைத் தேர்ந்தெடுத்தீர்கள்?”

“நான் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. அது தானாக வந்தது. நான் பட்டப்படிப்பை முடித்துவிட்டு ஆசிரிய வேலையைத் தேடிக் கொண்டிருக்கும்போது இந்தப் பாடசாலையில் படிப்பிக்கும் ஒரு ஆசிரியை மூலமாக இந்த வேலை கிடைத்தது.” வசந்தியின் பெயரைக் கூறுவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டான்.

“நீங்கள் புதிய சில விடயங்களை அறிமுகப்படுத்தியதாகக் கேள்விப் பட்டோம்...” என அவர்கள் கேட்கும்போது இடைமறித்து

“மன்னிக்கவும் ஒரு திருத்தம். நான் புதிய விடயத்தை அறிமுகம் செய்யவில்லை. ஏற்கனவே வேறு வடிவத்தில் இருந்ததை ஒழுங்கு படுத்தினேன் அவ்வளவுதான்.”

“உங்களுடைய திருத்தங்கள்பற்றி எமது வாசகர்களுக்கு விளக்குவீர்களா?” என்று கேட்டார்கள்.

“கல்வி என்பது ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் அத்தியாவசியமானது.

அந்தக் கல்வியை ஒழுங்குகாகப் பிள்ளைகளுக்கு வழங்கவேண்டுமென்று நினைத்தேன். என்னுடைய எண்ணங்களுக்கு அதிபர் அவர்களும் சம்மதம் தெரிவித்ததால் எனக்கு இலகுவாகிவிட்டது. ஆசிரியர்களுக்கு தாம் என்ன படிப்பிக்கப் போகிறோம் என்பதுபற்றித் தெளிவு இருக்க வேண்டும். அதேபோல மாணவர்களுக்கும் தாம் என்ன படிக்கிறோம் என்பதில் தெளிவு இருக்கவேண்டும். அவை எழுத்தில் இருக்கவேண்டும். இவைகளை எப்படி வகுப்பறையில் செயற்படுத்தவேண்டுமென்பதை தெளிவுபடுத்தினேன். “

“ நீங்கள் புதிய ஆசிரியர் . பழைய அனுபவங்களும் உங்களுக்கு இல்லை அப்படி இருக்கும்போது எப்படி இவற்றைச் செய்தீர்கள்?”

கபிலன் சிரித்துவிட்டு, “ நான் வாசிப்பதில் ஆசை கொண்டவன். என்னுடைய தொழில் ஆசிரியத்தொழில்தான் என்று முடிவு பண்ணியபின் அது சம்பந்தமான பல நூல்களை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். மேற்கு நாடுகள் கற்பித்தலில் எங்களைவிட நன்றாக வளர்ச்சிகண்டுள்ளார்கள். அவர்கள் எப்படி இதனை அடைந்தார்கள் என்பதை பலவித புத்தகங்களை வாசிப்பதன் மூலம் கிரகித்துக் கொண்டேன். ஆசிரியராக வந்ததும் படித்தவற்றைப் பயன்படுத்தினேன்.” என்றான் கபிலன்.

“உங்களின் முறைகள் வெற்றியளிக்கும் என்று எப்படி எண்ணுகிறீர்கள்?”

“இந்தக் கேள்விக்கு விடை இந்தவருட இறுதியில் நடக்கவிருக்கும் க.பொ. த பரீட்சையின் பெறுபேறு வரும் போது அறிந்து கொள்வீர்கள்.”

“ மிக்க நன்றி கபிலன். மீண்டும் ஒரு தடவை சந்திப்போம்”

“நிச்சயமாக” என்று கூறி அவர்களுக்கு வணக்கம் சொல்லி பேட்டியை முடித்துக் கொண்டான் கபிலன்.

பேட்டி முடிந்ததும் கபிலன் தன்னுடைய வகுப்பறைக்குச்

சென்றுவிட்டான்.

தொலைபேசிநிலையத்தார் அதிபரிடமும் வேறு பல ஆசிரியர்களிடமும் பேட்டி எடுத்துவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டனர்.

கபிலனுக்கு இன்று நடந்த இந்த விடயங்கள் பிடிக்கவேயில்லை. தன்னை ஒரு கதாநாயகனாகக் காட்டும் இப்படியான செயற்பாடுகள் அவனுக்குப் பிடித்தமில்லாத செயல்களாக இருந்தன. ஆனால் எதுவும் சொல்ல முடியாததால் பேசாமல் இருந்துவிட்டான்.

அவன் தன்னுடைய தனிப்பட்ட பிரச்சினைகளையெல்லாம் தூக்கி எறிந்துவிட்டு பாடசாலையின் அடுத்த கட்டத்தை நோக்கிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்தான்.

வகுப்பறையில் பிள்ளைகளுக்கு அன்றைய பாடத்தை நன்கு புரிய வைத்துவிட்டு அவர்களுக்குப் பயிற்சித்தாள்களைக் கொடுத்தான். அவன் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தது ஒன்பதாம் வகுப்புக் கணிதம். அந்த வகுப்பில் நான்கு மெதுவாக விளங்கிக் (Slow learners) கொள்ளும் மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கான உதவி ஆசிரியர்களை வேலைக்கு அமர்த்த பாடசாலையிடம் அதற்கான பணம் இல்லை.

அதனால் பரீட்சார்த்தமாக அந்த வகுப்பில் உள்ள இரு கெட்டிக்கார மாணவிகளை பயன்படுத்த எண்ணி அவர்களைக் கூப்பிட்டு அவர்கள் செய்த வேலைகளைச் சரிபிழை பார்த்துவிட்டு அவர்களை வகுப்பில் கணக்குகளோடு போராடிக் கொண்டிருக்கும் மாணவிகளுக்கு உதவி செய்யும்படி கூறினான். அவர்களும் சந்தோசமாக அதனைச் செய்தார்கள். அப்போது அந்த வழியால் வந்த அதிபர் எட்டிப் பார்த்தார். இதனை கபிலன் கவனிக்கவில்லை. கபிலன் உதவிகேட்ட வேறுபிள்ளைகளுக்கு உதவிக் கொண்டிருந்தான். அதிபர் மெதுவாக உள்ளே நுழைந்து

கபிலனால் உருவாக்கப்பட்ட அந்த உதவி ஆசிரிய மாணவிகளை அணுகி அவர்கள் செய்வதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போதுதான் அதிபர் உள்ளே வந்ததைப் பார்த்த மாணவிகள் “காலை வணக்கம் மிஸ்” என்று கூறியபடி எழுந்தார்கள். கபிலனும் அப்போதான் அதிபரைக் கவனித்தான்.

அதிபர் எல்லோரையும் அமரும்படி கூறிவிட்டு “நீங்கள் தொடருங்கள் கபிலன்” என்று கூறிவிட்டு வெளியே போய்விட்டார்.

அதிபருக்கு கபிலனின் அணுகுமுறை பிடித்துவிட்டது. ஒவ்வொரு ஆசிரியரையும் தனித்தனி கூப்பிட்டுக் கதைத்து கபிலனின் இந்த வழிமுறையை அறிமுகப்படுத்தவேண்டும் என மனதுள் நினைத்துக் கொண்டார்.

கபிலன் அந்த வகுப்பை முடித்துவிட்டு வெளியே வந்தபோது இரு உயர்தர வகுப்பு மாணவிகள் அவனை அணுகினர்.

“சேர் உங்களோடை கொஞ்சம் கதைக்கலாமா?” என்று கேட்டார்கள்.

“ம்.. சொல்லுங்கோ” என்றான் கபிலன்.

“சேர்.. கமலாவுக்கு உங்களிலை விருப்பமாம்.” என்று அவர்களில் ஒரு பெண் கூறினாள். கபிலனுக்குத் திக்கென்றது. அவர்கள் கமலா என்று கூறியது, அன்று மழைக்குக் குடை தந்த மாணவியே. இதை கபிலன் எதிர்பார்த்தேயிருந்தான். அவர்களைக் கோபமாகப் பார்த்துவிட்டு எந்தப் பதிலும் கூறாமல் கபிலன் நகர்ந்துவிட்டான்.

அவனுக்குப் பதட்டமாகவும் அதேநேரம் தன் தொழிலுக்குத் தான் துரோகம் செய்வதாகவும் தோன்றியது. அதிபரிடம் சொல்வோமா என்றும் நினைத்தான். ஆனால் அந்தப் பெண்ணின் கல்வியை அது குழப்பும் என்பதால் குறிப்பிட்ட தினங்களுக்கு அமைதிகாக்கவே

விரும்பினான்.

பாடசாலை முடிந்ததற்கான மணியடித்தது. அப்போது கபிலனை அதிபர் கூப்பிடுவதாகச் செய்தி வந்தது. அதிபரின் அறைக்குப் போனான்.

அதிபர் அவனைப் பார்த்து “கபிலன், கெட்டிக்காரப் பிள்ளைகளை நீங்கள் பயன்படுத்தியவிதம் மிக நன்று. இந்த யுத்தியை எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் அறிமுகப்படுத்தலாமா?” என்று கேட்டார்.

“நல்லது மிஸ். இதை நான் படிக்கும்போது எனது கணித ஆசிரியரிடம் இருந்துதான் கற்றுக் கொண்டேன். அவர் கணிதத்தில் குறைவாகவிருந்த எனது வகுப்பு நண்பர்களையே எனது வீட்டுக்கு அனுப்பி என்னிடம் கணிதம் கற்பிக்க வைத்தார்.” என்று சொன்னான்.

“நாளைக்கு நான் ஒவ்வொரு ஆசிரியரையும் தனித் தனியாய் கூப்பிட்டுக் கதைக்கப்போறன்.” என்றார்.

“இன்னொரு விசயம் மிஸ். ஒவ்வொரு வகுப்பிலையும் உள்ள பிள்ளைகளின் கல்வி நிலை தெரியாமல் உள்ளது. தொடர்ச்சியான வளர்ச்சித் தரவுகள் இல்லாமல் உள்ளது. வெறுமனே தவணை முடிவில் வைக்கும் பரீட்சைகளாலை எதையும் அறிய முடியாது. சமீபத்தில் கனடா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளிலை கல்வி நிலைபற்றி ஒரு கட்டுரை வாசிக்கக் கிடைத்தது. அவர்களின் பிள்ளைகள் பற்றிய தரவுகள் வியப்பாயிருந்துது. ஒவ்வொரு கட்டமாக பிள்ளைகள் பற்றிய கல்வித் தரவுகள் சேமிக்கப்படுகின்றன. அந்த முறையை நாங்கள் எங்களுக்கேற்ற வகையில் அறிமுகப்படுத்தினால் என்ன?” என்று கபிலன் கேட்டான்.

“என்ன மாதிரிச் செய்யப்போறீர்?” என்று அதிபர் கேட்டார்.

“அது சம்பந்தமாக ஒரு வரைபு வரைந்து நாளைக்குத்தாறன். அதை நீங்களே அறிமுகப்படுத்துங்கோ. நான் சொன்னது எண்டால்

தேவையில்லாத குழப்பங்கள் வரும்.” என கபிலன் சொல்ல அதிபரும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார்.

அத்தோடு அவர்கள் பேச்சை முடித்துக்கொண்டனர்.

கபிலன் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அத்தியாயம் 23

அறைக்கு அவன் வந்தபோது அறையில் அவன் அப்பா சுந்தரேசனோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவனைக் கண்டதும் “என்ன இண்டைக்கு லேற்றாய் வாறாய்?” என்று சுந்தரேசன் கேட்டான்.

“அதிபரோடை ஒரு கூட்டம். அது கொஞ்சம் நேரத்தை எடுத்திட்டுது” என்றான் கபிலன்.

“அப்பா எப்ப ஊருக்குப் போறியன். அங்கை அம்மாவும் தனிய.” என்று தகப்பனைக் கேட்டான்.

“எல்லாம் உன்னிலைதான் தங்கியிருக்குது தம்பி. நீ ஒரு முற்றுச் சொன்னியெண்டால் நான் வெளிக்கிட்டிடுவன்.” என்றார் சந்திரகாந்தர்.

“என்ன முற்று? அப்பா இப்ப எனக்குக் கல்யாணம் கட்ட விருப்பமில்லை. அதோடை உங்கடை நண்பரின்ரை மகளையும் நான் கட்ட மாட்டன். என்னட்டைப் படிச்ச பிள்ளையை நான் கட்ட மாட்டன்.”

“அதுதான் ஏனெண்டு கேட்கிறன்?. ஊருலகத்திலை நடக்கிறதுதானே. அங்கை எங்கடை பள்ளிக் கூடத்திலை விஞ்ஞான ஆசிரியர் அவரிட்டைப் படிச்ச பிள்ளையைத்தானே கட்டிச் சந்தோசமா இருக்கிறார். நீ மட்டும்

ஏன் இந்த வரட்டுப் பிடிவாதம் பிடிக்கிறாய்?” என்று சந்திரகாந்தர் கூற சுந்தரேசன் “ மச்சான் அப்பா சொல்லிறது உண்மைதான்ரா. ஏன் எங்கடை விளையாட்டு வாத்தியார் அவரிட்டைப் படிச்ச கமலியைத்தானே கட்டினவர்” என்று கூறினான்.

“ நீங்கள் ஆரும் என்னவும் கூறுங்கோ. நான் இப்பிடித்தான்.” என்று ஒரே வசனத்தில் முடித்துக் கொண்டான்.

“ சரி நீ என்னவோ செய். நான் நாளைக்கு வெளிக்கிடிறன்” என்று கூறிவிட்டு சந்திரகாந்தர் புறப்பட்டுவிட்டார். கபிலனுக்குத் தலையிடியாக இருந்தது. இரண்டு பனடோலைப் போட்டுவிட்டு தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு இருந்தான்.

“ என்னடாப்பா பள்ளிக் கூடத்திலை ஏதும் பிரச்சினையே.?” என்று கேட்டான் சுந்தரேசன். கபிலன் நடந்த விடயத்தைக் கூறினான்.

“ இது நான் எதிர்பார்த்ததுதான். நீ என்ன பதில் சொன்னீ?” என்று சுந்தரேசன் கேட்டான்.

“ நான் ஒண்டும் சொல்லவில்லை.” என்றான் கபிலன்.

“ உதுதான் பிழை எண்டிறது. பதில் சொல்லி ஒரேயடியா முடிக்காவிட்டால் மௌனம் சம்மதம் எண்டெல்லே மற்றப்பக்கம் நினைக்கப் போகுது. நான் கேட்கிறன் எண்டு கோபிக்காதை உனக்கு அந்தப் பிள்ளையிலை ஏதும் விருப்பம் இருக்குதே” என்று சுந்தரேசன் கேட்டான்.

“ சீ உனக்கென்ன விசரே. என்னைப்பற்றித் தெரிஞ்சும் உப்பிடிக் கேட்கிறாய்.” என்று சுந்தரேசனில் பாய்ந்து விழுந்தான்.

“ அப்ப ஏன் பதிலளிக்கயில்லை.” சுந்தரேசன் கேட்டான்.

“ எனக்குத் திகைப்பாய்ப் போட்டுது மச்சான்.”

“அந்தப் பிள்ளையே உன்னைக் கேட்டதா?”

“இல்லை மச்சான். அவளின்ரை இரண்டு நண்பியள்தான் கேட்டவை”

“அப்ப அந்தப்பிள்ளையளிட்டை உடனே சொல்ல வேண்டியதுதானே”
சுந்தரேசன் அப்படிக்கேட்டபோது அவனால் பதிலளிக்க முடியவில்லை.

“மச்சான் என்னிலை கோப்பபடாதை. உனக்கு அதிலை விருப்பம் இல்லாமலிருந்தால் உடனே சொல்லியிருப்பாய். சொல்லாததாலை அந்தப் பிள்ளையைப்பற்றி உனக்குள்ளை ஒரு தடுமாற்றம் இருக்கு.” என்றான் சுந்தரேசன். கபிலனுக்கு அவனது கதையைக் கேட்க எரிச்சலாய் இருந்தது. அவர்கள் கேட்டபோது உடனே சொல்லாததற்குக் காரணம் சம்மதம் அல்ல அதிர்ச்சி என்றே கபிலன் நினைத்தான். மேற்கொண்டு நண்பனோடு கதைச்சால் இவனே அவளைக் காதலிக்க வைச்சவிடுவானோ எனப்பயந்து “சரி மச்சான் உதைவிடு அதை நான் பார்த்துக் கொள்ளிறன். நீ படு. எனக்குக் கொஞ்சம் பள்ளிக்கூட வேலை இருக்கு” என்று சொல்லிவிட்டு தன் வேலையைத் தொடங்கினான். நாளைக்கு அவன் பிள்ளைகளின் கல்வியில் தொடர் செயற்படு தன்மையை அவதானிக்கும் பொறிமுறையை அதிபருக்கு விளக்கவேண்டும் அது சம்பந்தமாக சிந்திக்கத் தொடங்கினான். அது சம்பந்தமாக வேண்டிய எல்லாவற்றையும் சுருக்கமாக எழுதி மீண்டும் ஒருமுறை வாசித்துப் பார்த்துக் கொண்டான். அவனுக்குத் திருப்தியாக இருந்தது. நேரத்தைப் பார்த்தான். 12.30 காட்டியது. எல்லாவற்றையும் மூடி வைத்துவிட்டுப் படுத்தான். படுத்ததும் தூக்கம் வர மறுத்தது. நினைவில் அந்த மாணவிபற்றிய சிந்தனைகளே ஓடிக்கொண்டிருந்தன. அந்த மாணவியும் பாதிக்கப்படக் கூடாது. அதே நேரம் பாடசாலையின் பெயரும் பாதிக்கப்படக் கூடாது. என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தபடியே தூங்கிவிட்டான்.

அத்தியாயம் 24

காலை எழும்பிய கபிலன் நண்பனின் கட்டிலைப் பார்த்தான். அவன் அங்கு இல்லை. வெள்ளனவே வேலைக்குப் போய்விட்டான்.

எழும்பிக் காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டு பாடசாலை செல்வதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தான். அவன் வெளியில் வரும்போது அந்தப் பிள்ளையும் வரச் சரியாக இருந்தது. கபிலன் காணாததுபோல் வேகமாக நடந்தான். கபிலனுக்குப் பதட்டமாக இருந்தது.

வேகமாக நடந்துவந்து பாடசாலைக்குள் நுழைந்து விட்டான். எதிரில் வசந்தி வந்தாள். “என்ன கபிலன் அவசரமாக வாறியள்?” என்று சிரித்தபடி கேட்டாள்.

“இல்லையே நான் சாதாரணமாய்த்தானே வாறன்” என்று கூறிவிட்டு ஆசிரியர்கள் தங்கும் அறைக்குச் சென்றான்.

வசந்தியோடு கதைப்போமா என்றும் நினைத்தான். ஆனால் அது அந்தப் பெண்ணின் எதிர்காலத்திற்கு நல்லதல்ல என்று நினைத்துப் பேசாமல் இருந்துவிட்டான்.

அதிபர் அறையில் இருக்கிறாரோ என்று பார்த்து அவரின் கதவைத்

தட்டினான்.

“உள்ளே வரலாம்” என்று பதில் வந்தது.

உள்ளே நுழைந்த கபிலன் அதிபருக்குக் காலை வணக்கம் கூறிவிட்டு அமர்ந்தான்.

“என்ன கபிலன் விளக்கம் கூறுவதாகக் கூறியிருந்தீர்கள்” அதிபர்.

“ஓம் மிஸ்.” என்று கூறிவிட்டு தன்னுடைய பாடத்திற்கு எழுதி வந்தவைகளை அவவிடம் கொடுத்தான். அவற்றை அமைதியோடு பார்த்த அதிபர்,

“அது சரி கபிலன் இப்படி எல்லாப் பாடத்திற்கும் செய்தால் அவை எல்லாவற்றையும் ஒரு பதிவுக்குக் கொண்டு வந்து அவதானித்தலையார் செய்யிறது” என்று கேட்டார்.

“அதை நான் பொறுப்பெடுக்கிறன் மிஸ்” என்று கபிலன் கூறினான். கபிலனின் திட்டம் இதுதான்.

1. ஒவ்வொரு பாடத்திலும் ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொரு அலகுக்கும் பரீட்சை வைக்கவேண்டும்.

2. இந்தப் பரீட்சைகள் ஒரு மாதத்தில் இரு தடவை வைக்க வேண்டும்.

3. அந்தப் பரீட்சைகளின் பெறுபேறுகள் பிரதான தரவு வங்கிக்குப் பொறுப்பானவரிடம் கையளிக்கப்படவேண்டும்.

4. பிரதான வங்கிக்குப் பொறுப்பானவர் அவற்றை ஒழுங்காகப் பதிந்து ஒவ்வொரு மாதமும் அதிபரிடம் பிள்ளைகளின் ஒழுங்கு முறையான வளர்ச்சிபற்றி அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

5. அந்த அறிக்கைகளின் பிரகாரம் அதிபர் குறிப்பிட்ட ஆசிரியர்களைத் தனியே சந்தித்து காரணங்களை அலச வேண்டும்.

6. வளர்ச்சி வீதம் குறைவான பாடங்களுக்கு ஒரு மாதத்தில் நான்கு தடவை மாணவர்கள் பரீட்சிக்கப்பட வேண்டும் என்று அதிபர் சிபார்சு செய்யலாம்.

7. இந்தத் தரவு வங்கிகளை பெற்றார் ஆசிரியர் கூட்டங்களின்போது பிள்ளைகளின் கல்விபற்றிய உரையாடல்களுக்கு ஆசிரியர்கள் பாவிக்கலாம்.

அதிபருக்கு இவைகள் பிடித்துக் கொண்டன. ஆனால் இவற்றை ஆசிரியர்கள் மத்தியில் எப்படி நடைமுறைப்படுத்துவது என்பதே பிரச்சினையாக இருந்தது. அதிபர் யோசிப்பதைப் பார்த்து “நீங்கள் என்ன யோசிக்கிறியன் என்பது விளங்குது மிஸ். அதற்கு ஒரு வழி இருக்குது. அது சம்பந்தமாக நீங்கள் நிர்வாகத்தோடையும் கல்வித் திணைக் கழகத்தோடையும் கதைக்க வேணும். நான் கூறுகின்ற இந்த பிரதான வங்கியை ஆசிரியர்களுக்கான வருடாந்த சம்பள உயர்வோடை தொடர்பு படுத்தினால் ஆசிரியர்கள் எவ்வித பிரச்சினையும் இல்லாமல் செய்வார்கள்” என்று கூறினான் கபிலன். கபிலனை வியப்போடு பார்த்தார். இந்தச் சின்ன வயதில் எவ்வளவு ஆழமாகச் சிந்திக்கிறார் இந்தப் பையன் என்று மனதிற்குள் பெருமைப்பட்டார்.

“சரி கபிலன். நடைமுறைப்படுத்துவோம்” என்று அதிபர் கூறினார்.

கபிலன் போனதும் கபிலன் கூறியவைகளை ஒழுங்காகத் தட்டச்சில் போட்டு ஒரு பிரதியை கல்வித் திணைக்களத்திற்கும் இன்னொரு பிரதியை பாடசாலை நிர்வாகத்தினருக்கும் அனுப்பி வைத்தார்.

பின்பு எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் இன்று மாலை கூட்டம் நடைபெறும் என சுற்று நிருபமும் அனுப்பி வைத்தார்.

சுற்றுநிருபம் பவளம் ரீச்சரிடம் போனபோது “இந்தப் புதுப்

பொடியன் வந்த நாளிலையிருந்து ஒரே கூட்டம். இண்டைக்கு என்ன பாரம் வரப்போகுதோ?" என்று கூறியது வசந்தியின் காதிலும் விழுந்தது.

பாடசாலை முடிந்ததும் எல்லா ஆசிரியர்களும் ஒன்று கூடினர். அதிபர் தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டு ஆரம்பித்தார்.

"இன்று ஒரு சந்தோசமான விசயம் சொல்லப்போறன். உங்களுடைய வருடாந்த சம்பள உயர்வோடை மேலதிக கொடுப்பனவு செய்ய நிர்வாகம் சம்மதித்திருக்கிறது." என்றவுடன் எல்லோரும் கை தட்டினர்.

அதிபர் தொடர்ந்தார். ".. ஆனால் அது எல்லோருக்கும் கிடைக்காது. அதைப் பெறுவதற்கான வழி முறைகளை நான் இப்ப சொல்லப் போறன்...." என்று சொன்னதும் ஆசிரியர் மத்தியில் முணுமுணுப்பு எழுந்தது.

அதிபர் வசந்தியைக் கூப்பிட்டு ஏற்கனவே பிரதி எடுத்து வைக்கப்பட்ட சில தாள்களை எல்லோருக்கும் கையளிக்கச் சொன்னார். எல்லோர் கைகளிலும் கபிலனின் திட்டம் இருந்தது. கபிலன் தனக்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் இல்லாததுபோல் இருந்தான்.

"உங்கள் கைகளில் உள்ளதைப் படித்துப் பாருங்கள். அதன்பின் உங்கள் அபிப்பிராயங்களைக் கூறவும்" என்று அதிபர் கூறினார். முணுமுணுப்பு அதிகரித்தது.

சந்திராதான் முதலில் அபிப்பிராயம் சொன்னார்.

"ஒரு மாதத்திலை இரண்டு பரீட்சை வைக்கிறது சாத்தியப்படாது மிஸ். கேள்விகள் தயாரிக்க வேணும். பிறகு விடைத்தாள்களைத் திருத்த வேண்டும். இப்பவே வேலை கூட." என்று கூற இன்னொரு ஆசிரியை "வேலை கூடினாலும் பிள்ளையளுக்குப் பயன்தரும் போலையிருக்கு" என்றான்.

“இந்த வேலைகளால் எந்த எந்த வகுப்பு கூடுதலான முன்னேற்றத்தைக் காட்டுதோ அவையளுக்கு மேலதிக கொடுப்பனவு கிடைக்கும்” என்றொரு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டார். சிறிது நேரம் யாரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை. மௌனத்தைக் கிழித்தபவளம் “இதைச் செய்யாமலும் விடலாமோ?” என்று கேட்க “இல்லை” என்று ஒரே வார்த்தையில் அதிபர் முடித்துவிட்டார்.

“இது வாற மாதம் முதலாந்திகதியில் இருந்து ஆரம்பமாகும். உங்கள் வகுப்பு மாணவர்களின் பெறுபேறுகளைக் கபிலனிடம் கொடுக்கவும். கபிலன் அவை எல்லாவற்றையும் ஒரிடத்தில் பதிந்து அவைபற்றிய அறிக்கையை எனக்கு ஒவ்வொரு மாதமும் தருவார்.” என்று கூறிக் கூட்டத்தை முடித்து வைத்தார்.

அத்தியாயம் 25

III டசாலையிலிருந்து புறப்பட்ட கபிலனுக்கு இன்னும் கமலா என்ற அந்தப் பெண்ணின் பிரச்சினை தீர்க்க முடியாத பிரச்சினையாக மனதை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அறைக்கு வந்ததும் உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டு தகப்பனைப் பார்ப்பதற்காக அவரின் நண்பர் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டான். அங்கு சந்திரகாந்தர் ஊருக்குப் போவதற்காக ஆயத்தம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு இரவு ஏழரை மணிக்கு பஸ். அவர்களோடு இருந்து கதைத்தான். பாடசாலையைப் பற்றியும் அங்குதான் அறிமுகப்படுத்திய விடயங்களைப்பற்றியும் பெருமையாகச் சொன்னான். அவற்றைக் கேட்கும்போது சந்திரகாந்தருக்கும் பெருமையாக இருந்தது.

என்னுடைய இன்னொரு நண்பரின் மகளும் அங்குதான் படிக்கிறாள். அவள் உங்கள் வகுப்பு மாணவியென்றும் நீங்கள் படிப்பிக்கும்போது தனக்கு எல்லாம் விளங்குவதாகவும் இந்தமுறை தன்னால் நல்ல பெறுபேறு எடுக்க முடியுமென்றும் தன் தந்தையிடம் கூறியிருக்கிறாள்.

அப்பாவின் நண்பர் இப்படிக்கூறியதும் அவனுக்கு மிகுந்த சந்தோசமாக இருந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் நான் மட்டும் காரணமல்ல அதிரும்பதான்

காரணம். அதிபரின் ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் நான் எதனையும் சாதித்திருக்க முடியாது என அடக்கமாகச் சொன்னான்.

சந்திரகாந்தர் புறப்படும் நேரம் வந்துவிட்டது. அவரையும் கூட்டிக்கொண்டு பஸ் நிலையத்திற்கு வந்து பெற்றா போகும் பஸ்சில் இருவரும் ஏறினர். பஸ்க்குள் வைத்து இருவரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை. அமைதியாகவே இருந்து யன்னலூடாகப் புதினம் பார்த்துக்கொண்டு வந்தனர்.

பஸ் வெள்ளவத்தை , பம்பலப்பிட்டி , கொள்ளுப்பிட்டி என்று கடந்து கொண்டிருந்தது.

பம்பலப்பிட்டியை பஸ்தாண்டும்போது பெரும்பாலான மக்கள் திருநீற்றுப் பூச்சுடன் நடைபாதையில் நடந்து கொண்டிருப்பதைச் சந்திரகாந்தர் கவனித்தார். அந்த இடத்தில் பம்பலப்பிட்டி பிள்ளையார் கோயில் இருப்பதையும் அவதானித்துக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டுக் கொண்டார். ஒருநாற்பது நிமிடம் ஓடியபின் பஸ் பெற்றாவை அடைந்தது. பெற்றாவில்தான் சொகுசு பஸ்குகள் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் புறப்படுகின்றன. சந்திரகாந்தரும் கபிலனும் யாழ்ப்பாணம் போகும் பஸ்ஸைக் கண்டுபிடித்து அதில் ஏறினர். தகப்பனுக்குரிய இடத்தைக் கண்டுபிடித்து அவரை அதில் இருத்திவிட்டு இறங்கும்போது “தம்பி, நான் சொன்ன விசயமாய்க் கொஞ்சம் யோசி” என்றார் சந்திரகாந்தர். கபிலனும் தலையாட்டிவிட்டு இறங்கினான். பஸ் புறப்பட்டது.

கபிலன் திரும்பவும் பஸ் நிலையம் வந்து வெள்ளவத்தை செல்லும் பஸ்சில் ஏறினான். பம்பலப்பிட்டியில் இறங்கிக் கோயிலுக்குப் போக விரும்பி பம்பலப்பிட்டியில் இறங்கிக் கோயிலை நோக்கி நடந்தபோது,

“கபிலன்” என்று கூப்பிடும் குரல் கேட்டுத் திரும்பியபோது அங்கு

வசந்தி நின்றிருந்தாள்.

வசந்தி அவனருகில் வந்து “ எங்கை போயிட்டு வாறியன்?” என்று கேட்டாள். “அப்பாவை ஊருக்கு அனுப்பிப்போட்டு வாறன். மண்டை முழுக்கப் பிரச்சினையாகக் கிடக்குது. கடவுளோடை கதைப்பமெண்டு இதிலை இறங்கினான்.” என்றான் கபிலன்.

“ சரி வாங்கோ. நானும் கோயிலுக்குத்தான் வந்தனான்.” என்று வசந்தி கூற இருவரும் சேர்ந்து கோயிலை நோக்கி நடந்தனர். கோயிலில் அன்று வெள்ளிக்கிழமையாதலால் நிரம்பிய சனம். கபிலனின் மனதில் யாரும் வசந்தியோடை தன்னைப் பார்த்துவிட்டால் அது வேறே பிரச்சினையாகியிடும் என்ற எண்ணம் மனதில் இன்னொரு பயத்தை உருவாக்கியது.

வசந்தியோடை தன்னை பிரச்சினையைக் கதைத்தால் என்ன என்றும் அவன் மனது நினைத்தது. இவர்கள் சாமி கும்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது யாரோ தன் தோளில் தட்டுவதைப் பார்த்துத்திரும்பினான். அங்கே சுந்தரேசன் நின்று கொண்டிருந்தான். கபிலனுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது. மூவரும் சாமி வழிபாடு முடிந்து வெளியில் வந்தனர். அப்படியே ஒரு சாப்பாட்டுக் கடைக்குச் சென்று சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது “ வசந்தியிட்டை உன்னை பிரச்சினையைச் சொன்னனியே?” என்று சுந்தரேசன் கேட்டான்.

“ இன்னும் சொல்லயில்லை. சொல்லட்டே?” என்று கபிலன் கேட்டான்.

“அதென்ன விசயம். எனக்குத் தெரியாமல்..?” என்று வசந்தி கேட்டாள்.

“வசந்தி நான் இப்ப பாடசாலையிலை ஒரு பெரிய பிரச்சினையிலை மாட்டுப்பட்டிருக்கிறன். எப்படி வெளியிலை வாறதெண்டுதான்

தெரியேல்லை.” என்று கூறினான் கபிலன்.

“அப்பிடி என்ன பிரச்சினை?பவளம் ஏதும் பிரச்சினை தந்தவவே?” என்று வசந்தி கேட்டாள்.

“வசந்தி என்றை உயர்தர கணித வகுப்பிலை இருக்கிற கமலா எண்ட பிள்ளையைத் தெரியுமே”

“ஆரந்த வளர்ந்த நீட்டு மயிர் பிள்ளையே. அவள் நல்ல பிள்ளையாச்சே” என்று வசந்தி கூற, அன்று பாடசாலையில் நடந்த விடயத்தைத் தெளிவாகக் கூறினான் கபிலன். அதைக் கேள்விப்பட்டதும் வசந்தி ஏங்கிப்போனாள். சிறிது நேரம் மூவரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

“கபிலன், இது வலு கவனமாகக் கையாள வேண்டிய விடயம். நீங்கள் வழமைபோல உங்கட கடமையைச் செய்யுங்கோ. நான் அந்தப் பிள்ளையோடை கதைச்சுக் கொஞ்சம் அறிவுரை சொல்லி உங்கடை நிலையையும் அவளுக்குச் சொல்லி முயற்சித்துப் பார்க்கிறன். அதுக்குப் பிறகும் அவ மாறாட்டால் வேறு வழியளைப் பார்ப்பம்” என்று வசந்தி கூறினாள். இப்போதான் கபிலனுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

மூவரும் சாப்பிட்டுவிட்டு பம்பலப்பிட்டியிலிருந்து நடந்தே வெள்ள வத்தைக்கு வந்துவிட்டனர். வசந்தி தன்னுடைய வீட்டுக்குச் செல்ல கபிலனும் சுந்தரேசனும் தங்களுடைய அறைக்குத் திரும்பினர்.

அத்தியாயம் 26

மறுநாள் பாடசாலைக்குச் சென்றபோது கபிலன் சிறிது தெம்பாகவே இருந்தான். ஆசிரியர் மத்தியில் சலசலப்பு இருக்கவே செய்தது. குறிப்பாக ஆசிரியைபவளம் சில ஆசிரியைகளைத் தூண்டிவிட்டுக் கொண்டேயிருந்தாள். அதிபரின் அணுகுமுறையால் அவர்களால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. எல்லோருடைய கோபமும் கபிலன் மீதே திரும்பியிருந்தன.

கபிலன் இவற்றைப் பொருட்டாகவே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இன்று வழமைபோல் பாடசாலையின் மாணவர்களுக்கான கூட்டநாள். இந்த நாளில் ஒவ்வொரு வாரமும் ஒரு ஆசிரியர் பொறுப்பெடுத்து உரையாற்றுவார்கள். இன்று கபிலனின் நாள்.

மாணவர்கள் எல்லோரும் மண்டபத்தில் கூடியிருந்தனர்.

கபிலன் மேடைக்கு வந்தான். அவனுக்குப் பதட்டமாக இருந்தது. ஆனாலும் பயப்படாமல் தொடர்ந்தான்.

மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் அதிபர் அவர்களுக்கும் எனது வணக்கங்கள்.

இன்று நான் மாணவர் கல்வியில் பாடசாலையின் பங்கு என்பதுபற்றிப்

பேசவுள்ளேன்.

நாம் கல்வியைக் கற்று அதன்படி ஒழுக சொல்லித் தருவது பாடசாலை ஆகும். கல்வி என்பது பிள்ளையின் உள்ளிருக்கும் ஆற்றலினை வெளிக் கொணர்வது அல்லது மலரச்செய்வது ஆகும்.

இன்றைய கால கட்டத்தில் கல்வி என்பது இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு முக்கிய அம்சமாகவே காணப்படுகின்றது. கல்வி சகல பரப்புக்களையும் உள்ளடக்கியதாகவும் அறிவு, திறன், மனப்பாங்கு ஆகியவற்றை முறையாகப் பயன்படுத்தி வெளிக்கொணர்வதாகவும் காணப்படுகின்றது. இலங்கையை எடுத்து நோக்கும் போது சமூக, பொருளாதார சவால்களின் விளைவாக மாணவர்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு தங்களது வாய்ப்புக்களைத் தக்க வைத்துக்கொள்ள போராடும் நிலையாக காணப்படுகின்றது. இது வருத்தத்திற்குரிய ஒரு நிலையாகும்.

மனித வாழ்க்கை எண்ணுடனும் எழுத்துடனும் தான் நகர்கிறது. இந்த எண், எழுத்து இவ்விரண்டையும் கற்றுத்தருவது பாடசாலை ஆகும். பண்டைய காலத்தில் கல்வியின் ஆரம்பமானது குரு குலக் கல்வியாகவே காணப்பட்டது. பின்பு அது படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து தற்போது பாலர் பாடசாலைகளிலும், கனிஸ்ட் வித்தியாலங்களிலும், பாடசாலைகளிலும், பல்கலைக்கழகங்களிலும் கற்பிக்கப்படுவதாக காணப்படுகின்றது.

மாணவர்களது கல்வி, வாழ்க்கையில் அதிக அளவு காலகட்டத்தைக் கொண்டதாக பாடசாலை விளங்குகின்றது. பாடசாலையிலேயே மாணவர்கள் ஒரு நாளில் ஆறு மணித்தியாலங்களைக் கழிக்கின்றார்கள். மாணவர்கள் தரம் ஒன்றிலிருந்து தரம் பதின்மூன்று வரை கல்வி கற்கும் இடமாக கிட்டத்தட்ட பதின்மூன்று வருடங்களைக் கொண்டதாக

பாடசாலைக் காலம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பதின்மூன்று வருடங்கள் கல்வி கற்றதன் பின்பு மாணவர்களது எதிர்காலப் போக்கை திட்டமிட்டுக் கொடுக்கும் அடித்தளமாகவும் பாடசாலைகள் காணப்படுகின்றன.

மாணவர்கள் கல்வியில் பாடசாலையின் அதிபர் ஒரு சிறந்த தலைமைத்துவப் பண்பை மாணவருக்குக் கற்று தருபவராகவும் ஆசிரியர்கள் எதிர்காலத் தலைவர்களுக்கான ஒரு எடுத்துக்காட்டாகவும் விளங்குகின்றனர். மாணவர்கள் கல்வி கற்பதற்கான சகல அடிப்படை வசதிகளையும் கொண்டதாக ஒரு சிறந்த பாடசாலை காணப்பட வேண்டும். பாடசாலையில் சிறந்த வளம் காணப்படும்போது மாத்திரமே மாணவன் ஒரு பூரண அறிவை பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய சூழல் காணப்படும். பாடசாலை வளங்கள் என்னும் போது சிறந்த அதிபர், சிறந்த ஆசிரியர், சிறந்த வகுப்பறைகள், சிறந்த கற்றல் கற்பித்தல் உபகரணங்கள் என்பன அடங்குகின்றன.

ஒரு கட்டடம் பலமுள்ளதாக அதன் அத்திவாரம் வலுவானதாக அமைய வேண்டும். இது போல மாணவனுக்குப் பாடசாலைக் கல்வியும் இவ் அத்திவாரம் போன்றதே ஆகும். மாணவர்களைத் தீய வழிகளில் செல்ல விடாது நல்வழிப்படுத்தும் ஊடகமாகவும் பாடசாலை திகழ்கின்றது. அத்தோடு மாணவர்களுக்குப் பாடங்களைக் கற்பிக்கும் தளமாக பாடசாலை விளங்குகின்றது. பாடங்கள் என்னும் போது எழுத்தறிவு, எண்ணறிவு, சித்திர அறிவு, மொழி, பழக்க வழக்கங்கள், தலைமைத்துவப் பண்புகள், ஆளுமைப்பண்புகள், நற்குண இயல்புகள், இனிய பண்புகள் போன்றன அனைத்தும் பாடங்களேயாகும்.

தோட்டங்களில் ஒரு சிறந்த வித்தை நடும் போது சிறந்த அறுவடை எமக்கு கிடைக்கின்றது. அதுபோல பாடசாலை எனும் களத்தில் சிறந்த வித்தான மாணவரை விதைக்கும் போது சிறந்த அறுவடையான

நற்பிரஜையை, எதிர்காலத் தலைவர்களை உருவாக்குவது பாடசாலை களுக்குச் சாத்தியமாகிறது.

மாணவர்களாகிய நீங்கள் பாடசாலை வாழ்க்கையில்தான் நற்பழக் கங்களைக் கற்றுக் கொள்ளலாம். மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் ஆகிய இந்த வரிசையில் குரு தெய்வத்துக்கு முதல் வருவதை அவதானிக்கலாம். மாணவர்களாகிய உங்களுக்கு இங்கு கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் தெய்வத்தைவிட மேன்மையானவர்கள் என்பதை மனதிலிருத்திக் கொள்ளுங்கள்.

என்று கூறிக் கபிலன் தன் உரையை முடித்துக் கொண்டான்.

மாணவர்கள் ஆசிரியர்கள் ஒருங்குசேரக் கைதட்டி வரவேற்றார்கள்.

கூட்டம் முடிந்ததும் கபிலன் தன் வகுப்பறைக்குச் சென்றான். அன்று முதற்பாடம் ஏழாம் வகுப்பிற்கான கணித வகுப்பு.

அவன் வகுப்பு எடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது அங்கு வந்த வசந்தி அவனை வெளியே கூப்பிட்டு,

“எனக்கு இப்போ பாடம் இல்லை. உயர்தர வகுப்புக்கும் பாடமில்லை. கதைக்கப்போறன்” என்று கூறினாள்.

“சரி” என்று கூறிவிட்டு வகுப்பறைக்குள் வந்துவிட்டான் கபிலன்.

உயர்தர வகுப்பிற்குச் சென்ற வசந்தி கமலாவை வரும்படி கூப்பிட்டுத் தனியே அழைத்துச் சென்றாள்.

கமலாவுக்குப் பயமாகவிருந்தது.

“பயப்பிடாதையும். நான் சில விசயங்கள் உம்மோடை கதைக்க வேணும். நேற்று கபிலன் மாஸ்டரைச் சந்திச்சனான். அவர் சில விசயங்கள் கூறி வருத்தப்பட்டவர். நீர் நல்ல பிள்ளை. நல்ல படித்த குடும்பத்துப் பிள்ளை. உமக்கு மேலே நாலு அக்காமார் இருக்கினம். இதெல்லாம் எனக்கு எப்படித் தெரியுமெண்டுதானே நினைக்கிறீர்? நான் நன்றாக

விசாரிச்சனான். கபிலன் உம்மோடை கூடப்படிக்கிறவர் இல்லை. அவர் உமது ஆசிரியர். நான் சொல்லிறது என்னத்தைப்பற்றி என்று உமக்கு விளங்கும். உம்மடை மனதிலை இருக்கிற அந்த விடயத்தை விட்டிடும். அது நடைமுறைக்கு ஒத்துவராது. கபிலன் இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அவசியம் தேவையான ஒரு ஆசிரியர். இனிமேலும் நீர் தொடர்ந்தால் அவர் நேரே அதிபரிட்டைப் போவார் அல்லது உம்மடை வீட்டை போவார். உம்மடை வீட்டுக்குத் தெரிஞ்சாலோ அல்லது அதிபருக்குத் தெரிந்தாலோ உமக்குத்தான் பிரச்சினை. உமக்கு உயர்தரப் பரீட்சையும் வருது. பிழையான எண்ணங்களிலை மனதைப்போட்டுக் குழப்பாமல் பரீட்சைக்குப் படியும்.”

என்று வசந்தி கூறக் கலங்கிய கண்களோடு அவள் எதுவும் கூறாமல் சென்றுவிட்டாள். எதுவுமே சொல்லாமல் போவது வசந்திக்குக் குழப்பமாக இருந்தது.

வகுப்பறையைவிட்டு வெளியே வந்த கபிலனை இடைமறித்த வசந்தி கமலாவோடை கதைத்த விடயத்தைக் கூறினாள். அத்தோடு “இனிமல் அந்த வகுப்பிலை கொஞ்சம் கடுமையாய் இரும்” என்று கூறினாள். கபிலனுக்கு ஒரு பாரத்தை இறக்கி வைச்சதுபோல் இருந்தது.

இன்று கடைசிப் பாடம் உயர்தர வகுப்புக்கான பிரயோக கணிதம். இப்போ அவனுக்குப் பாடமில்லை. ஆசிரியர் தங்கும் அறைக்குள் போய் ஓய்வெடுத்தான்.

அப்போது அங்கு வந்த ஒரு ஆசிரியை “கபிலன் சேர் ஒரு பிரச்சினை. புதிசு புதிசாய் ஒவ்வொரு விடயத்தைத் தொடங்கினா எங்களுக்கு அவற்றை ஒழுங்காய் வைக்கிற வசதியளும் செய்துதர வேணுமெல்லோ” என்று கேட்டாள்.

“ நிச்சயம் நாளைக்கு அதிபரோடை கதைப்பம்” என்றான் கபிலன்.
அப்போது மணியடித்தது. அன்றைக்கான கடைசிப் பாடம்.
கபிலனுக்கு உயர்தர வகுப்பு.

செயற்கையாக முகத்தை உம்மென்று வைத்துக் கொண்டு வகுப்பிற்குள்
நுழைந்தான்.

வகுப்பு அமைதியாக இருந்தது. யாரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை.
எல்லாருடைய முகங்களும் இறுகி இருந்தன. கபிலனை எவரும்
நிமிர்ந்தும் பார்க்கவில்லை.

கபிலன் இயந்திரம்போல் பாடத்தை எடுத்தான். அவர்களும்
இயந்திரம்போல் கபிலன் கரும்பலகையில் எழுதியவற்றைப் பிரதி
எடுத்தனர்.

வேகமாக நேரம் ஓடிவிட்டது.

பாடம் முடிந்தது.

கபிலன் உடனே வெளியில் வந்துவிட்டான்.

வெளியில் வந்த கபிலன் வசந்தியைத் தேடினான். வசந்தி அப்போதுதான்
தனது வகுப்பறையிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

வசந்தியும் கபிலனும் ஒன்றாக வெளியில் செல்வதை அந்த உயர்தர
வகுப்பு மாணவிகள் எரிச்சலோடு பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தனர்.

அத்தியாயம் 27

காலிவீதியில் வாகனங்கள் போவதும் வருவதுமாக இருந்தன. ஒரே இரைச்சலாக இருந்தது. அந்த இரைச்சலுக்குள்ளும் கபிலன் வசந்தியைப் பார்த்து “நீர் அந்தப் பிள்ளையிட்டை என்ன சொன்னீர்?” என்று கேட்டான்.

“நான் இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலை அவ ஆரெண்டதையும் நீங்கள் ஆரெண்டதையும் தெளிவாகப் புரிய வைத்தனான். கடைசியில் அவ புரிஞ்சு கொண்டதற்கு அடையாளமாகக் கண்கள் கலங்கினதை அவதானிச்சனான்.” என்றான் வசந்தி.

“பாவம்” என்றான் கபிலன்.

“உங்கடை உந்தக் குணம்தான் பொம்பிளைப் பிள்ளையள் உங்களை வித்தியாசமாகப் பார்க்க வைக்குது. நீங்கள் உங்களை மாத்திறுதான் நல்லது” என்று வசந்தி கூறினாள்.

“அந்த வகுப்பிலை நல்ல பிள்ளை கமலாதான். அவளை மற்றப் பிள்ளையள் ஏத்திவிட்டிருப்பினம் என்றுதான் நான் நினைக்கிறன்” என்று கபிலன் கூறியபோது “இருக்கலாம்” என்று வசந்தி ஆமோதித்தாள்.

“இண்டைக்கு நான் வகுப்பிற்குப் போனபோது எல்லாரும் ‘உம்’

என்று மூஞ்சையை வைச்சுக் கொண்டிருந்தினம்.” என்று கபிலன் கூறினான்.

“அவையள் உப்பிடித்தான் இருப்பினம், நீங்கள் கவனமாக இருக்க வேணும்” என்று வசந்தி கூறினாள்.

“எனக்கெண்டால் பெண்கள் பாடசாலையிலை படிக்கிறது விருப்பமில்லாமல் போகுது. வேறையேதும் பாடசாலைக்குப் போனால் என்ன எண்டுதான் யோசிக்கிறன்.” என்று கூறியதும் வசந்தி திடுக்கிட்டுவிட்டாள்.

“ஏன் அப்பிடி யோசிக்கிறியள்?” வசந்தி கேட்டாள்.

“கல்வி கற்பிக்கிற சூழல் எப்போதும் சந்தோசமாக இருக்கவேணும். அப்பதான் ஒரு ஆசிரியராவை ஒழுங்காகப் படிப்பிக்கலாம். அந்த வகுப்பு இனி நெடுக அப்பிடித்தான் இருக்கப் போகுது. என்னதான் செய்யிறது?” என்று கபிலன் சலித்தான்.

“கொஞ்ச நாள் பொறுங்கோ. சூழ்நிலை மாறும்”

இப்படியே கதைத்தபடி சென்ற லோறன்ஸ் வீதியடிக்குவர, கபிலன்

“சரி வசந்தி, நாளைக்குக் கதைப்பம் நான் இதாவை போறன்” என்று கூறிவிட்டுப் பிரிந்து சென்றான் கபிலன்.

வசந்தி தன் வீட்டை நோக்கிப் போனாள்.

அறைக்கு வந்த கபிலன் சுந்தரேசன் வந்திருப்பதைப் பார்த்து “என்ன வெள்ளென வந்திட்டாய்?” என்று கேட்டான்.

“ஓம் மச்சான் வெள்ளென வேலை முடிஞ்சது, வந்திட்டன். உன்ரைபாடு எப்படி? அந்த விடயத்திலை ஏதும் முன்னேற்றம் இருந்துதே?” என்று கேட்டான் சுந்தரேசன்.

கபிலனும் வசந்தி கதைத்தது பற்றியும் அதற்கு கமலாவின்

எதிர்வினையையும் அதனால் வகுப்பில் அவர்கள் நடந்தது பற்றியும் கூறினான்.

“நீ திரும்பவும் பிழை செய்யிறாய். வசந்தியைக் கொண்டு கதைச்சது பெரிய தவறு. வசந்தி உன்னை விரும்புவதால் தன்னுடைய சுயநலத்துக்காக அப்படிக்கதைத்திருக்கலாம் என்று நினைத்தால் நிலைமை இன்னும் குழப்பமாகவெல்லோ போகும். இப்படியான விடயங்களை நீதான் கதைத்திருக்க வேணும். எனக்கெண்டால் வசந்தியிலையும் சந்தேகம் வருகுது” என்றான் சுந்தரேசன். சுந்தரேசன் சொன்ன கோணம் கபிலனுக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

“நீ தானே மச்சான் அண்டைக்கு வசந்திக்குப் பிரச்சினையைச் சொல்லச் சொன்னே” என்றான் கபிலன்.

“சொன்னனான்தான் . அதுக்குப் பிறகு யோசிக்கேக்கை தவறாயப்படுகுது. ஆனால் மச்சான், நீ நேரே போய் கதைக்கத் தயங்கியபடியால் நான் அடிச்சச் சொல்லிறன், உனக்கு அந்தப் பிள்ளையிலை விருப்பம் இருக்குது”

“சும்மா விசர்க்கதை கதையாதை மச்சான். நான் அப்பிடியான ஆள் இல்லை. நாளைக்கு நானே கதைக்கிறன்.” என்றான் கபிலன் கோபமாக.

“கொஞ்சம் பொறு ஆவேசப்படாதை. வசந்தி கதைச்சதின்ரை எதிர் விளவைப் பார்ப்பம். அதுக்குப்பிறகு முடிவு செய்யலாம்.” என்றான் சுந்தரேசன்.

“நீ சொல்லிறதெல்லாம் சரி ஆனால் வசந்தி என்னை விரும்பிறதாக நீ சொல்லிறது தவறு. வசந்தி எனது நண்பி அவ்வளவுதான். ஆனால் அவள் ஆரையோ விரும்பிறது மட்டும் அவளின் நடத்தையில் தெரியுது. கண்டு பிடிக்கவேணும்.” என்றான் கபிலன்.

“அது வேறையாரும் இல்லை. நீதான்.” என்று சுந்தரேசன் கூற
“இல்லவே இல்லை” என்று மறுதலித்தான் கபிலன்.

.....

அடுத்தநாள் பாடசாலை சென்ற கபிலன் அதிபர் மூலமாக ஒவ்வொரு
பாடத்திற்கும் பரீட்சை வைக்கும்படி ஆசிரியர்களுக்கு சுற்று நிருபம்
அனுப்புவித்தான். சில ஆசிரியர்கள் முரண்டு பிடித்தனர். மற்றவர்கள்
எவ்வித எதிர்ப்புமில்லாமல் பரீட்சை வைத்தனர்.

முரண்டு பிடித்த ஆசிரியர்களைக் கபிலன் அணுகி பரீட்சையின்
முக்கியத்துவத்தை விளக்கி அவர்கள் சமீபத்தில் படிப்பித்த ஒரு பாட
அலகில் பரீட்சையை வைக்கும்படி கேட்டான். அவர்களும் சம்மதித்து
அடுத்தநாள் வைப்பதாகக் கூறினார்கள். ஆசிரியைபவளம் மட்டும்
தான் விரும்பிய நேரத்தில் மட்டும் தான் பரீட்சை வைப்பேன் என்று
கூறிவிட்டான்.

“நீங்கள் அதிபரோடு கதைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிவிட்டுக்
கபிலன் நகர்ந்து விட்டான். அன்று முதற்பாடமே உயர்தர வகுப்புத்தான்.

முதற்பாடமே உயர்தர வகுப்புத்தான்.

கபிலன் வழமைபோலவே படிப்பித்தான். ஆனால் அவர்கள்
வழமைபோல் இல்லை. வகுப்பில் செய்வதற்கு வினாக்களைக் கொடுத்தான்.
எல்லோரும் அமைதியாகச் செய்தனர். அவர்களுடைய முகத்தில்
கோபம் இருப்பதை கபிலன் புரிந்து கொண்டான். அவர்களுடைய
விடைகளை வாங்கிச் சரி பார்த்தான். கமலா எழும்பித் தன்னுடைய
பயிற்சிப் புத்தகத்தை கபிலன் முன் வைத்தாள். கபிலன் திடுக்கிட்டு
விட்டான். அவளின் பயிற்சிப் புத்தகத்துள் ஒரு கடிதம் இருந்தது. என்ன
செய்வது என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. பயிற்சிப் புத்தகத்தை

அப்படியே மூடினான். அவள் அதனை எடுத்துச் செல்வாள் என்றே கபிலன் எதிர்பார்த்தான். அவனுடைய எதிர்பார்ப்பைப் பொய்யாக்கிவிட்டு அவள் அப்படியே மேசையில் அதனைவிட்டுப் போய்விட்டாள்.

கபிலனுடைய மனம் போராடிக் கொண்டிருந்தது. எடுக்கவா? விடவா? என்று மனம் குழம்பியது. இறுதியில் அந்தப் பயிற்சிப் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு வகுப்பறையைவிட்டு வெளியேறினான்.

இப்போது கபிலன் முன்னால் இனி என்ன செய்வது? என்ற வினா ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. அதிபரிடம் கடிதத்தைக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கலாமா? என்று யோசித்தான். அதையும் அவனது மனம் ஒப்பவில்லை. அப்படிக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால் அந்தப் பெண் உடனடியாகப் பாடசாலையிலிருந்து அகற்றப்படுவாள். அந்த நிலையை ஏற்படுத்தக் கபிலன் விரும்பவில்லை. அதே நேரம் அவளின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றவும் அவன் தயாராகவில்லை. தான் மனதிற்கு மிக அருகில் வைத்து நேசிக்கும் ஆசிரியத் தொழிலைக் களங்கப்படுத்தவும் அவன் விரும்பவில்லை.

இது சம்பந்தமாக வசந்தியிடமோ அல்லது நண்பன் சுந்தரேசனிடமோ ஆலோசனை கேட்கவும் விரும்பவில்லை. தன்னுடைய பிரச்சினையைத் தானே சுமுகமாகத் தீர்க்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். அந்தக் கடிதத்தை எந்தக் காரணம் கொண்டும் திறந்து பார்க்கவும் அவன் விரும்பவில்லை. அவனுக்குள் சிந்தனை பலமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

பாடசாலை முடிந்ததும் வசந்தியோடு வெளியில் வந்த அவன் அமைதியாக நடந்து கொண்டிருந்தான்.

“என்ன அமைதியாக வாறியன், வகுப்பு எப்பிடி நடந்தது?” என்று

கேட்டாள். அவள் வகுப்பு என்று கேட்டது அந்த உயர்தர வகுப்பு பற்றியதே. முதல்நாள் சுந்தரேசன்கூறியதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு வசந்தியிடம் விட்டுக் கொடுக்காமல் கதைத்துச் சமாளித்தான். அவன் சமாளிக்கிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட வசந்தி மேற்கொண்டு எதனையும் கேட்கவில்லை.

“கபிலன், உம்மோடை நான் சில விசயங்கள் கதைக்க வேணும். இப்படியே கடற்கரைப்பக்கம் போய்க் கதைப்பமே” என்றாள்.

கபிலன் அவளை வியப்போடு பார்த்து “கடற்கரைப் பக்கம் வேண்டாம். ஆரும் பார்த்தால் தேவையில்லாத பிரச்சினை. காந்தி லொட்ஜிலை போய் தேனீர் குடிச்சக் கொண்டு கதைப்பம்.” என்றான் கபிலன்.

இருவரும் காந்தி லொட்ஜுக்கு சென்றனர்.

கபிலனது மனதிற்குள் ஒருவித பதட்டம் இருந்தது. வசந்தி என்ன கதைக்கப் போகிறாள் என்பதைப்பற்றியே அவனது மூளை சுழன்று கொண்டிருந்தது.

இருவரும் தேனீர் கொண்டுவரும்படி சொல்லிவிட்டு அமைதியாக இருந்தனர்.

“கபிலன் சுந்தரேசனைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறியள்?” என்று அமைதியைக்கிழித்துக் கொண்டு கேட்டாள்.

“ஏன்? அவனுக்கென்ன? நல்ல ஒரு நண்பன். நீரும்தானே அவனோடு படிச்சனீர்?” என்று கபிலன் பதிலளித்தான்.

“நான் ஒரு விடயம் சொல்லுவன் நீர் கோவிக்கக் கூடாது” என்றாள் வசந்தி.

“அது நீர் சொல்லி விசயத்தைப்பற்றியது. எதுக்கும் சொல்லும்

பார்ப்பம்.” என்றான் கபிலன்.

வசந்தி தயங்கியவாறு “எனக்கு சுந்தரேசனிலை விருப்பம் இருக்குது. எப்படிச் சொல்லிறதெண்டுதான் புரியேல்லை. பயமாய் இருக்குது. நீங்கள் என்ன நினைக்கிறியள்.” என்றாள்.

கபிலன் பயந்தது வேறு என்னவோ ஆனால் வசந்தி சொன்னது வேறு ஏதோ. கபிலன் நினைத்தது, வசந்தி தன்னை விரும்புவதாகக் கூறப்போகிறாளோ என்றுதான். வசந்தி சுந்தரேசனை விரும்புவதாகக் கூறியபோது ஆறுதலாக இருந்தாலும் இதற்குச் சுந்தரேசன் என்ன சொல்வானோ என்று கவலைப்பட்டான். கபிலனைப் பொறுத்தவரை வசந்தி அவனது நெருக்கமான நண்பி. அவள் மனம் காயப்பட்டுவிடக் கூடாது மிகக் கவனமாக இருந்தான்.

“வசந்தி இதை நீரே நேரிலை சுந்தரேசனுக்குச் சொன்னாலென்ன?” என்று கேட்டான்.

“பயமாய் இருக்கு” என்றாள் அவள்.

“காதலுக்குத் தூது விடுவது நல்லதில்லை. இது உங்கள் இரண்டுபேர் சம்பந்தப்பட்டவிடயம் இதற்குள் ஏன் மூன்றாம் ஆள். நீங்களே கூறுவதுதான் உங்களுக்கு நல்லது.” என்றான் அவன்.

வசந்தியும் அதை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

இருவரும்கடையைவிட்டு வெளியேவந்து அவரவர் இருக்குமிடங்களை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

அத்தியாயம் 28

அடுத்த நாள் பாடசாலைக்கு வந்த கபிலன் நேரே தன் வகுப்பறைக்குச் சென்றுவிட்டான். இன்னும் ஒரு கிழமையில் அரசாங்கப் பரீட்சை இருக்கிறது. பிள்ளைகளைத் தயார் நிலையில் வைத்திருக்க வேண்டுமென்பது பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கபிலன் இந்தப் பாடசாலையில் சேர்ந்து ஆறுமாதங்கள் ஆகிவிட்டன. வந்த நாளிலிருந்து எவ்வளவு பிரச்சினைகள் எவ்வளவு பாராட்டுகள்.

அவன் வந்தபின்பு முதல் தடவையாக க.பொ.த சாதாரணதர வெளிவாரிப் பரீட்சை நடைபெறவுள்ளது. இந்தப் பரீட்சையின் பெறுபேறுகள்தான் கபிலன் அறிமுகப்படுத்திய பல திட்டங்களின் வெற்றிக்கான சாட்சியாக இருக்கும். இதனால் கபிலன் நிரம்ப மன அழுத்தத்தில் இருந்தான்.

ஒரு பக்கம் கமலாவின் கடிதம். அது இன்னும் படிக்கப்படாமல் அப்படியே இருக்கிறது. அதுபற்றியும் அவனால் ஒரு முடிவெடுக்க முடியவில்லை. இப்படிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அதிபர் அழைப்பதாகச் செய்தி வருகிறது.

அதிபரின் அறைக்குச் சென்றான். அங்கு அதிபரோடு ஒரு பெற்றார்

இருக்கின்றனர். அவர்களுக்கும் வணக்கம் சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்த கதிரையில் அமர்ந்தான்.

அதிபர் அந்தப் பெற்றாரைப் பார்த்து “இவர்தான் ஆசிரியர் கபிலன். நீங்கள் சொல்ல வேண்டியதை அவரிடமே சொல்லுங்கள்” என்று கூறினார். கபிலன் வியப்போடு அவர்களைப் பார்த்தான்.

“மாஸ்டர் நாங்கள் வந்தது எங்கடை பிள்ளையின்ரை படிப்பிலை ஏற்பட்ட சடுதியான முன்னேற்றம்பற்றி அதிபருக்குக் கூறத்தான். அவ அது எல்லாம் உங்கடை முயற்சியால்தான் நடந்தது என்று கூறினா. நாங்கள் ஒரு வயதான அனுபவம்மிக்க ஆசிரியரையே எதிர்பார்த்தம். ஆனால் நீங்கள் வந்து நிற்கிறியள்.” என்று வியப்போடு கூறினர்.

கபிலன் அதிபரைப் பார்த்து மெல்லிதாகப் புன்னகைத்தான்.

“என்னுடைய முயற்சியைவிட அதிபரின்ரை தூரநோக்கிற்கும் அனுமதிக்கும்தான் நீங்கள் நன்றி சொல்ல வேண்டும். அதிபர் அனுமதி தந்திருக்காவிட்டால் என்னால் எதுவும் சாதித்திருக்க முடியாது” என்றான் அடக்கமாக.

அதன்பின் அவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வகுப்பிற்குச் சென்றுவிட்டான்.

சிறிது நேரம் கழித்து அதிபரின் அறைக்குத் திரும்பவும் சென்று 11ஆம் வகுப்புப் படிப்பிக்கும் ஆசிரியர்களை மதிய நேரம் சந்திக்க விரும்புவதாகக் கூறினான். அதிபரும் சம்மதித்து சுற்றுநிருபம் குறிப்பிட்ட ஆசிரியர்களுக்கு உடனடியாக அனுப்பப்பட்டது.

மதியநேரம் பத்தாம் வகுப்புக்குப் படிப்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் ஆறு பேரும் அதிபரின் அறையில் கூடினார்கள். கபிலனே கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கினான்.

“நாங்கள் இண்டைக்குக் கூடியிருக்கிறது இன்னும் ஒரு கிழமையில் நடக்கவிருக்கும் பரீட்சைக்கு மீட்டல் மூலம் எப்படி மாணவர்களைத் தயார்ப்படுத்துவது என்பது பற்றிக் கதைக்கவே. இந்த முறை உங்களுக்கு மேலதிக வேலையாக இருக்கும். ஆனால் பிள்ளைகளுக்கு மிகுந்த நம்பிக்கையையும் உத்வேகத்தையும் கொடுக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் பாடசாலைவிட்டபின் பிரத்தியேக வகுப்புகள் வைக்கவேண்டும். இந்த வகுப்புகளில் வழமைபோல் படிப்பிக்காமல் ஒவ்வொரு பாடத் தலைப்பிலும் பத்துக் கேள்விகள் தயார்பண்ணி அவர்களை உங்கள் முன்னால் செய்விக்கவேண்டும். குறிப்பாக நேரக்கட்டுப்பாட்டை அவர்கள் கற்கும் வண்ணம் இருக்கவேண்டும். பரீட்சைகளில் மாணவர்களுக்கு உள்ள தலையாய பிரச்சினை நேரத்திற்குள் செய்தல் ஆகும். விடை தெரிந்தும் அதை எழுத நேரம் இல்லாதிருந்தமை பல மாணவர்களை தோற்றுப் போகச் செய்துள்ளது. அதற்கு நாங்கள் பயிற்சி கொடுத்தல் வேண்டும். அது எப்படி என்றால் நீங்கள் தயாரிக்கும் பத்துக் கேள்விகளும் மாதிரி வினாத்தாள்களை ஒட்டியதாக இருத்தல் வேண்டும். அதாவது ஒவ்வொரு பரீட்சை வினாக்களையும் பத்துச் சிறிய கேள்விகளாக உடைக்கவேண்டும். பின்பு குறித்த நேரத்திற்குள் அவற்றைச் செய்யுமாறு வழி நடத்த வேண்டும். அவற்றைச் செய்வதற்கு உண்மையில் 60 நிமிடங்கள் தேவைப்பட்டால் 50 நிமிடத்திற்குள் முடிக்கச் சொல்லவும். முதல் பரீட்சையில் பின்னடிப்பார்கள். ஆனால் இரண்டாவது பரீட்சையில் போட்டி போட்டுக் கொண்டு செய்வார்கள். இப்படி இந்தக் கிழமை சனிக்கிழமை அடங்கலாக ஒவ்வொரு நாளும் இரு மணித்தியாலங்கள் பயிற்சி கொடுத்தால் நிச்சயம் நாங்கள் எல்லா மாணவர்களையும் சித்தியெய்த வைத்துவிடலாம்.” என்று கூறிவிட்டு அவர்களை உற்றுப் பார்த்தான். யாரும் எதுவும்

கூறவில்லை. ஒருவர் முகத்திலும் சந்தோசம் இருக்கவில்லை.

“எனக்கு உங்கள் நிலை புரிகிறது. வீட்டு வேலைகளை விட்டுவிட்டு எப்படி இவைகளைச் செய்வது என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். மனதில் ஒன்றை -நினைபுங்கள் நீங்கள் பார்க்கும் ஆசிரிய வேலை எழுதுவினைஞர் வேலை இல்லை. இங்கே அர்ப்பணிப்பு, பொறுமை, அரவணைப்பு மிக அவசியம். இதனை நீங்கள் செய்யாவிட்டால் கடந்த ஒரு வருடமாக நீங்கள் படிப்பித்தமைக்கு எவ்வித பெறுமதியும் இல்லாமல் போய்விடும். இதற்கு சம்மதிப்பவர்கள் தயவு செய்து உங்கள் சம்மதத்தை கைகளை உயர்த்துவதன் மூலம் தெரிவியுங்கள்.” என்று கபிலன் கூறினான்.

சிறிது நேரம் நிசப்தமாக இருந்தது.

முதலில் வசந்தி கையை உயர்த்தினாள். அதற்கடுத்து கணிதபாட ஆசிரியை உயர்த்த படிப்படியாக ஒவ்வொருவராகக் கையை உயர்த்தினர்.

கபிலனுக்கு மிகுந்த சந்தோசம். அதிபருக்கும் சந்தோசம்.

கூட்டம் முடிவுற்றது. எல்லோரும் அவரவர் வகுப்புக்குச் சென்றனர்.

தன்னுடைய வகுப்பறைக்கு வந்த கபிலனது மனதில் கமலா கொடுத்த அந்தக் கடிதம் துயரத்தைக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அவள் தந்த அந்தப் புத்தகமும் கடிதமும் அவனுடைய பையில் அருகில்தான் இருந்தது. பிள்ளைகளுக்கு வேலையைக் கொடுத்துவிட்டு அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்து கடிதத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தான். அதனைப் படிக்கப் படிக்க அவனுக்குத் தலை சுற்றியது. அவள் தன் காதலை அவளால் முடிந்த அளவுக்கு விபரித்திருந்தாள்.

கபிலன் அதனை முழுமையாகப் படித்துவிட்டு மீண்டும் அந்தப் புத்தகத்துள் வைத்துப் பையினுள் வைத்தான். அந்தக் கடிதத்திற்கு பதில் எழுதவோ அல்லது அதுபற்றி அவளோடு கதைக்கவோ அவன்

விரும்பவில்லை. எந்த ஒரு ஆசிரியருக்கும் இப்படியான ஒரு நிலைமை ஏற்படக் கூடாது என்றே அவனது மனம் நினைத்தது.

இப்போ என்ன செய்வது? இதற்குப் பதில் அவனிடம் இல்லவே இல்லை. வசந்தியிடம் சொன்னால் என்ன? என்று ஒரு கணம் நினைத்தான். மறுகணம் அவளுக்கு அதனால் ஏதும் பாதிப்பு வரலாம் அல்லது பாடசாலையின் நற்பெயருக்குக் களங்கம் வரலாம் என்று நினைத்தான். அவனுக்கு அவன் மீதே நம்பிக்கை இல்லாமல் போய்க் கொண்டிருந்தது. வெகு சுலபமாக அதிபரிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு கபிலன் தப்பிக் கொள்ளலாம். அதற்கு மனம் இடங்கொடாமையால் தனது உள் மனம் அவனை விரும்புகிறதோ என்றும் கலவரப்பட்டான். இல்லை அப்படி இருக்க முடியாது என்று அவனது மனச்சாட்சி அவனை அறைந்தது.

பாடசாலை முடிந்ததற்கான மணி அடித்தது. தனது வகுப்பிலிருந்து உயர்தர வகுப்பை அவதானித்தான். கமலா எதையோ எதிர்பார்த்து எட்டிப் பார்ப்பது தெரிந்தது. அவள் தனது கடிதத்திற்குப் பதிலை எதிர் பார்க்கிறாள் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. கபிலன் தன் வகுப்பறையைவிட்டு வெளியே போகவில்லை. அப்போது வசந்தி வந்து கூப்பிட்டாள்.

வசந்தியோடு சேர்ந்து புறப்பட்டான். வசந்திக்கு அவனின் அசைவுகளில் சந்தேகம் வந்தது.

“என்ன கபிலன் பதட்டமாக இருக்கிறியன்?” என்று வசந்தி கேட்டாள்.

“ஒண்டுமில்லையே! சோதினை வருகிறதாலை பிள்ளையளைவிட எனக்குத்தான் பதட்டமாக இருக்குது” என்றான் கபிலன்.

“அதைப்பற்றி யோசிக்வேண்டாம் கபிலன். இண்டைக்கு நீங்கள்

அறிமுகப்படுத்திய திட்டம் நிச்சயமாய் பிள்ளையளுக்கு உதவும்.
அவர்கள் நல்ல பெறுபேறு பெறுவினம்” என்றாள் வசந்தி.

“ம்” என்று சொன்னானே யொழிய வேறெதுவும் கதைக்கவேயில்லை.
வசந்திக்குச் சுந்தேகமாகவே இருந்தது.

“கபிலன், கமலாவின்ரை பிரச்சினை முடிஞ்சதுதானே?” என்று
கேட்டாள்.

கபிலன் விழித்துக் கொண்டான்.

“அது அண்டைக்கு நீங்கள் கதைச்சதோடை எல்லாம் சரி” என்று
சொல்லிச் சமாளித்துவிட்டான்.

கதையைத் திசைமாற்றுவதற்காக “அப்ப வசந்தி, எப்ப சுந்தரேச
னோடை கதைக்கப் போறீர்?” என்று கேட்டான் கபிலன்.

“எப்ப எண்டுதான் தெரியேல்லை” என்றாள் வசந்தி.

“இண்டைக்கு எங்கடை அறையிலை வந்து கதையுமன்.” என்றான்
கபிலன்.

“சீச்சி.. அது தனியக் கதைக்கவேணும்..நாளைக்குச் சுந்தரேசனை
காந்தி லொட்ஜ் அடிக்கு வரச் சொல்லும். நான் கதைக்கிறன்.” என்று
கூறிவிட்டு வசந்தி தன் அறையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

அத்தியாயம் 29

கமலாவின் அப்பா ஒரு வழக்கறிஞர். கமலா குடும்பத்தில் கடைக்குட்டி. மிகச் செல்லமாக வளரும் பெண். கமலாவோடு கூடப்பிறந்தவர்கள் ஐவர். அவர்களில் நால்வர் பெண்கள். ஒரு ஆண். அன்று பாடசாலையால் வந்த கமலா கவலையோடு இருப்பதைப் பார்த்த அவளின் சகோதரி ஞானா அவளுக்கருகில் வந்து,

“என்ன கமலா நடந்தது? சோகமாய் இருக்கிறாய்” என்று கேட்டாள். நான்கு பெண் சகோதரிகளில் ஞானா மட்டும் தான் நெருக்கமாகக் கமலாவோடு பழகுவள். என்ன நடந்தாலும் உடனே ஞானாவோடு அதனைப் பகிர்வவள்தான் கமலா. இன்றைய பிரச்சினையை அவள் இன்னும் சொல்லவில்லை. சொல்வதற்குப் பயந்துமிருந்தாள்.

ஞானா வந்து கேட்டவுடன் உடனே தனக்குப் படிப்பிக்கும் ஆசிரியரிலை விருப்பம் என்று கூறிவிட்டாள்.

“அவரிலை உனக்கு நல்ல விருப்பமா?” என்று கேட்டாள் ஞானா.

“ஓம்” என்று கமலா கூறினாள்.

“உன்னை ஆசிரியர் எண்டால் அவருக்கு என்ன வயது?” ஞானா கேட்டாள்.

“அவருக்கும் எனக்கும் இடையிலை பன்னிரண்டு வயது வித்தியாசம்”

“ஓ.. அவருக்கும் உன்னிலை விருப்பமா?” ஞானாதான் கேட்டான்.

“தெரியாது”

“அப்ப என்னெண்டு..”

“வகுப்பிலை அவர் படிப்பிக்கேக்கை என்றை நண்பிகள் அவருக்குச் சொல்லிப் போட்டினம்.” என்றாள் கமலா.

“அப்ப பிறகு என்ன நடந்தது?” ஞானா கேட்டான்.

“அவருக்குக் கோபம் வந்திருக்கவேணும் உடனே வகுப்பை நிறுத்திப்போட்டுப் போட்டார்.”

“அவர் சரியாய்த்தான் செய்திருக்கிறார். பிறகு...” ஞானா கூறினாள்.

“அடுத்த நாள் வந்து, அரை மணித்தியாலம் முழு வகுப்பிற்கும் அறிவுரை சொன்னார். உலகத்திலேயே மதிப்பு மிகுந்த தொழில் ஆசிரியத் தொழில் என்று சொன்னார்.” கமலா கூறினாள்.

“ஏன் அவருக்குக் காதல் பிடிக்காதோ?” ஞானா கேட்டான்.

“தெரியாது. ஆனால் தான் படிப்பிக்கிற பிள்ளைகளைக் காதலிக்கிறது தவறு என்று இன்னொரு ஆசிரியையிட்டச் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த ஆசிரியை என்னோடை வந்து கதைச்சவ. நான் நினைக்கிறன் அந்த ஆசிரியை அவரைக் காதலிக்கிறா போலை”

“ஓ.. அப்பிடிப் போகுதோ கதை. ம்.. அதுக்குப் பிறகு நீ என்ன செய்தனீ?” ஞானா கேட்டான்.

“நானும் நண்பியளும் சேர்ந்து கடிதம் ஒன்று எழுதி கொப்பியுக்கை வைச்சுக் குடுத்திட்டன்.” என்று கமலா சொன்னதும் துள்ளி எழுந்த ஞானா, “ஏன் அப்பிடிச் செய்தியள்? பதில் தந்தவரே?”

“இல்லை. இண்டைக்கும் பார்த்தன். அவர் வகுப்பிற்கே வரவில்லை.” என்று கூறிவிட்டு அழுதாள் கமலா.

“கமலா பிழை விட்டிடீயே! இப்ப அவர் அந்தக் கடிதத்தை அதிபரிட்டைக் குடுத்தால் உன்ரை பள்ளிக்கூட வாழ்க்கை சரி” என்றாள் ஞானா.

“அவர் அப்பிடிச் செய்யமாட்டார். நல்லவர்” என்று அப்பாவிபோல் கூறினாள் கமலா.

“இல்லைக் கமலா. இது பிரச்சினையிலை வரப்போகுது. நான் ஒருக்கா அவரோடை போய்க் கதைக்கவே?” என்று கேட்டாள் ஞானா.

“இல்லை. இப்ப வேண்டாம். நாலைஞ்ச நாள் பொறுத்துப் பார்ப்பம்.” என்று கமலா கூறினாள்.

“மூத்த அக்காவிட்டைச் சொல்லவே?” என்று ஞானா கேட்டாள்.

கமலாவின் மூத்த அக்கா ஒரு வைத்திய கலாநிதி. எதையும் பொறுமையாக அணுகும் தன்மை கொண்ட பெண். அவருக்கு வயது முப்பது ஆகிவிட்டது. இன்னும் கல்யாணம் சரிவரவில்லை. பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“அவர் குடும்பத்திலை எத்தனையாவது பிள்ளை?”

“மூத்தவர் அவர்தான். அவரின்ரை குடும்பத்திலை அவருக்குப் பின்னாலை மூன்று ஆம்பிளையளும் ஒரு பெண்ணும் இருக்கினம். ஒருவரும் இன்னும் கல்யாணம் செய்யவில்லை.” என்றாள் கமலா.

“உதெல்லாம் உனக்கென்னெண்டு தெரியும்? ஞானா கேட்டாள்.

“என்ரை நண்பிக்கு வீட்டிலை போய் படிப்பிக்கிறவர். அங்கை கதைச்சதை அவள் சொன்னவள்.” கமலா பதில் கூறினாள்.

“நான் நினைக்கிறன் அவர் அதுதான் காதல் பக்கம் வர விரும்பேல்லை.

எங்கடை குடும்பத்திலை நீ கடைசி. நாங்கள் 5 பேர் உனக்கு முதல்
கட்டாமல் இருக்கிறம். அவரின்ரை குடும்பத்திலை அவர்தான் மூத்தவர்.
அவர் கட்டினால்தான் மற்றவை கட்டலாம். அப்ப எப்பிடி இது சரி
வரும். நீ பேசாமல் அவரிட்டை மன்னிப்புக் கேட்டிட்டு அவரை
மறந்திடு. இல்லையென்றால் பெரிய பிரச்சினையெல்லாம் வரும்.”
என்று ஞானா கூற கமலா விக்கிவிக்கி அழத் தொடங்கிவிட்டாள்.

அத்தியாயம் 30

இன்று வெள்ளிக்கிழமை பரீட்சை நாள். பிள்ளைகளைவிட ஆசிரியர்கள்தான் பதட்டமாக இருந்தனர். அதிபர் அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தார். பரீட்சை இல்லாத வகுப்புகளுக்குப் பாடம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

கபிலன் உயர்தர வகுப்பில் பாடம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். கமலா வகுப்பில் இருக்கவில்லை. மற்றப் பிள்ளைகளும் எதுவும் சொல்லவில்லை. வழமைபோல் அவனது பாடம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

பரீட்சை இன்னும் ஐந்து தினங்களுக்கு நடைபெறும். அதன்பின் பிள்ளைகளின் விடைத்தாள்கள் கல்வி அமைச்சினால் நியமிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்களால் திருத்தப்பட்டு மூன்று வாரங்களில் பெறுபேறுகள் பிள்ளைகளுக்கு வழங்கப்படும்.

ஆசிரியை பவளமும் இப்போ பிரச்சினை ஏதும் கொடுப்பதில்லை. அவை மாற்றியது அவரின் நண்பி ஒருத்திதான்.

அந்த நண்பியின் மகள் அங்கு படிக்கிறாள். அவள் வீட்டுக்குச் சென்று ஒழுங்காகப் படிப்பதையும் வீட்டுப்பாடங்களை ஒழுங்காகச் செய்வதையும் பார்த்து மாற்றத்திற்கான காரணத்தைக் கேட்டிருக்கிறார்கள். அந்த

மாணவி பாடசாலையில் ஆசிரியர் கபிலன் பல மாற்றங்களைச் செய்ததாகவும் அதனால் ஆசிரியர்கள் திறமையாகப் படிப்பிப்பதாகவும் சந்தோசத்தோடு கூறியிருக்கிறாள்.

இந்தச் செய்தியை ஆசிரியை பவளத்திற்கு அவரது நண்பி கூறியிருக்கிறாள். அதன்பின்புபவளத்தின் நடவடிக்கையிலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. பவளம் முழுமையாக மாறாவிட்டாலும் கபிலனுக்கு எதிராகப் போர்க் கொடி தூக்குவதை நிறுத்திவிட்டாள்.

பரீட்சை நடந்து கொண்டிருந்தது.

வசந்தி இன்று மாலை சுந்தரேசனுடன் கதைப்பதுபற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கபிலன் கமலாவின் கடிதம் சம்பந்தமாக என்ன செய்வது என்பதுபற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கமலாவின் வீட்டில் கமலா ஏன் பாடசாலை போகவில்லை என்று தகப்பன் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார். கமலாவுக்குத் தலையிடி என்று ஞானாவும் தாயும் கூறிச்சொலித்துக் கொண்டிருந்தனர். தொடர்ச்சியாக மூன்று நாட்கள் அவள் செல்லவில்லை.

ஞானாவோ இந்தப் பிரச்சினையை எப்படிக்கையாள்வது என்று மண்டையைப் பிய்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஞானாவைப் பொறுத்தவரை கமலா கடிதம் கொடுத்தது தவறாகவேபட்டது.

அந்த வீட்டில் காதல் என்பது புதிதல்ல. கமலாவின் மூத்த சகோதரி தவிர மற்றைய சகோதரிகளுக்குக் காதலர்கள் உண்டு. இது எதுவும் தெரியாத கமலாவின் அப்பா தன் வளர்ப்பு முறைபற்றி அடிக்கடி பெருமைப்பட்டுக் கொள்வார். யாருமே கூடாதவர்கள் இல்லை.

காதலிப்பது தவறல்ல என்பது அவர்கள் வாதம். மூத்த சகோதரிக்குக் காதலன் இல்லை. அவளின் திருமணத்திற்காக மற்றையவர்கள் காத்திருந்தார்கள்.

பாடசாலையில் கமலா மூன்று நாட்களாக எவ்வித அறிவித்தலு மில்லாமல் வரவில்லை என்ற விடயம் அதிபரின் கவனத்திற்கு வருகிறது. அதிபர் கபிலனைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டார். கபிலன் தனக்கு எதுவும் தெரியாதெனக் கூறிவிட்டான். கமலாவின் வீட்டுக்குத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார்கள். கமலாவுக்கு உடல்நலக் குறைவு என்று கூறப்பட்டது. முறைப்படி அறிவிக்காதது தவறு என்றும் இனி இப்படி நடக்கக் கூடாது என்ற எச்சரிக்கை வழங்கப்பட்டது.

கபிலன் தன் அறையில் சிந்தித்தபடி இருந்தான். பரீட்சை எழுதிய மாணவர்கள் வந்து தாங்கள் எப்படிச் செய்தோமென்பதைக் கபிலனுக்குக் கூறி மகிழ்ந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரது முகங்களும் பூரிப்பாக இருந்தன.

கபிலன் அவர்களை நாளைய பரீட்சையையும் நன்றாகச் செய்யுங்கள் என்று வாழ்த்தி அனுப்பி வைத்தான்.

அன்றைய பாடசாலை முடிந்ததற்கான மணி அடித்தது.

வசந்தி கபிலனை நோக்கி வந்தாள்.

“கபிலன் சுந்தரேசன் வருவாரோ?” என்று கேட்டாள்.

“சொன்னனான். வருவானென்றுதான் நினைக்கிறன்.” என்று கபிலன் கூறினான்.

“சரி” என்று கூறிவிட்டு அவள் புறப்பட்டுவிட்டாள். வழக்கமாக தன்னோடு சேர்ந்து வரும் வசந்தி இன்று எதுவும் கூறாது தனியவே நடக்கத் தொடங்கியிருந்தாள்.

தன்னை மறைமுகமாகக் காய் வெட்டிவிட்டுப் போகிறாள் என்பதைக் கபிலன் புரிந்து கொண்டான். அவசர அவசரமாகக் காந்தி லொட்ஜிற்கு வந்த வசந்தி சுற்றும்முற்றும் பார்த்து, சுந்தரேசனைத் தேடினாள். சுந்தரேசன் இன்னும் வரவில்லை. வசந்திக்குப் பதட்டமாக இருந்தது.

சிறிதுநேரம் செல்ல “வசந்தி” கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பினாள் வசந்தி. அங்கே சுந்தரேசன் நின்றிருந்தான். அவனைக் கண்டதும் அவள் உடல் குளிர்ந்தது. கைகளில் சிறிது நடுக்கமும் ஏற்பட்டது.

“என்ன வசந்தி ஏதோ கதைக்க வேண்டுமென்று சொன்னியளாம்?” என்று சுந்தரேசன் கேட்டான்.

“போய்ச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே கதைப்பமே?” என்றாள் வசந்தி.

இருவருமாக உள்ளே சென்று ஒரு மேசையில் அமர்ந்தனர்.

“அப்பிடி என்ன விசயம்?” என்று அவன் கேட்டான்.

“ஏன் உங்களுக்கு கபிலன் ஒண்டும் சொல்லேல்லையே?” என்று கேட்டாள்.

“சத்தியமாய் அவன் ஒன்றும் சொல்லேல்லை. அவன் அந்தக் கமலாப் பெட்டையின்ரை பிரச்சினையிலை மண்டையைப் போட்டு உடைச்சுக் கொண்டிருக்கிறான். நீங்கள் ஏதோ அவசரமாய்க் கதைக்க வேண்டுமென்று சொன்னதாய்ச் சொன்னான். அவ்வளவுதான்.” என்றான் சுந்தரேசன்.

“அவசரமான விடயமென்றில்லை. சும்மா கதைப்பமெண்டுதான் சொன்னான்.”

“அடக் கடவுளே சும்மா கதைக்கிறதுக்குத்தான் இவ்வளவு தடபுடல்” என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தான் சுந்தரேசன். வசந்திக்கு எப்பிடித் தொடங்குவதென்றே புரியவில்லை.

“சுந்தரேசன் நீங்கள் ஆரையும் காதலிக்கிறீங்களா?” திடீரென்று

வசந்தி இப்படிக்கேட்டவுடன் சுந்தரேசனுக்குக் குழப்பமாகிவிட்டது.

“பல்கலைக் கழகத்திலை படிக்கேக்கை ஒரு பிள்ளையிலை விருப்பம் இருந்தது” சுந்தரேசன் மெல்லமெல்லச் சொன்னான்.

“பிறகு என்ன நடந்தது?” வசந்தி கேட்டாள்.

“ஆனால் அந்தப் பிள்ளைக்குத் தெரியாது. எனக்கும் சொல்லப் பயம். அப்படியே போயிட்டுது.” என்று அவன் சொல்ல,

“பிறகு அந்தப் பிள்ளையைச் சந்திக்கேல்லையே” என்று வசந்தி கேட்டாள்.

“சந்திச்சனான். ஆனால் இன்னும் சொல்லயில்லை” என்றான் சுந்தரேசன்.

“அது ஆரப்பா எனக்குத் தெரியாமல். பெயர் என்ன?” என்று அவள் கேட்க சுந்தரேசன்,

“சொன்னால் கோபிக்க மாட்டியளே?” என்று கேட்டான்.

“நான் ஏன் கோபிக்கிறன். சொல்லுங்கோ”

“அது நீங்கள் தான்” என்று அவளையே காட்டினான்.

வசந்தியின் முகம் சிவந்துவிட்டது. வெட்கம் அப்பட்டமாக முகத்தில் தெரிந்தது. அவள் எதற்காக வந்தாளோ அது தானாகவே நடந்துவிட்டது. இருவரும் ஆளை ஆள் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தனர். யார் முதல் கதைப்பது என்ற பிரச்சினை.!

“இப்ப நான் விருப்பம் எண்டு சொன்னால் ஏற்பியளே?” என்று கேட்டாள். அவன் மெல்லதாகச் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பு அவளுக்கான விடையைக் கொடுத்தது. இருவரும் சந்தோசமாகக் கடையைவிட்டு வெளியேறினர்.

அத்தியாயம் 31

பரீட்சை முடிந்து மூன்று வார காலமாகிவிட்டது. இன்று பெறுபேறுகள் வரும் நாள். மாணவர்கள் தொடக்கம் ஆசிரியர் தொடக்கம் ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்த நாள். அதிபர் தபாற்காரரை எதிர்பார்த்து குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்து கொண்டிருந்தார். வழக்கமாக பத்துமணிவாக்கில்தான் தபாற்காரர் வருவதுண்டு. இது தெரிந்தும் இன்று அவர் வெள்ளென வரமாட்டாரா என்று சகலரும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் இத்தனைக்கும் காரணமான கபிலன் இன்னும் பாடசாலைக்கு வரவில்லை.

உயர்தர வகுப்பு மாணவிகள் தங்களுக்குள் ரகசியம் பேசிக்கொண்டு நின்றிருந்தனர். கமலாவும் இன்று வந்திருந்தாள். எல்லோருக்கும் எப்போதும் சரியான நேரத்திற்குப் பாடசாலை வரும் கபிலன் ஏன் இன்று வரவில்லை என்பதே பேச்சாக இருந்தது. அதிபர் வசந்தியைக் கூப்பிட்டுக் கபிலனைப்பற்றி விசாரித்தார். வசந்திக்கும் தெரியவில்லை. ஒருவேளை வருத்தமோ? என்றும் வசந்தி யோசித்தாள். அதிபரிடம் அனுமதி வாங்கிக்கொண்டு அவன் இருந்த வீட்டுக்கு வேகவேகமாக நடந்து சென்றாள்.

அங்கே கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. வீட்டுக்கார அம்மா காலையில் கபிலன் எழுந்து பாடசாலைக்குச் சென்றதாகக் கூறினார்.

வசந்தி எதுவும் கூறாமல் திரும்பிவிட்டாள். அதிபரிடம் சென்று விடயத்தைக் கூறினாள். இப்படி இவர்கள் எல்லாரும் கபிலனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் கபிலன் கமலாவீட்டு அழைப்பு மணியை அழுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

அழைப்புமணியின் சத்தம் கேட்டு ஒரு வயதான அம்மா வந்து கதவைத் திறந்தார். உள்ளே வரும்படி கூறக் கபிலனும் உள்ளே சென்று ஒரு கதிரையில் அமர்ந்தான். வீட்டினை ஒரு தரம் நோட்டம்விட்டான். ஒவ்வொரு பொருளும் அந்தந்த இடத்தில் அழகாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. பெண்கள் அதிகமாகவுள்ள வீடு என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

சிறிது நேரத்தில் கமலாவின் அப்பா வந்தார். கபிலன் எழும்பி அவருக்கு வணக்கம் சொன்னான். அவர் அவனை அமரும்படி கூறிவிட்டு கபிலனை யார் என்றும் எதற்கு வந்துள்ளீர்கள் என்றும் கேட்டார்.

கபிலன் தன்னை அறிமுகப்படுத்தினான்.

“ஓ.. கமலாவின் ஆசிரியரா?” என்று அவர் சந்தோசப்பட்டார்.

“கமலா எப்படிப் படிக்கிறாள்?” என்றும் கேட்டார்.

“கமலா ஒரு கெட்டிக்கார மாணவி” என்று கபிலன் கூறினான்.

“அது சரி. நீங்கள் இண்டைக்கு வீடுதேடி வந்ததேன்?” என்று கேட்டார்.

கபிலன் சிறிது கணம் பேசாமலிருந்துவிட்டு, கமலா தனக்கு எழுதிய கடிதத்தை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினான்.

கடிதத்தை வாங்கிய அவர் ஆர்வமாகப் படித்தார். படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவரது முகம் அடுப்பில் வைத்த சட்டிபோல்

கறுத்தது. கபிலன் பேசாமல் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“இதை ஏன் என்னட்டைக் கொண்டு வந்தீங்கள். அதிபரிட்டைக் கொடுத்திருக்கலாமே.” என்று கேட்டார்.

“முதலில் அப்படித்தான் யோசித்தேன். அது கமலாவின் படிப்பினைப் பாதிக்கும். அதிபர் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுப்பார். என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரு மாணவியின் வாழ்க்கை வீணாவதில் விருப்பமில்லை. நான் ஆசிரியத் தொழிலை நன்கு நேசிப்பவன். இது வெளியில் தெரிவதால் ஆசிரியத் தொழிலையே களங்கமாக எண்ணுவார்கள். எந்த ஒரு கட்டத்திலும் ஒரு ஆசிரியன் மாணவியைக் காதலித்ததாகவோ அல்லது மணம்புரிந்ததாகவோ வருகின்ற நிகழ்வுக்கு நான் முன்னுதாரணமாகிவிடக் கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருக்கிறேன். இந்த முடிவு நான் கடந்த பல நாட்களாகச் சிந்தித்து எடுத்த முடிவு. அதனால் சரியான இடத்தில் கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கிறேன்.” என்று கூறிவிட்டு அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவர் சிறிது நேரம் சிந்தித்துவிட்டு “நீங்கள் புறப்படுங்கோ. நான் எல்லாவற்றையும் கவனிக்கிறேன். உங்கள் எண்ணத்தை நான் மதிக்கிறேன்”

என்று அவர் கூற கபிலன் எழும்பி வெளியில்வந்து நடக்கத் தொடங்கினான். பெரிய பாரம் ஒன்றை இறக்கி வைத்ததுபோல் அவனுக்கிருந்தது.

இதே நேரம் பாடசாலையில் ஒரே அமளியாக இருந்தது.

பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் வந்திருந்தன. பரீட்சை எடுத்த மாணவிகள் யாவரும் அதிதிறமைச் சித்தி எடுத்துச் சித்தியடைந்திருந்தனர். இந்த விடயம் துரிதமாகப் பத்திரகைக்காரரையும் சென்றடைந்துவிட்டன. நிருபர்கள் வந்து அதிபரைப் பேட்டி எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதிபரோ ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் கபிலனுடைய பெயரையே முன்னுக்குச்

சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

எல்லோரும் கபிலனுடைய வரவுக்காகவே காத்திருந்தனர்

கபிலன் மிகப் பெரியவொரு பிரச்சினைக்கு முடிவுரை எழுதியதுபோல பாடசாலைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தான்.

அதிபர் புன்னகையோடு அவனை வரவேற்றார்.

“என்ன கபிலன் ஒரு நாளும் இல்லாத மாதிரி தாமதமாய் வாரீர்?” என்று அதிபர் கேட்க, அவன் அமைதியாக “உடல் நிலை சரியில்லை மிஸ்” என்று கூறிக் கொண்டே ஆசிரியர் தங்கும் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

அங்கே இருந்த ஆசிரியர்கள் அவனுக்குக் கைகொடுத்துப் பாராட்டுகள் தெரிவித்தனர்.

பவளம் ரீச்சர் அவன் முன்னால் வந்து “உங்கடை கடின உழைப்புக்கு வெற்றி கிடைச்சிருக்கு கபிலன் என் மனமார்ந்த பாராட்டுகள்” என்று கூறினார். அவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அதிபருக்கும் வசந்திக்கும் ஆனந்தக் கண்ணீர் வந்தது. கபிலன் ஆசிரியர்களைப் பார்த்து “இவை எல்லாவற்றுக்கும் நீங்கள் எல்லாரும் அதிபருந்தான் காரணம். நான் வெறுமனே ஒரு கருவிமட்டுமே” என்று கூறிவிட்டுக் கதிரையில் அமர்ந்தான். அவனது உடல் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. வசந்தி ஓடிப் போய் அவன் நெற்றியில் கையை வைத்துப் பார்த்தாள்: நெற்றி கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. உடனே ஓடிப்போய் பனடோல் எடுத்துவந்து அவனுக்குக் கொடுத்தாள்.

அப்போது உப அதிபர் வந்து அதிபரிடம் பெற்றார் யாரோ கதைப்பதற்காக வந்திருப்பதாகக் கூறினார். அதிபர் வசந்தியிடம் கபிலனைக் கவனிக்கும்படி கூறிவிட்டு தன்னுடைய காரியாலயத்திற்கு விரைந்தார்.

அங்கே வந்திருந்தது கமலாவின் பெற்றார்.

கமலாவின் அப்பா காலையில் கபிலன் கொண்டு வந்து தந்த கடிதத்தை அதிபரின் கையில் கொடுத்தார். கடிதத்தைப் படித்ததும் அதிபர் அதிர்ச்சியடைந்துவிட்டார்.

“நீங்கள் அதிர்ச்சியடைய வேண்டாம். இந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து காலையில் தந்தது கபிலன் மாஸ்டர்தான். இப்படியொரு ஆசிரியர் கிடைக்க உங்கள் பாடசாலை கொடுத்து வைச்சது மிஸ். அவர் தான் பாடசாலையைவிட்டு விலகுவதாகவும் எங்கடை மகள் இங்கு படிக்கட்டும் என்று கூறினார். ஆனால் இப்படியொரு நல்ல ஆசிரியர் இந்தப் பள்ளிக் கூடத்தைவிட்டு விலகுவதில் எங்களுக்கு விருப்பமில்லை. நாங்கள் எங்கள் பிள்ளை விட்ட தவறுக்காக, அவளை இங்கையிருந்து எடுக்கப்போறம்.” என்று கூறினார்.

ஏன்கபிலன் பாடசாலைக்கு ஆறுதலாக வந்தான் என்பது இப்போதான் அதிபருக்குப் புரிந்தது.

அவர்களது முடிவுதான் இந்தப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு என்று அதிபரும் புரிந்து கொண்டார்.

“இன்னுமொரு வேண்டுகோள் மிஸ். கபிலன் இதனை உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டார். அவர் உங்களிடம் இந்தக் கடிதத்தைத் தராததற்குக் காரணம் நீங்கள் கமலாவை உடனே வெளியே அனுப்பி விடுவீர்களென்றும் அது கமலாவின் எதிர்காலத்தைப் பாதிக்கும் என்றும் கூறினார். தயவு செய்து உங்களுக்குத் தெரிந்ததாகக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டாம்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

அதிபரும் அதற்குச் சம்மதித்தார்.

கமலா சம்பந்தமான சகல வேலைகளையும் முடித்து கமலாவை

அவர்களோடு அனுப்பி வைத்தார் அதிபர்.

அவர்கள் போனபின் உயர்தர வகுப்புப் பிள்ளைகள் ஆறுபேரையும் கூப்பிட்டு கமலாபற்றி விசாரித்தார். முதலில் சொல்ல மறுத்தாலும் பின்பு உண்மையைச் சொன்னார்கள். அதன்பின் கமலா இனிமேல் பாடசாலைக்கு வரமாட்டாளென்றும் நடந்தவைகளைக் கூறி இனிமேல் இது சம்பந்தமாக யாருடனும் கதைக்கக் கூடாது என்று எச்சரிக்கை செய்து விட்டு ஆசிரியர் தங்கும் அறைக்கு வந்தார்.

வசந்தி கொடுத்த பனடோலின் பின் அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான் கபிலன்.

கபிலனைப் பெருமையோடு பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தார் அதிபர்.

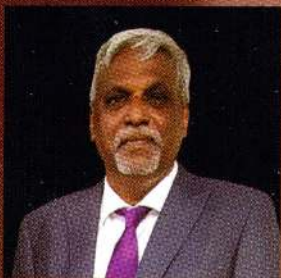
முற்றும்

கருவ்வகை

மு. தயாளன்

கருவியுரை

கருவியுரை

“ஒரு மனிதரை அச்சமற்றவராக
மாற்றி ஒற்றுமையின் படிப்பினையைக்
கற்பித்துத் தன்னுடைய
உரிமைக்காகப் போராடும் உணர்வை
ஊட்டுவதே கல்வி”

அம்பேத்கர்

மகுடம்

ISBN: 978-624-5849-51-2

9 786245 849512

1000.00